Anna Carey

Anna Carey

Eve – Vol. 2 – Sacrificiul

Ţinând un cuţit în mână, m-am căţărat pe stâncI. Plaja era împânzită de bărci cu vopseaua scorojită de soare, de mult eşuate pe ţărm. Ambarcaţiunea din faţa mea fusese adusă de apă în această dimineaţă. Avea peste şase metri înălţime, fiind aproape de două ori mai mare decât restul. M-am urcat prin lateral, simţind vântul rece care adia dinspre mare. Cerul încă era înceţoşat.

În timp ce umblam pe puntea scorojită a bărcii, l-am simţit pe Caleb lângă mine, punându-şi mâna pe spatele meu. Arăta cu degetul către cer, spre pelicanii care plonjau în mare, sau spre ceaţa care cobora de pe munţi, acoperind totul cu un văl alb. Uneori mă surprind vorbindu-i, şoptind cuvinte dulci, pe care numai eu le aud.

Trecuseră aproape trei luni de când îl văzusem ultima oară. Locuiam în Califia, în aşezarea destinată exclusiv femeilor, fondată cu zece ani în urmă, ca un refugiu pentru femeile şi fetele din sălbăticie. Veniserăm de peste tot, trecând Podul Golden Gate către districtul Marin. Unele rămăseseră văduve în urma molimei şi nu se mai simţeau în siguranţă să trăiască singure. Altele scăpaseră de bandele violente care le ţinuseră ostatice. Altele, ca mine, erau evadate din Şcolile guvernamentale.

Crescând în acel fort împrejmuit de ziduri, îmi petreceam fiecare zi privind clădirea fără geamuri de dincolo de lac – şcoala de meserii pe care am fi urmat-o după absolvire. Dar în noaptea de dinaintea ceremoniei, am aflat că eu şi prietenele mele nu aveam să căpătăm deprinderi pentru a contribui la ridicarea Noii Americi. Cu populaţia decimată

de molimă, ei nu aveau nevoie de artişti sau de profesori – aveau nevoie de copii, şi noi eram menite să îi naştem. Am scăpat cu chiu, cu vai, doar ca să aflu că adevărata mea menire era cu mult mai rea. Ca şefă de promoţie a Şcolii, eu îi fusesem promisă Regelui ca soţie, pentru a-i aduce pe lume moştenitorii. El mă va căuta fără încetare şi nu se va opri până când nu voi fi închisă în spatele zidurilor din Oraşul de Nisip.

Am urcat pe o scară către cabina cea mai înaltă a bărcii. În faţa parbrizului spart erau două scaune şi o cârmă metalică atât de ruginită, încât nu se mai mişca. Hârtii îmbibate cu apă erau stivuite într-un colţ. Am cotrobăit prin dulapurile de sub comenzi, căutând conserve cu mâncare, îmbrăcăminte care ar putea fi folosită, unelte sau instrumente pe care le puteam duce înapoi în oraş. Am îndesat o busolă metalică în rucsac, precum şi nişte sfoară din plastic, uzată.

Coborând înapoi pe punte, m-am îndreptat către cabina principală, acoperindu-mi nasul cu tricoul. Am deschis uşa din sticlă crăpată. Înăuntru, draperiile erau trase. Pe o canapea, pe nişte perne umede, zăcea un cadavru învelit într-o pătură. M-am mişcat repede, având grijă să respir pe gură, şi am trecut cu lumina lanternei prin dulapuri, găsind o conservă de mâncare fără etichetă şi nişte cărţi jilave. Verificam starea cărţilor, când barca s-a mişcat uşor sub picioarele mele. Cineva se afla în cabina de dormit de dedesubt. Am scos cuţitul şi m-am lipit cu spatele lângă uşa cabinei, ascultând paşii.

Scările de dedesubt au scârţâit. Am strâns cuţitul în mână. Auzeam respiraţia de după uşă. Lumina a pătruns printre draperii, o rază de soare mişcându-se pe peretele cabinei, într-o clipă, uşa s-a deschis. O persoană s-a strecurat rapid Înăuntru. Am apucat-o de guler şi am trântit-o la podea. Am sărit asupra ei, ţintuindu-i umerii la podea cu genunchii şi punându-i lama cuţitului la gât.

— Eu sunt, eu sunt!

Ochii de culoare închisă ai lui Quinn mă priveau încordaţi. Stătea cu braţele lipite de podea. M-am dat la o parte, simţind cum îmi încetinea pulsul.

— Ce cauţi aici?

— Acelaşi lucru ca şi tine, a spus ea.

În încăierare îmi căzuse tricoul de pe gură şi de pe nas, iar mirosul respingător din cabină începuse să mă sufoce. Am ajutat-o pe Quinn să se ridice pe cât de repede am putut. Şi-a scuturat hainele în timp ce ne împleticeam să ieşim, inspirând cu aviditate aerul înţepător şi sărat.

— Uite ce-am găsit!

A ridicat o pereche de tenişi de culoare violet, cu şireturile legate unul de celălalt. Pe emblema rotundă scria Converse ALL STAR.

— Pe ăştia nu-i dau la schimb. Îi păstrez pentru mine.

— Nu te învinuiesc.

I-am zâmbit uşor. Pânza era miraculos de intactă, într-o stare mai bună decât majoritatea lucrurilor pe care le găsisem eu. Califia folosea sistemul de troc, şi dincolo de asta, cu toţii contribuiam în diferite moduri – căutând hrană, gătind, plantând şi recoltând, vânând, reparând casele năruite şi faţadele magazinelor. Eu primisem o slujbă la librărie, unde restauram romane vechi şi enciclopedii, împrumutam volumele în plus şi dădeam lecţii de citit tuturor celor interesaţi.

Pe gâtul lui Quinn apăruse o tăietură mică. A frecat-o, mânjindu-şi degetele cu sânge.

— Îmi pare atât de rău, i-am spus. Maeve m-a avertizat întotdeauna în privinţa Pribegilor.

Maeve era una dintre aşa-numitele Mame Fondatoare, o denumire dată celor opt femei care se instalaseră primele în Marin. Ea m-a primit, lăsându-mă să împart un dormitor cu Lilac, fiica ei de şaptesprezece ani. În timpul primelor mele zile în Califia, eu şi Maeve mergeam în fiecare zi să explorăm, îmi arătase care zone erau sigure şi cum să mă apăr în caz că dădeam peste vreun Pribeag.

— Am trecut prin lucruri şi mai rele, a spus Quinn, râzând înfundat.

A coborât de pe marginea bărcii pe plajă. Era mai scundă decât majoritatea femeilor din Califia, avea un păr creţ negru şi trăsături delicate pe faţa în formă de inimă. Trăia într-o ambarcaţiune împreună cu alte două femei, petrecându-şi majoritatea zilelor la vânătoare în pădurile dese din jurul aşezării, întorcându-se cu căprioare şi porci mistreţi.

M-a ajutat să trec de plaja pietroasă. Mă privea cu ochii ei negri.

— Cum rezişti?

Urmăream cum valurile lovesc nisipul. Apa era agitată şi înspumată.

— Mult mai bine. E mai uşor cu fiecare zi.

Am încercat să par optimistă, fericită, dar era doar pe jumătate adevărat. Când ajunsesem prima dată în Califia, Caleb era lângă mine, cu piciorul rănit ca urmare a întâlnirii cu trupele Regelui. Dar nu fusese lăsat să intre. Nici un bărbat n-avea voie – era regulă. Caleb ştiuse dintotdeauna, şi mă adusese aici nu ca să fim împreună, ci pentru că el crezuse că era singurul loc unde aş fi putut sta în siguranţă. Aşteptasem în tot acest timp să primesc veşti de la el, însă nu trimisese nici un mesaj prin intermediul Cărării, reţeaua secretă care făcea legătura între evadaţi şi rebeli. Nu lăsase vorbă nici paznicilor de la poartă.

— Eşti aici doar de câteva luni. Ai nevoie de timp ca să uiţi.

Quinn şi-a aşezat mâna pe umărul meu, îndrumându-mă către marginea plajei, unde roata din spate a bicicletei sale se ivea din iarba de pe dună.

În acele prime săptămâni în Califia, abia dacă eram prezentă. Stăteam cu femeile la cină, învârtind nişte peşte alb şi moale prin farfurie, ascultând doar pe jumătate conversaţiile din jurul meu. Quinn a fost cea care m-a descusut prima. Ne petreceam după-amiezile într-un restaurant renovat de lângă port, bând bere făcută de

femei în nişte cuve de plastic. Mi-a povestit despre Şcoala ei, despre cum scăpase târându-se printr-un geam spart şi pândind poarta, aşteptând camioanele cu provizii să facă livrarea săptămânală. I-am spus şi eu despre lunile petrecute fugind. Celelalte femei ştiau doar în mare povestea mea – un mesaj codificat detaliind crimele din Sedona ajunsese deja prin intermediul radioului utilizat de către Cărare. Femeile ştiau că Regele mă urmărea, şi îl văzuseră pe băiatul rănit pe care îl ajutasem să treacă podul. Dar în liniştea restaurantului, i-am povestit lui Quinn totul despre Caleb, Arden şi Pip.

— De asta sunt îngrijorată, am spus eu.

Trecutul deja dispărea, detaliile legate de ceea ce se întâmplase devenind mai înceţoşate cu fiecare zi petrecută în Califia. Era din ce în ce mai greu să îmi aduc aminte de râsul lui Pip sau de nuanţa de verde a ochilor lui Caleb.

— Ştiu ce simţi pentru el, a spus Quinn, descâlcindu-şi un nod din părul negru.

Avea o piele ciocolatie fără cusur, exceptând un petic mic, uscat, roşu, de-a lungul nasului, care se cojea de la soare.

— Dar lucrurile or să devină mai uşoare. Ai nevoie de timp.

Am păşit pe-o bucată de lemn plutitor, simţindu-mă satisfăcută atunci când acesta s-a rupt în două. Noi eram cele norocoase – ştiam asta. De fiecare dată când priveam în farfurii în timpul meselor, mă gândeam la toate lucrurile de care scăpasem, la câte fete erau captive în Şcoli, şi câte altele se aflau sub controlul Regelui în Oraşul de Nisip. Însă coşmarurile nu-mi dispăreau numai fiindcă aici mă credeam în siguranţă: Caleb, singur în cine ştie ce cameră, cu sânge băltind negru şi uscat în jurul picioarelor. Imaginile erau atât de intense, încât mă trezeau, inima zvâcnindu-mi în piept, iar cearşafurile erau umede de la transpiraţie.

— Eu vreau doar să ştiu că e în viaţă, am reuşit să rostesc.

— S-ar putea să nu afli niciodată, a spus Quinn, ridicând din umeri. Şi eu am lăsat pe câte cineva în urmă. O prietenă de-a mea a fost prinsă în timp ce eu fugeam. Obişnuiam să

mă gândesc la ea, obsedată de ceea ce aş fi putut face. Am fi putut ieşi pe altă uşă? Dacă aş fi fost eu cea rămasă în urmă? Dacă le permiţi, amintirile te pot distruge.

Aceea a fost o aluzie din partea lui Quinn: ajunge. Încetasem deja să vorbesc despre asta cu tot restul lumii. În schimb, am păstrat aceste gânduri asemănătoare pietrelor, ţinându-le să le simt greutatea. „Gata cu gândurile despre trecut”, mi-a spus Maeve într-o zi. „Toată lumea de-aici are câte ceva de uitat.”

Mergeam de-a lungul plajei, picioarele noastre afundându-se în nisip. Deasupra noastră se învârteau pescăruşii. Bicicleta mea era ascunsă de cealaltă parte a dealului. Am scos-o din tufişul cu spini şi m-am îndreptat către Quinn. Stătea pe bicicleta ei, cu piciorul pe o pedală, şi îşi lega părul creţ la spate cu un şnur. Purta un tricou turcoaz pe care scria cu litere de tipar I love NY. Acesta se ridica în faţă, descoperindu-i cicatricele rozalii care îi traversau în lung şi-n lat abdomenul. Îmi spusese cum scăpase, dar nu vorbise despre cei trei ani petrecuţi în Şcoală, sau despre copiii pe care îi născuse. Am stăruit cu privirea pe acele linii umflate, gândindu-mă la Ruby şi la Pip.

Am pornit, pedalând în linişte, singurul zgomot fiind cel al vântului care se strecura printre copaci. Bucăţi de stâncă se prăbuşiseră pe pavaj, lăsând în urmă grămezi de pietre şi crengi care ameninţau să ne spargă cauciucurile. Aveam grijă să le evit.

Undeva, în depărtare, un strigăt a reverberat în aer.

M-am uitat peste umăr, încercând să îmi dau seama de unde venea. Plaja era pustie, iar mareea tocmai începuse, pietrele şi nisipul fiind prinse într-un freamăt necontenit de valuri. Quinn părăsise drumul, găsindu-şi adăpost în spatele copacilor groşi, şi mi-a făcut semn să o urmez. Ne-am ghemuit împreună în tufişuri, cu cuţitele scoase, până când, în cele din urmă, a apărut o siluetă pe drum.

Harriet se apropia încet, cu faţa ei deformată şi stranie, şi pedala către noi. Era unul dintre grădinarii care distribuiau

plante şi legume proaspete restaurantelor din Califia. Mirosea întotdeauna a mentă.

— Harriet… ce s-a-ntâmplat? A întrebat Quinn, lăsând imediat cuţitul jos.

Harriet a sărit de pe bicicletă şi a păşit spre noi, cu părul vâlvoi de la vânt. S-a aplecat şi şi-a pus mâinile pe genunchi, ca să îşi tragă răsuflarea.

— S-a observat mişcare în oraş. Cineva se află de cealaltă parte a podului.

Quinn s-a întors către mine. De când ajunsesem aici, la intrarea în Califia erau mereu paznici, scrutând ruinatul San Francisco, căutând vreun semn al prezenţei trupelor Regelui. Dar nu se văzuse nici o lumină. Nici Jeepuri, nici bărbaţi.

Până acum.

Quinn şi-a ridicat bicicleta din tufăriş şi a pornit către drum, trăgându-mă după ea.

— Te-au găsit, mi-a spus ea. Nu avem prea mult timp.

Harriet a pedalat dincolo de curbă.

— De aceea avem un plan, a spus Quinn, venind în dreptul meu ca să o pot auzi.

S-a uitat la mine, câteva şuviţe negre îi fluturau în faţa ochilor.

— O să-ţi fie bine.

— Nu mă simt bine, am spus, întorcându-mă să nu îmi vadă faţa.

Simţeam o gheară în piept, fiecare răsuflare fiind scurtă şi dureroasă. Fusesem găsită. Regele nu era departe, şi se apropia din ce în ce mai mult.

Într-o curbă abruptă, Quinn s-a aplecat peste ghidon. Marginea pavajului, o stâncă fărâmiţată înaltă de cincisprezece metri, se afla la doar câţiva centimetri distanţă. Am apucat strâns ghidonul bicicletei, alunecos acum din pricina transpiraţiei, în timp ce urcam pe drumul către pod. Se zvonea că regimul ştia despre comunitatea de femei din dealurile Sausalito. Ei credeau că era un mic grup

de femei Pribege, şi nu un depozit ascuns al Cărării. Ultima dată când veniseră să verifice aşezarea fusese cu cinci ani în urmă, iar femeile se Împrăştiaseră pe dealuri, ascunzându-se pe timpul nopţii. Soldaţii trecuseră prin casele şi apartamentele lor, neobservând adăposturile camuflate de păturile de iederă bogată crescută în exces.

La orizont s-a ivit podul. Structura roşie impozantă era locul unde se produsese un mare incendiu. Era plin de maşini arse, dărâmături din grinzi căzute şi cabluri, şi scheletele celor care fuseseră prinşi acolo în timp ce încercau să părăsească oraşul. În minte îmi răsunau cuvintele lui Quinn: De aceea avem un plan." Dacă s-ar observa trupe prin preajma, eu şi Quinn am pleca din Sausalito, oprindu-ne doar în labirintul adânc al pădurilor Muir, unde fusese construit cu ani în urmă un buncăr subteran. Am rămâne acolo, folosindu-ne de proviziile adunate, în timp ce soldaţii ar cutreiera prin Califia. Restul femeilor s-ar îndrepta spre vest, către plaja Stinson, unde ar aştepta într-un motel părăsit trecerea invaziei. S-ar afla în mare pericol dacă aşezarea ar fi descoperită… şi cu atât mai mult dacă soldaţii ar afla că ele mă ascundeau de Rege.

— S-au observat ceva mişcări de cealaltă parte, a strigat Isis de la intrarea în Califia, ascunsă în spatele unor tufişuri dese.

Stătea aplecată peste zidul de piatră; avea părul negru strâns la spate cu o bandană, şi ţinea în mână un binoclu. Am lăsat bicicletele să cadă şi ne-am adunat în jurul ei. Maeve era cocoţată deasupra trapei din spatele zidului, împărţind puşti şi muniţie.

Maeve le-a dat câte o armă lui Harriet şi lui Quinn.

— Aliniaţi-vă la perete!

Toate femeile i-au urmat instrucţiunile. Era una dintre cele mai tinere Mame Fondatoare, şi cea mai vocală în ceea ce privea obligaţiile celor din aşezare. Înaltă, musculoasă, cu părul blond împletit, Maeve arăta la fel ca în ziua în care am cunoscut-o, la intrarea în Califia. Ea a fost cea care l-a

respins pe Caleb. Am acceptat camera din casa ei, mâncarea şi îmbrăcămintea oferită de ea, postul care îl găsise pentru mine la librărie, ştiind că ăsta era modul ei de-a spune ceea ce nu putea fi rostit: „Îmi pare rău, dar a trebuit.”

Am înşfăcat o puşcă şi m-am alăturat celorlalte femei, simţind în mâini greutatea rece a armei. Mi-am adus aminte de ceea ce îmi spusese Caleb, atunci când fusesem în tabăra lui: „Uciderea unui soldat al Noii Americi e o infracţiune pedepsită cu moartea.” M-am gândit la cei doi soldaţi pe care îi împuşcasem în autoapărare. Am lăsat trupurile pe marginea drumului, lângă Jeepul lor guvernamental. Pe al treilea l-am ameninţat cu arma, forţându-l să ne conducă spre Califia, cu mâinile tremurându-i pe volan. Caleb se lungise pe locul din spate, cu piciorul sângerând acolo unde fusese înjunghiat. Soldatul era mai tânăr decât mine – i-am dat drumul când am ajuns la marginea oraşului San Francisco.

— Maeve, chiar avem nevoie de arme? Nu ar trebui să folosim…

— Dacă le descoperă pe evadate, o să le ducă pe toate înapoi în Şcolile lor, unde îşi vor petrece următorii ani însărcinate şi atât de drogate, încât nici nu or să-şi amintească propriile nume. Asta nu e o soluţie.

Păşea prin faţa rândului de femei, împingându-le umărul pentru a le potrivi ţinta.

M-am uitat de-a lungul ţevii, dincolo de pod şi de oceanul cenuşiu, încercând să nu dau atenţie omisiunilor lui Maeve. Nu a menţionat ce se va întâmpla cu mine. În schimb, afirmaţia avea o uşoară tentă acuzatoare – de parcă eu îi invitasem pe soldaţi aici.

Priveam fix înainte. Ascultam sunetul respiraţiei lui Harriet în timp ce siluetele îşi croiau drumul pe pod. De la o asemenea distanţă, eu vedeam doar două figuri întunecate, una mai mică decât cealaltă, care mergeau printre maşinile carbonizate. După o clipă, Isis a pus jos binoclul.

— Are un câine cu el, a spus ea. Un rottweiler.

Maeve a luat binoclul.

— Nu vă mişcaţi, şi dacă dă semn de agresiune, nu ezitaţi să trageţi.

Cele două siluete continuau să se apropie. Bărbatul era gârbovit, bluza lui neagră camuflându-l pe drumul carbonizat.

— Nu poartă uniformă.

Quinn şi-a slăbit strânsoarea de pe armă. Maeve încă se uita prin binoclu.

— Asta nu înseamnă nimic. I-am mai văzut fără uniformă.

Am examinat silueta, căutând orice asemănare cu Caleb.

Când s-a aflat la mai puţin de şaizeci de metri depărtare, s-a oprit să se odihnească lângă o maşină. Privea insistent către coasta dealului, căutând semne de viaţă. Ne-am lăsat mai jos ghemuindu-ne în spatele zidului de piatră, dar bărbatul nu şi-a luat privirea.

— Ne-a văzut, a sâsâit Harriet, cu obrazul lipit de piatră.

Bărbatul a băgat mâna în rucsac şi a scos ceva.

— E o armă? A întrebat Isis.

— Nu pot să-mi dau seama, a răspuns Maeve.

Isis şi-a mişcat degetul, aşezându-l pe trăgaci.

Bărbatul a pornit în direcţia noastră, foarte hotărât, iar Quinn a îndreptat arma spre el.

— Stai! A strigat către el, stând ghemuită, să nu o vadă din spatele zidului. Nu mai face nici un pas!

Dar acum, bărbatul alerga. Câinele fugea alături de el, corpul său negru şi mare opintindu-se din pricina efortului.

Maeve s-a apropiat, şoptindu-i la ureche lui Quinn:

— Nu îl lăsa să coboare de pe pod! Orice s-ar întâmpla!

Ochii ei nu trădau nici o sensibilitate. În ziua în care am trecut podul împreună cu Caleb, eram îngrozitor de obosiţi, săptămânile anterioare spunându-şi cuvântul, chinuindu-ne la fiecare pas. Cracul pantalonului îi era îmbibat cu sânge, materialul şifonat devenind rigid de la sângele închegat. Maeve stătea la intrarea în Califia, cu aceeaşi expresie

aspră pe chip. Indiferent de ameninţarea pe care o reprezenta acest bărbat, în acel moment nu era vinovat decât de încălcarea proprietăţii – nimic mai mult. Am luat binoclul din mâinile lui Maeve.

Bărbatul se apropia cu paşi rapizi de capătul podului.

— Nu mai face nici un pas! A strigat Quinn din nou. Opreşte-te!

Am potrivit binoclul, încercând să zăresc faţa bărbatului. Apoi, preţ de o clipă, acesta şi-a ridicat privirea. Faţa lui era cadaverică, cu ochii duşi în fundul capului şi cu obrajii traşi. Buzele îi erau cenuşii şi crăpate din cauza deshidratării, iar părul îi era tuns foarte scurt. Dar am recunoscut persoana.

Am privit arma lui Quinn, apoi silueta care alerga către capătul podului, mişcându-se printre maşinile răsturnate şi grămezile de dărâmături carbonizate.

— Nu trage! Am strigat.

Am coborât dealul, tufişurile dese zgâriindu-mi picioarele. Am ignorat strigătele lui Maeve. În schimb, am pus puşca sub braţ, cu ochii aţintiţi asupra persoanei în timp ce mă apropiam. Era o fată.

— Arden, am şoptit eu, înecându-mă.

S-a oprit, cu o mână pe capota unei camionete, cu spatele încovoiat şi respirând cu greutate. S-a uitat la mine şi a zâmbit, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ai ajuns!

Câinele s-a năpustit spre mine, dar Arden l-a ţinut pe loc, şoptindu-i ceva la ureche pentru a-l linişti. Am alergat către ei şi m-am oprit când practic eram lipite una de cealaltă. I-am îmbrăţişat trupul plăpând. Era rasă-n cap, slăbise vreo zece kilograme, iar umărul îi sângera – dar era în viaţă.

— Ai reuşit, am spus eu, strângând-o mai tare.

— Da, a zis ea, lacrimile ei umezindu-mi bluza. Am reuşit.

În acea seară, am dus-o pe arden acasă la maeve. Casa îngustă, cu două etaje, era legată de alte şase, întregul şir fiind adăpostit în coasta dealului. Locuinţele din Califia erau mai uşor de ascuns dacă erau răspândite, aşa că, din cele

şase, a ei era singura ocupată. Pereţii erau peticiţi pe alocuri, podelele fiind un mozaic de plăci de gresie de diferite culori şi dimensiuni. Arden şi cu mine stăteam în dormitorul de la etaj, pielea noastră având o tentă rozalie în lumina felinarului. Maeve dormea în camera alăturată, cu Lilac.

Arden şi-a dat jos bluza neagră şi lungă, rămânând doar în maiou în faţa măsuţei de toaletă, şi a început să-şi şteargă faţa şi gâtul cu un prosop umed.

— Când am ajuns şi tu nu erai aici, m-am gândit la ce-i mai rău, am spus, sprijinindu-mă de patul de cazarmă.

Tapetul cu model floral al camerei se jupuia pe alocuri, câteva bucăţi erau prinse cu piuneze.

— Am crezut că te găsiseră soldaţii. Că erai captivă, torturată sau…

Vocea mi s-a stins treptat, căci nu doream să continui.

Arden îşi freca pielea cu prosopul, curăţând porţiunile de murdărie de pe braţe. În lumina felinarului îi vedeam fiecare vertebră, ca nişte pietricele mici prinse sub piele. Mi-am adus aminte de faţa ei atunci când o văzusem ultima dată, când stăteam ascunse în baracă. Obrajii îi erau plini, iar ochii vioi. Acum era atât de slabă, încât i se vedeau omoplaţii. Pe scalp avea cruste recente.

— Nu m-au prins niciodată, a spus ea, fară să se întoarcă.

Se privea în oglinda crăpată, reflexia ei fiind împărţită în două.

— Soldaţii m-au urmărit în ziua în care te-am lăsat la casa lui Marjorie şi Otis. Prinsesem un avans faţă de ei când am ajuns la marginea unui oraş, dar nu mai aveam unde să mă ascund. Am găsit o trapă metalică pe una din străzi, o gură de canalizare, şi am pătruns în subteran. Pur şi simplu am mers de-a lungul tunelurilor, târându-mă prin mocirlă, aşteptând să vină după mine. Dar n-au făcut-o.

Câinele uriaş stătea la picioarele ei, cu botul pe podea. Mă uitam la el, amintindu-mi de toate acele avertismente pe

care Ic auzisem la Şcoală despre oameni sfâşiaţi de haite de câini sălbatici care cutreierau pădurile.

— Unde l-ai găsit? Am întrebat eu, arătând spre animal, al cărui cap era aproape la fel de mare ca al meu.

— Ea m-a găsit, a râs Arden, punând prosopul jos. Prăjeam o veveriţă. Cred că se separase de haita ei şi îi era foame. Aşa că i-am dat ceva de mâncare. Apoi s-a ţinut după mine.

Arden a îngenuncheat, luând capul câinelui în mâini.

— Nu o judeca pe Heddy după aparenţe – e tare gingaşă. Nu-i aşa, fetiţo?

Arden şi-a ridicat privirea către mine, zâmbind, şi am observat cicatricea roşie şi lungă care şerpuia de-a lungul claviculei şi pe sânul ei drept. Încă sângera pe alocuri. Mă înfioram doar privind-o.

— Eşti rănită, am spus eu, ridicându-mă să mă uit mai bine. Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a făcut asta?

Am pus mâna pe umărul ei şi am întors-o către lumină. Arden m-a dat la o parte. A luat prosopul de pe chiuvetă şi şi-a acoperit gâtul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt aici şi nu am nici o mână sau vreun ochi lipsă. Hai s-o lăsăm aşa!

— Hai să n-o lăsăm aşa, am spus, dar Arden deja se băga în patul de jos, aşezându-se lângă vechile păpuşi ale lui Lilac.

Majoritatea erau dezbrăcate, iar culoarea părului abia se mai putea ghici.

— Arden, am spus eu din nou, insistând. Ce s-a-ntâmplat?

Câinele m-a urmat până la scară şi a scheunat, încercând să se urce pe saltea. Arden a oftat.

— Nu vrei să ştii.

Şi-a lipit prosopul ud de piept, încercând să mă dea la o parte, dar eu nu m-am mişcat.

— Spune-mi!

S-a întors către mine, ochii scânteindu-i în lumina felinarului.

— M-am rătăcit, a spus ea cu un fir de voce. De aceea mi a luat atât de mult timp să ajung aici. Am mers la nord de Sedona şi acolo am găsit-o pe Heddy. Eram împreună doar de o săptămână, când s-a făcut prea cald să mai pot merge în timpul zilei. Heddy se strecura pe sub tufişuri, încercând să ferească de soare. Într-un final, am hotărât că vom aştepta ca valul de căldură să treacă. Să găsim un loc de odihnă.

Arden şi-a mutat prosopul ud pe buzele crăpate, desprinzându-şi crustele uscate.

— Am dus proviziile într-o parcare subterană. Cu cât coboram mai mult, cu atât devenea mai rece, mai suportabil, dar şi mai întuneric. În timp ce încercam să deschid uşa unei maşini, am auzit vocea unui bărbat. Ţipa, dar nimic din ce spunea nu avea sens.

M-am aşezat lângă ea, ghemuită. A încercat să schiţeze un zâmbet şi s-a uitat spre capătul celeilalte saltele, ale cărei arcuri se vedeau pe sub material.

— Era atât de întuneric, însă îi simţeam mirosul. Era scârbos. M-a apucat şi m-a lipit de capota unei maşini. Voia să mă stranguleze. Chiar atunci însă, înainte să pot să-mi dau seana, era la pământ, cu Heddy deasupra lui. L-a atacat până când a amuţit.

M-am uitat la câine, a cărui faţă era acoperită de praf. Pe gat avea porţiuni de blană lipsă, pielea fiindu-i plină de cruste cicatrice.

S-a lăsat o linişte adâncă.

— Urăsc ideea că nu am fost acolo, am spus eu. Îmi pare atât de rău, Arden.

Arden şi-a luat prosopul de pe gât.

— Abia după ce am ieşit la suprafaţă, la lumină, mi-am dat seama că mă rănise. Heddy şi cu mine eram pline de sânge.

Câinele a sărit pe pat şi s-a aşezat la picioarele noastre, salteaua curbându-se sub greutatea lui. Şi-a aşezat botul pe piciorul lui Arden.

— Aş fi murit dacă n-ar fi fost ea.

Arden şi-a trecut o mână peste cap. Îi creştea din nou părul, dar încă i se vedea pielea capului.

— De aceea m-am tuns. M-am gândit c-ar fi mai uşor să călătoresc deghizată în bărbat. După aceea, m-am mai întâlnit doar cu câţiva Pribegi, şi cu toţii m-au lăsat în pace. Un bărbat singur în sălbăticie nu atrage la fel de mult atenţia precum o femeie.

— Sper că aşa e, am spus eu, gândurile mele îndreptându-se către Caleb.

Privirea mi s-a oprit în dreptul ferestrei. Casa lui Maeve era pe drumul către mare. Puteam să disting reflexia lunii pe suprafaţa apei din golf.

— Caleb m-a găsit după ce te-am părăsit. Mi-a dat de urmă şi am venit aici împreună.

— Nu l-au lăsat să stea, nu-i aşa? A întrebat Arden.

A tras pătura croşetată peste ea, degetele ieşindu-i printre carourile colorate de lână.

— S-au gândit că e prea periculos?

— Avea piciorul rănit. Abia putea să păşească, am spus. Am strâns pătura în pumni, ca să nu-mi aduc aminte de momentul de la capătul podului.

Arden şi-a schimbat poziţia, astfel încât să se rezeme de perete. Şi-a băgat degetele de la picioare sub Heddy, care încă stătea ghemuită la capătul patului, respiraţia ei răsunând în întreaga cămăruţă.

— O să ajungă înapoi la buncăr, a spus ea. Trăieşte în sălbăticie de ani de zile. Va fi bine.

M-am băgat sub aşternuturi, atentă să nu deranjez câinele.

— Da, ştiu, am rostit eu încetişor, aşezându-mi obrazul pe perna veche cu miros de mucegai.

Dar gândurile m-au năpădit din nou. Mi-l imaginam pe Caleb într-o casă abandonată, cu piciorul infectat.

Arden a închis ochii. Faţa i s-a relaxat, trăsăturile devenind mai blânde. A adormit uşor, slăbind strânsoarea păturii pe măsură ce minutele treceau. M-am apropiat de ea şi mi-am

pus capul pe umărul ei. Am stat aşa o vreme, ascultându-i respiraţia, fiecare suflare amintindu-mi că nu mai eram singură.

Eram din nou pe câmp, cu faţa lipită de pământT. Tocmai scăpasem din camionul lui Fletcher. Acesta venea printre copaci, crengile subţiri trosneau sub greutatea lui, respira greu, înecându-se cu flegmă. Striveam sub mine florile sălbatice. Bobocii lor delicaţi eliberau un miros greu în timp ce mă uitam la mâinile mele, cu degetele portocalii de la polen. Apoi m-a văzut. A ridicat arma. Am încercat să fug, am încercat să mă îndepărtez, dar era prea târziu. A apăsat trăgaciul, împuşcătura răsunând pe câmp.

M-am ridicat din pat. Pielea îmi era acoperită cu un strat subţire de sudoare. A durat o clipă până să îmi dau seama că eram în Califia, în casa lui Maeve, în cămăruţa cu tapet floral. Auzisem ceva la parter – o uşă trântită. Lumânarea se stinsese. Printr-o crăpătură din geam pătrundea o briză rece. M-am frecat la ochi, aşteptând să se adapteze la întuneric.

Se afla cineva în holul de la parter. Heddy şi-a ridicat capul masiv, ascultând la fel de atentă ca şi mine.

— Vorbeşte mai încet, am auzit-o pe Maeve spunând.

Era în camera de zi, sau poate în bucătărie, adresându-se cuiva care tocmai intrase.

— E la etaj.

Heddy a mârâit încet, iar Arden s-a trezit tresărind.

— Ce e? A întrebat ea, ridicându-se în şezut, cu spatele încordat.

Ochii ei scrutau întunericul din cameră.

— Cine e acolo?

Am dus degetul la buze să o potolesc, apoi am arătat către uşă. Era întredeschisă. Am păşit către ea, făcându-i semn lui Arden să mă urmeze. Vocile se domoliseră, dar încă auzeam şoaptele îngrijorate ale lui Maeve şi răspunsurile iritate şi precipitate ale unei alte femei.

Holul era întunecos. Scările erau mărginite de o balustradă fragilă din lemn, pe alocuri cu stâlpi lipsă. Arden a închis-o pe Heddy în dormitor şi ne-am târât pe podea până când am ajuns în dreptul scărilor. Stând pe burtă, ne-am uitat peste margine. O lumină sinistră strălucea în camera de zi.

— Ştie că e aici – el a fost cel care a adus-o. Şi acum a apărut această fată nouă, a spus Isis, vocea ei gravă şi aspră dând-o de gol. Cine o mai caută oare? Nu aşa am acţionat în trecut, nu putem să…

— De când avem noi o politică de a arunca femeile în sălbăticie?

I-am recunoscut tricoul lui Quinn, de culoare turcoaz. Aceasta se sprijinea de cadrul uşii, cu spatele la noi, gesticulând în timp ce vorbea.

Isis a ridicat vocea.

— Acum e altceva. Toate femeile vorbesc – toate sunt îngrijorate. Noi îl invităm pe Rege să o caute aici. Poate că azi nu a fost acea zi, dar e doar o chestiune de timp.

M-am întors către Arden, sprijinindu-mi obrazul de podeaua rece. Majoritatea femeilor fuseseră primitoare încă de când am ajuns, dar întotdeauna a existat îngrijorarea mascată că aş putea să tulbur liniştea din Califia. Că toţi acei ani de construcţie a oraşului, de renovare şi restaurare a faţadelor şi a caselor, toţi acei ani de refugiu în spatele stratului de iederă şi muşchi, zilele petrecute în întuneric de fiecare dată când se observa mişcare în oraş – toate ar fi spulberate într-o clipă dacă Regele avea să mă găsească vreodată.

— Nu reprezintă o ameninţare mai mare decât noi, a spus Quinn. Toate suntem proprietatea Regelui. Când eu am apărut, nimeni nu a cerut să fiu dată afară pentru că trupele ar putea să atace Califia. Când Greta a fost eliberată din mâinile acelei găşti, nimănui nu i-a păsat că ar putea să urmeze nişte raiduri. Bărbaţii aceia ar fi putut să ne omoare pe toate.

— Te rog, a rostit printre dinţi Isis. Ştii bine că nu e acelaşi lucru.

M-am aplecat şi mai mult, dar tot nu am putut să o văd prin cadrul uşii.

— O caută de luni bune de acum. Ai auzit atenţionările de la radio. Nu par să se oprească prea curând.

Cuvintele ei mi-au făcut pielea de găină. Isis trăia de doi ani în acea ambarcaţiune. Era una dintre Mamele Fondatoare şi supravieţuise în San Francisco după molimă, căutându-şi refugiu într-un depozit abandonat înainte să treacă dincolo de pod. Stătusem în bucătăria ei, mâncasem la masa ei, vorbisem cu ea despre bijuteriile antice găsite de una dintre noi sau despre prietena ei care învăţa să tundă. Acum mă simţeam o proastă pentru că o crezusem.

— Nu o alungăm, a spus Quinn. Spune-i, Maeve, spune-i că nu vom face asta.

O auzeam pe Maeve mergând înainte şi-napoi, podeaua scârţâind sub picioarele ei. Chiar şi în cele mai întunecate clipe, când îmi imaginam ce s-ar fi putut întâmpla cu Caleb, când mă întrebam ce se întâmplase cu Pip ori Ruby, sau care era soarta celorlalţi prieteni ai mei, nu mi-am închipuit niciodată că voi fi alungată din Califia, că voi fi aruncată singură În sălbăticie.

După o pauză lungă, Maeve a oftat.

— Nu alungăm pe nimeni, a spus ea.

Arden mi-a strâns degetele până ce m-au durut. În lumina vagă faţa ei părea chiar şi mai slabă, cu obrajii traşi şi cenuşii.

— În plus, ar fi o prostie să nu o folosim în avantajul nostru. Dacă Regele o găseşte aici, ne descoperă pe toate. Şi vom avea nevoie de ea ca monedă de schimb.

Simţeam că mă sufoc.

— Bine, dacă aşa vezi tu rămânerea ei aici, a încercat Quinn încă o dată. Dar nu o va găsi aici. Ea nu reprezintă un risc mai mare decât oricare altă persoană de-aici.

— Sper să ai dreptate, a spus Maeve. Dar, dacă o găseşte, nu ne vom sacrifica pentru ea. O vei duce în buncăr şi vei rămâne acolo până când vom fi pregătite să o predăm trupelor. Asta este şansa noastră de a fi independente faţă de regim.

Mi s-a făcut greaţă amintindu-mi cum îi mulţumisem necontenit lui Maeve după ce sosisem – când îmi punea o farfurie de mâncare în faţă, când îmi găsea haine la magazin, când îmi încălzea apă de ploaie pentru baie. „E-n regulă”, spunea ea, liniştindu-mă. „Suntem bucuroase să te avem printre noi.”

Au mai schimbat între ele câteva cuvinte, apoi Maeve a ieşit din camera de zi, urmată îndeaproape de Isis şi Quinn. Arden şi cu mine ne-am târât înapoi, încercând să rămânem nevăzute.

— Nu o vor găsi aici – nu au motiv să o caute aici, a spus Quinn pentru ultima oară.

— E aproape patru, a spus Maeve, ridicându-şi mâna. Nu mai e nimic de spus. De ce nu vă duceţi acasă să vă odihniţi puţin?

A deschis cu grijă uşa şi a dat la o parte perdeaua groasă de iederă care acoperea intrarea. În timp ce se îndepărtau, o auzeam pe Isis iscând din nou cearta.

Maeve a încuiat uşa şi a început să urce scările. Am simţit că rămân fără suflare. Arden şi cu mine am fugit pe lângă perete ca şoarecii, străduindu-ne să ajungem înapoi în camera noastră. Ne-am urcat în pat exact când Maeve a păşit pe ultima treaptă. Am tras pătura peste noi şi am pus capul jos, închizând ochii şi prefăcându-mă că dorm.

Uşa s-a deschis. Lumina felinarului ne încălzea feţele. Ştie că ai ascultat, mă gândeam eu, mintea mea luându-mi-o înainte. Ştie, şi acum te va încuia în buncăr până când te va preda Regelui.

Dar lumina era constantă. Maeve nu s-a mişcat. Am simţit doar câinele greu de la picioarele mele ridicându-şi capul,

probabil oferindu-i lui Maeve aceeaşi privire prietenoasă pe care mi-o oferise mie.

— La ce te uiţi? A mormăit Maeve într-un final.

Apoi a închis uşa în urma ei şi s-a îndreptat spre capătul holului, lăsându-ne acolo, pe întuneric.

Ziua următoare a fost insuportabil de luminoasĂ. Mă obişnuisem cu cerul plumburiu al oraşului San Francisco, cu ceaţa care se aşeza deasupra noastră în fiecare dimineaţă, coborând de pe dealuri şi revărsându-se în mare. Acum, în timp ce Arden şi cu mine părăseam casa lui Maeve, soarele îmi ardea pielea. Lumina soarelui reflectat în apa din golf era orbitoare. Până şi păsările păreau extrem de vesele, ciripind în copaci.

— Adu-ţi aminte, nu am auzit nimic, i-am şoptit eu.

Dar buzele lui Arden erau strâns lipite. Prefăcutul nu era punctul ei forte. La Şcoală fusese într-o dispoziţie jalnică în săptămânile de dinaintea evadării ei. Se separase de restul grupului, se ducea la chiuveta din colţ să se spele pe dinţi, nu se uita la noi în timpul meselor, stătea aplecată peste farfurie. Bănuisem că plănuia ceva în noaptea de dinaintea absolvirii, dar presupusesem că era una dintre festele ei stupide. Nu aş fi ghicit niciodată adevărul.

Am coborât pe poteca îngustă şi acoperită de lujeri care se pierdea pe ţărm. Rămăşiţele scheletice ale ambarcaţiunilor erau adunate pe stânci, cu geamurile sparte şi vopseaua scorojită. Câteva erau răsturnate. Dincolo de golf, restul districtului Marin părea doar o colină verde, copacii crescând printre case, ascunzându-le sub frunzele lor.

Arden şi-a tras cămaşa din pânză de în în jurul corpului ei subţire, înfruntând vântul care bătea dinspre apă.

— Abia am putut s-o privesc pe Maeve la micul dejun, a spus ea.

Heddy mergea lângă noi, cu blana ei neagră strălucind în lumina soarelui.

— Ştiind că plănuieşte să…

— Nu putem vorbi despre asta aici, am spus eu, trăgând cu ochiul la rândul de faţade acoperite.

Geamul din faţă al unei cafenele era acoperit cu ziare, dar le auzeam pe femei gătind înăuntru – oale zăngănind, zgomotul apei în chiuvetă.

— Aşteaptă până ce ajungem pe barcă.

Era imposibil să găseşti intimitate în orăşelul care găzduiapeste două sute de femei. Câteva magazine şi restaurante de-a lungul ţărmului funcţionau fără probleme, în timp ce altele rămâneau nefolosite şi ascunse sub desişul des. Fiecare femeie îşi crease un loc, un scop.

— Bună dimineaţa, Eve! M-a salutat Coral, una din ele mai bătrâne Mame Fondatoare, în timp ce cobora pe potecă.

Ducea trei găini la sacrificat, trupurile acestora fiind paralizate în timp ce atârnau cu capul în jos. Heddy a lătrat la păsări, dar Arden a tras-o înapoi.

— Frumoasă zi, nu-i aşa? Îmi aduce aminte de viaţa de dinainte.

Coral se uita la cer, la coasta de deal verde, la docul dărâmat care se întindea pe apă.

— Minunată, am spus eu imediat, încercând să zâmbesc.

Încă de la sosirea mea acolo, am îndrăgit-o pe Coral. Îşi petrecuse întreaga viaţă în Mill Valley cu soţul ei. Au trăit trei ani ca Pribegi înainte ca el să moară. Îmi plăceau poveştile pe care mi le spunea, despre cum îşi îngrijea grădina şi despre cum gătea în aer liber în curtea ei interioară. Odată ademenise o bandă dincolo de oraş, pentru ca ei să nu îi descopere rezervele de bunuri din cămara de urgenţă. Dar acum, până şi ea părea neprietenoasă. M-am întrebat dacă ştia de plan. M-am întrebat dacă şi ea mă văzuse dintotdeauna ca pe un mijloc de negociere pentru independenţa Califiei.

Bătrâna a trecut. În faţa noastră, Maeve şi Isis veneau pe cărare călare pe un cal, remorcând un car plin de haine recuperate. În fiecare lună mergeau într-un oraş diferit dincolo de pădurea Muir, ca să cotrobăiască prin case în

căutare de bunuri pe care să le împartă sau cu care să facă schimb la magazinele din Califia.

M-am uitat pieziş la Arden, apoi la barca cu vâsle legată de doc. Era una dintre puţinele restaurate de către femei, cu interiorul acoperit cu un strat subţire de ceară.

— Am face bine să plecăm acum, am spus eu.

Simţeam privirea lui Maeve aţintită asupra noastră. Descălecase şi se apropia de ţărm, în timp ce noi ne îndreptam spre doc.

Am dezlegat barca, uitându-mă peste umăr pentru a-i vorbi.

— Astăzi m-am gândit să le scot pe Arden şi pe Heddy în golf. Să le arăt ce are Califia de oferit.

Am urcat în barcă, încercând să îmi păstrez mişcările calme şi domoale. Am luat câte o vâslă în fiecare mână, recunoscătoare când lemnul s-a cufundat în apă, rezistenţa apei potolindu-mi tremuratul degetelor. Arden s-a aşezat în barcă şi a chemat-o pe Heddy să o urmeze.

— Cum rămâne cu librăria? E multă treabă de făcut, a spus Maeve, după care a păşit peste pietrele alunecoase, intrând în apa puţin adâncă, udându-şi bocancii.

Am continuat să vâslesc, corpul meu relaxându-se cu fiecare metru cu care mă distanţam de ea.

— Trina ştie că nu vin. A spus că e-n regulă.

Maeve şi-a încrucişat braţele la piept. Era cea mai musculoasă dintre femei, cu un abdomen perfect şi cu picioare puternice de la alergat.

— Ai grijă la curent! Şi la rechini! A fost văzut ieri în golf unul.

Am bătut în retragere când a menţionat rechinii, dar părea improbabil, mai degrabă o încercare disperată de a ne ţine de doc, sub privirile ei. A rămas acolo, cu picioarele în apă, până când am ieşit aproape treizeci de metri în larg.

— Putem vorbi acum? A întrebat Arden, în timp ce aşezam vâslele înapoi în barcă.

Heddy se instalase pe fundul bărcii, cu labele întinse, iar Arden şi-a pus picioarele pe spatele câinelui.

Maeve îşi scosese binoclul şi se uita prin el, urmărind barca purtată de curent. Am zâmbit, mi-am desfăcut părul din coc şi i-am făcut cu mâna.

— Încă ne urmăreşte, am spus eu. Arden, te rog, nu mai sta încruntată.

Arden şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, un hohot gutural, pe care nu-l mai auzisem până atunci.

— Nu vezi ironia din toată treaba asta? A întrebat ea, zâmbind acum, expresia feţei ei fiind ciudată, înfiorătoare chiar, deoarece nu se potrivea cu vorbele rostite. Am călătorit atât de mult să ajungem aici, să scăpăm de Directoarea Bums, de toate minciunile ei. Mi se pare ciudat de familiar.

Ştiam ce voia să spună. În seara precedentă, nu mai reuşisem să adorm la loc. În schimb, am stat trează, imaginându-mi ce s-ar întâmpla dacă Maeve ar fi aflat că ştiam ce planuri avea cu mine. Ea credea că destinaţia mea finală era Califia, că nu aş pleca niciodată – că nu aş putea face asta. Dacă se gândea că aveam vreo dorinţă să fug, ar putea să anunţe Oraşul de Nisip că eram în posesia ei.

— Când Caleb şi cu mine am venit aici, am crezut că e singurul loc în care voi fi în siguranţă.

Mi-am privit mâinile şi mi-am atins bătăturile din palme, tari ca urmare a timpului petrecut cu consolidarea zidului scund de piatră din spatele casei lui Maeve.

— Părea singura mea alegere la acea vreme, dar acum…

Privind peste umărul lui Arden, încă o vedeam pe Maeve pe ţărm. Pusese deoparte binoclul şi pornise pe potecă, întorcându-se la câţiva paşi ca să ne verifice. Eram captivă. În golf, înconjurată pe trei părţi de ziduri înalte de piatră, o sută de ochi privindu-mă oriunde mă duceam. Dincolo de golf, San Francisco era doar o mică movilă năpădită de muşchi.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Arden a mângâiat-o pe Heddy pe creştet, privind dincolo de mine.

— Avem nevoie doar de timp. Găsim noi ceva – întotdeauna o facem.

Dar, destul de multă vreme, niciuna dintre noi nu a mai spus ceva. Singurele zgomote erau cele ale valurilor care se loveau de marginile bărcii şi ţipătul pescăruşilor care dădeau din aripi deasupra noastră.

A trecut o oră. Barca era purtată de curent. M-am simţit uşurată când am trecut la subiecte mai plăcute.

— Încă nu-i pusesem un nume, a spus Arden.

În timp ce vorbea, mângâia câinele pe cap.

— Deoarece nu credeam că vom sta împreună prea mult timp, şi nu voiam să mă ataşez de ea. Dar apoi s-a aşezat în faţa focului şi am privit-o îndelung. Apoi mi-a venit ideea. Am ştiut exact cum ar trebui să o cheme.

Arden şi-a pus palmele pe obraji şi i-a tras în jos, făcându-i să arate ca nişte fălci lăsate.

Am râs, primul meu hohot de râs adevărat în ultimele săptămâni, amintindu-mi de faţa lăsată a Directoarei.

— E puţin nedrept faţă de Heddy, nu crezi?

— Îmi înţelege simţul umorului.

Arden zâmbea. Ochii îi păreau mai blânzi, obrajii ei palizi prinseseră acum culoare de la soare.

— Uram câinii. Dar nu aş fi supravieţuit fără ea. M-a salvat.

Vocea ei a urcat câteva octave, de parcă vorbea cu un copil.

— Te iubesc, Heddy, da, te iubesc.

Ţinea capul câinelui în mâini şi îl mângâia, sărutându-i blana moale de pe frunte.

Nu o auzisem niciodată pe Arden să vorbească aşa. În tot timpul cât fuseserăm la Şcoală, îşi construise o reputaţie de fată care ura totul – smochinele servite la cină, temele la matematică, jocurile de societate desfăşurate în arhivele bibliotecii. Arden se mândrise că era separată de toată

lumea, că nu se baza pe nimeni. Ea insistase, în primii doisprezece ani de când o cunoşteam, că nu era ca noi, restul orfanilor de la Şcoală – ea avea părinţi care o aşteptau în Oraşul de Nisip. Abia când ne-am regăsit în sălbăticie, iar Arden s-a îmbolnăvit, a dezvăluit adevărul. Nu a avut niciodată părinţi.

O crescuse bunicul ei, un bărbat crud, care murise când ea avea şase ani. Acele două cuvinte – te iubesc – m-au surprins cu adevărat. Crezusem că, pur şi simplu, nu existau în vocabularul ei.

Am lăsat câinele să îmi miroasă mâna, ignorându-mi teama în timp ce-mi apropiam degetele de botul lui. Apoi i-am mângâiat creştetul, botul şi urechile. Voiam să-l mângâi pe spate, când ceva s-a izbit de fundul ambarcaţiunii. Am apucat marginile bărcii şi m-am uitat la Arden, amândouă având acelaşi gând în minte: un rechin. Eram la mai bine de treizeci de metri în larg. Maeve nu ne mai supraveghea, iar apa de sub noi era ameninţător de întunecată.

— Ce facem? A întrebat, privind încordată peste margine.

Heddy a adulmecat fundul bărcii, mârâind.

Am îngheţat, cu mâinile strângând marginea bărcii.

— Nu te mişca, am spus eu.

Dar barca s-a zguduit din nou. Când m-am uitat în jos, am văzut că sub noi se afla ceva negru.

— Ce naiba… a mormăit Arden, arătând cu degetul către apă.

Apoi a început să râdă, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Aia e o focă? Uite, sunt mai multe!

Lângă prima a apărut încă una, apoi alta. Capetele lor maronii şi lucioase ieşeau la suprafaţă, apoi se scufundau rapid.

Mi am descleştat mâinile de pe barcă, râzând de mine, de gândurile panicate legate de Maeve şi de Califia şi de rechinii imaginari.

— Sunt peste tot în jurul nostru.

M am aplecat peste margine, atingând apa cu vârful degetele. În jurul bărcii noastre erau în jur de zece foci, feţele lor mici şi prietenoase examinându-ne atent. La câţiva metri depărtare, o focă mai mare, cu mustăţi mari şi albe, a scos un fel de lătrat. Heddy a lătrat la rându-i, speriindu-le pe toate şi făcându-le să intre în apă.

— Nu o băga în seamă, a strigat Arden, părând mai fericită decât o văzusem vreodată de când evadaserăm. Heddy, le-ai speriat! A spus ea, adresându-se câinelui.

Focile au plecat înspre golf. Cea mică s-a uitat înapoi, de parcă scuza comportamentul nepoliticos al prietenilor săi.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, a strigat Arden, ridicând mâna să salute.

Heddy a lătrat zgomotos încă o dată, părând mulţumită de ea.

Focile au continuat să înoate până când au rămas doar nişte mici puncte negre pe suprafaţa golfului. Soarele nu mai părea strălucitor. Păsările erau nişte vizitatori bine-veniţi deasupra noastră. Stând în barcă cu Arden, am uitat de Maeve şi de planurile ei de pe ţărm. Eram cu prietena mea. Eram pe apa spulberată de vânt, singure şi libere.

Când ne-am întors pe doc, soarele coborâse de pe ceR. Restaurantul care devenise sala de mese a Califiei era mai însufleţit decât fusese în ultimele săptămâni. Am dat la o parte perdeaua încâlcită de lujeri şi iederă, descoperind interiorul restaurat. Un bar lung ieşea dintr-un perete. Mese de lemn şi bănci erau îngrămădite în mijlocul încăperii, pline de rămăşiţe fierte de crab Dungeness, calcan şi melci de mare. O statuie a lui Sappho, de şaizeci de centimetri, era aşezată pe un raft din colţ; conferise locului porecla afectuoasă „Bustul lui Sappho”.

— Măi să fie, uitaţi cine-a venit! A strigat Betty din spatele barului, obrajii ei mari fiind deja roşii de la câteva beri. Doamna şi vagabondul!

Femeile de pe scaunele înalte au râs toate. Una a luat repede o gură din berea de casă făcută de Betty.

Arden s-a uitat chiorâş la mine, încruntându-se.

— Presupun că eu sunt vagabondul?

I-am măsurat cu privirea capul ras, plin de cruste, faţa trasă, pielea plină de zgârieturi mici şi unghiile de la mâini, încă murdare chiar şi după două băi.

— Da, am spus, ridicând din umeri. Cu siguranţă eşti vagabondul.

Uşile din spate erau deschise, lăsând să intre mirosul focului de tabără din spatele restaurantului. Delia şi Missy, două dintre cele mai vechi evadate de pe Cărare, aruncau monede verzi una în băutura celeilalte. Era un joc stupid pe care îl jucau după cină, excluzând pe toată lumea. S-au oprit când Arden şi cum mine am trecut pe lângă ele, Delia dându-i lui Missy un ghiont puternic în coaste.

Unele femei stăteau la mesele din spate, sporovăind în timp ce rupeau picioare de crab. Le-am văzut pe Maeve şi pe Isis în colţ. Maeve, cu mânecile suflecate până la coate, desfăcea o cochilie de moluscă pentru Lilac.

Betty a aşezat două halbe de bere pe bar.

— Unde e câinele? A întrebat ea, uitându-se pe podea la picioarele lui Arden, căutând-o pe Heddy.

— A rămas în urmă.

Arden a luat halba şi a tras o gură. Apoi s-a holbat la Betty, încruntându-se de iritare, până când femeia a plecat să servească pe cineva la celălalt capăt al barului. Arden a înghiţit. Tot corpul i-a tresărit apoi când a tuşit, berea aproape venindu-i înapoi.

— De când bei? A şoptit ea, uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului.

Am luat câteva sorbituri, savurând efectul de ameţeală produs.

— Aproape toată lumea de aici bea, am spus, ştergându-mă la gură cu dosul palmei.

M-am gândit la acele prime zile, când stăteam singură în camera lui Lilac în mijlocul după-amiezii, după ce îmi terminam toate sarcinile. Totul mi se păruse atât de străin.

Femeile tăiau lemne în luminişul de deasupra noastră, sunetul urmându-mă în casă. Crengile loveau uşor geamurile, alungându-mi somnul. Quinn venea după mine, insistând să o însoţesc la sala de mese, unde stătea cu mine ore întregi. Uneori jucam cărţi. Betty ne turna cea mai nouă şarjă de bere, iar eu sorbeam încet, povestindu-i lui Quinn despre călătoria mea către Califia.

Când mi-am ridicat privirea, Arden încă se uita la mine.

— În plus, am adăugat eu, nu a fost tocmai uşor să te pierd pe tine şi pe Caleb în aceeaşi lună.

Regina, o văduvă îndesată care trăia în Califia de doi ani, se legăna pe scaunul înalt de lângă noi.

— Caleb este prietenul lui Eve, i-a şoptit ea lui Arden. Am avut şi eu un soţ, să ştii. Nu sunt atât de răi precum zice lumea pe-aici.

Şi-a ridicat paharul, comandând o nouă băutură.

— Prieten?

Arden m-a privit cu ochii mijiţi.

— Presupun, am spus eu, punând mâna pe spatele Reginei să o calmez. Nu aşa e numit?

La Şcoală învăţaserăm despre „prieteni” şi „soţi” însă doar pentru a fi avertizate în privinţa lor. La ora de „Pericole reprezentate de băieţi şi bărbaţi” Profesoarele ne spuneau poveşti despre propriile lor dezamăgiri în dragoste, despre bărbaţii care le părăsiseră pentru alte femei, sau despre soţii care se folosiseră de bani şi de putere pentru a-şi ţine soţiile în sclavie conjugală. După ce au văzut în sălbăticie de ce sunt capabili bărbaţii – bandele care se omorau între ele, bărbaţii care vindeau femeile pe care le capturau, Pribegii care, din disperare, recurgeau la canibalism – unele femei din Califia, mai ales evadatele din Şcoli, încă erau de părere că bărbaţii erau cu toţii răi. Viaţa de după molimă părea să dovedească asta din nou şi din nou. Dar erau şi câteva care îşi aminteau cu drag de soţii lor sau de pasiuni trecute. Multe ne numeau fără speranţă pe mine şi pe Regina, pe faţă sau pe la spate. Dar când mă trezeam în toiul nopţii, iar

mâinile mele cercetau locul unde Caleb ar fi trebuit să fie în pat, „fără speranţă” părea o sintagmă prea blândă pentru felul în care dragostea făcea să mă simt.

Delia şi Missy se certau acum, mesele pline de femei începând să amuţească pe rând, în timp ce vocile celor două se ridicau. Atenţia tuturor era îndreptată spre partea lor de încăpere.

— Las-o moartă! De-ajuns! A ţipat Delia.

Şi-a apucat paharul, lăsând moneda verde să zăngăne pe fundul acestuia.

— Spune-i! A insistat Missy.

S-a întors în scaunul ei, fluturându-şi mâna energic către mine.

— Eve! Hei, Eve…

Delia s-a întins peste masă şi i-a dat lui Missy un ghiont zdravăn, făcând-o să cadă pe spate pe podea.

— Ţi-am spus să taci! A zis ea.

Missy se freca la cap acolo unde se lovise de lemnul dur.

— Tacă-ţi fleanca! A continuat Delia.

S a ridicat şi a ocolit masa, dar Maeve a oprit-o.

— Gata, suficient!

Maeve a aruncat o privire prin încăpere.

— Cred că voi două trebuie să o luaţi mai uşor. Isis – le duci în pat, te rog?

Ochii ei s-au pironit asupra mea şi a lui Arden, de parcă voia să ne măsoare reacţiile.

— Să îmi spună ce? Am întrebat eu, încă intrigată de cuvintele lui Missy.

Isis a râs.

— Missy e doar beată, nu-i aşa, Delia? A insistat ea.

Delia şi-a şters sudoarea de pe frunte, dar nu a răspuns.

— Cineva l-a văzut, a mormăit Missy, ştergându-şi praful de pe pantaloni.

Vorbea atât de încet, încât a trebuit să mă aplec să o aud. Cineva l-a văzut pe acel băiat, Caleb. Ea ştie, a repetat, arătând din nou cu degetul către Delia.

Maeve s-a apropiat şi a apucat-o pe Missy de celălalt braţ, ajutând-o să se ridice.

— Asta-i o prostie, e doar…

— Nu am vrut să îţi spun, a început Delia, tăindu-i-o scurt.

Toată lumea din sala de mese a tăcut. Chiar şi Betty se oprise din vorbit, stând tăcută după bar, cu o grămadă de vase murdare în mână.

— Dar când am fost într-o zi în oraş să caut provizii, am dat peste un Pribeag. Îl văzusem în săptămâna de dinainte. M-a întrebat de unde veneam, încotro mă îndreptam…

— Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa? A întrerupt-o Maeve, cu o voce monotonă.

— Bineînţeles că nu! S-a răstit Delia.

Era mai calmă acum, ţinută de Isis şi de Maeve. Refuza să le privească în ochi.

— Încercase să facă schimb cu mine, vrând bocancii mei. Apoi, ultima dată mi i-a arătat pe cei noi pe care îi purta şi a râs, spunând că i-a furat de la un individ pe care l-a găsit pe şoseaua 80.

Fiecare parte a corpului meu era trează, însufleţită, degetele de la mâini şi de la picioare vibrând de energie.

— Cum arătau… bocancii?

Delia s-a şters la colţurile gurii, unde avea puţină salivă.

— Erau maro cu şireturi verzi. Cam până aici de mari.

A arătat către partea de deasupra gleznei.

Am respirat zgomotos, hotărâtă să rămân calmă. Păreau a fi bocancii pe care Caleb îi purtase când mersese lângă mine, când ne croiserăm drum pe străzile oraşului. Nu eram sigură.

— Băiatul era în viaţă?

— A spus că l-a găsit în depozitul de mobilă de pe marginea drumului, pe partea dreaptă, exact înainte de San Francisco, a spus ea, uitându-se la una dintre femeile mai bătrâne. IKEA? A spus că era grav rănit. Piciorul îi era infectat de la o rană.

Pur şi simplu am văzut buzele Deliei mişcându-se, doar auzind cuvintele care îi ieşeau din gură. Am încercat să prelucrez fiecare cuvânt pe rând.

— Unde? Unde este asta?

— Ascultă aici! Maeve şi-a ridicat mâinile. Probabil este doar un zvon, nu este nimic care să dovedească…

— Ar putea fi deja mort, am spus încet, gândul fiind şi mai înfricoşător acum că îl rostisem cu voce tare.

Isis a scuturat din cap.

— Probabil a inventat. E un Pribeag.

Regina zâmbea.

— Îl iubeşte. Nu poate să îl lase acolo.

Câteva femei au început să aprobe, dar Maeve a ridicat mâna să le reducă la tăcere.

— Nimeni nu îl poate găsi pe Caleb, a anunţat Maeve. Căci Caleb nici nu este acolo. Pribeagul probabil a minţit. Cei ca el întotdeauna fac asta.

Apoi s-a întors către mine, cu chipul plin de îngrijorare.

— În plus, nu te putem lăsa în sălbăticie acum, când Regele te urmăreşte.

Tot ce am auzit de fapt au fost intenţiile ei ascunse în spalele fiecărui cuvânt. „Nu vei pleca niciodată de aici”, părea ea să spună. „Nu te voi lăsa.” M-a apucat de braţ şi m-a scos afară, urmând-o îndeaproape pe Isis, care o ţinea pe Delia. Câteva femei au ajutat-o pe Missy să se aşeze pe un scaun, compătimind-o pentru cucuiul care îi creştea la ceafă.

Afară, noaptea era rece şi umedă. Am scăpat din strânsoarea lui Maeve.

— Ai dreptate, am spus eu supusă. Trebuie să fie o minciună. Presupun că am vrut doar să o cred.

Expresia lui Maeve s-a îmbunat şi s-a întins să-mi strângă umărul. O ţinea pe Lilac lângă ea.

— Auzim astfel de lucruri mereu. E mai bine să nu le dai crezare.

Am scuturat din cap.

— Atunci nu o voi face. Promit.

Dar, în timp ce mergeam către casa ei, am încetinit pasul, lăsând-o pe ea, Lilac, Delia şi Isis să fie cu câţiva paşi înainte. Arden a alergat să mă ajungă. Amândouă zâmbeam pe întuneric. A făcut semn către pod, ideea deja prinzând rădăcini, întrebarea care ne măcinase avea o soluţie. În sfârşit, ştiam ce trebuia să facem.

— Încă puţin, a spus Arden.

S-a ghemuit în spatele unei maşini carbonizate, gâfâind în timp ce o trăgea pe Heddy după ea, ţinând de zgarda din funie a câinelui pentru ca acesta să nu fugă.

— Aproape am ajuns.

M-am uitat prin binoclu, privind la lumina de felinar minusculă, aproape imperceptibilă, care strălucea în vârful zidului scund de piatră. Isis se afla exact la intrarea principală în Califia, un punct negru mişcându-se pe fundalul unui peisaj cenuşiu.

— Nu-mi dau seama dacă mai foloseşte binoclul sau nu, am spus eu.

În acea noapte, mult timp după ce Maeve şi Lilac se culcaseră, ne-am furişat în depozit, adunând cu grijă provizii şi idesându-le în două rucsacuri. Apoi ne-am croit drum peste pod, fugind de la o maşină la un camion şi apoi la o altă maşină, alergând în zigzag pentru a nu fi văzute. Aproape ajunseserăm la capăt: mai erau doar câţiva metri până la tunelul scurt care ducea în oraş.

— Pentru orice eventualitate, hai să alergăm, am spus eu.

Fiecare pas era nesigur, iar eu simţeam că picioarele îmi vor ceda.

Arden s-a uitat la Heddy, netezindu-i urechile negre şi moi.

— Eşti pregătită, fetiţo? A întrebat ea. Trebuie să alergi repede. Poţi face asta?

Câinele se uita la ea cu ochii mari ca de chihlimbar, de parcă înţelegea. Apoi Arden s-a întors către mine şi a dat din cap, făcându-mi semn să pornesc prima.

Am sărit din ascunziş, dând din picioare pe cât de repede puteam, fără să mă uit înapoi la Califia sau la silueta lui Isis, care patrula în faţa zidului scund de piatră. Arden m-a urmat îndeaproape, sărind peste cauciucuri dezumflate, oase arse şi motociclete răsturnate. Rucsacul atârna greu în spate. Borcanele cu fructe de pădure şi conservele de carne se izbeau unele de altele, în timp ce Arden alerga cu câinele lângă ea. Am continuat să sprintez, ţinând binoclul şi alergând către gura neagră a tunelului.

Nici nu am văzut căruciorul dărâmat. Era sub un camion, iar mânerul său sub formă de cârlig m-a agăţat de gleznă în timp ce treceam prin dreptul lui. Am căzut, cu tot cu rucsac. Am ţipat când genunchiul mi s-a izbit de pavaj.

În timp ce alerga, Arden s-a întors, privirea ei scrutând munţii.

— Ridică-te, ridică-te, ridică-te, m-a îndemnat ea, păşind peste ultimele deşeuri până când a fost în siguranţă, ascunsă vederii, la intrarea în tunel.

Ea şi Heddy mă priveau de-acolo, strigându-mă din întuneric.

M-am ridicat degrabă în picioare şi am apucat binoclul pe care îl strivisem în cădere. Din rucsac picura ceva, şi un lichid gros şi purpuriu îmi curgea pe picioare în timp ce şchiopătam înainte, încercând să ies din câmpul vizual al lui Isis. Când am ajuns în tunel, m-am prăbuşit lângă perete.

— Ne-a zărit? A întrebat Arden, ţinând câinele să nu mă lingă pe faţă. Unde e binoclul?

— Uite-aici.

L-am ridicat. Mijlocul se crăpase, iar cele două lentile erau legate doar de o bucată îngustă de plastic. L-am dus la ochi, cercetând coasta de deal, căutând-o pe Isis, dar ambele lentile erau negre.

— Nu pot vedea nimic, am spus eu enervată, lovind binoclul de palmă, încercând să îl repar.

Probabil că Isis se afla deja la mijlocul drumului, alergând către case să o trezească pe Maeve. Nu avea să dureze

mult pană să treacă podul şi să ne prindă.

— Haide, am şoptit, scuturând invenţia prostească pentru a o face să funcţioneze.

Dar când am dus din nou binoclul la ochi, tot nu puteam vedea nimic. Nici pe Isis. Nici pe Quinn. Nici pe Maeve. În faţa mea nu era decât un întuneric desăvârşit, iar ochii mei, umflaţi şi înfricoşaţi, se reflectau în sticlă.

Casele înguste din San Francisco erau colorate şi împodobite cu sculpturi complicate, cu vopseaua scorojită.

Maşini carbonizate erau adunate la poalele fiecărui deal. Peste tot se vedea sticlă spartă, care făcea pavajul să strălucească.

— Trebuie să grăbim pasul, a spus Arden.

Ea şi Heddy erau cu câţiva metri în faţa mea, înaintând cu greu prin gunoiul de pe trotuar, strivind sticle de plastic şi ambalaje care le treceau de glezne. Arden a privit spre cer. Luna dispărea, uriaşa boltă neagră a cerului fiind acum brăzdată de lumină.

— Trebuie să ajungem acolo înainte de răsăritul soarelui.

— Vin, am spus eu, uitându-mă peste umăr la magazinul din spatele meu.

O maşină intrase în geamul din faţă, spărgând sticla. Lujeri şi muşchi atârnau deasupra deschizăturii. Înăuntru, dincolo de nişte rafturi răsturnate, se mişcase ceva. M-am uitat atent în întuneric, încercând să desluşesc umbra, dar aceasta s-a îndreptat către mine.

Heddy a lătrat în timp ce căprioara a ţâşnit din magazin. Am privit-o cum dispare pe drum. Mergeam de patru ore, poate mai mult, pe cărări şerpuite, prin oraş. Eram aproape de şoseaua 80 şi de podul care avea să ne ducă la Caleb. Aşteptam în continuare ca Maeve sau Quinn să apară, sau vreun Pribeag să răsară şi să ne ameninţe să îi dăm proviziile. Dar nu s-a întâmplat nimic. Urma să fiu din nou cu Caleb. Cu fiecare pas părea mai sigur, mai real. De acum încolo, urma să fim eu, Caleb, Arden şi Heddy – micul nostru trib ascunzându-ne în sălbăticie.

Ne-am croit drum până la panta către 80, mergând printre maşinile care aveau să fie mereu blocate în trafic. Paşii mei au devenit mai uşori în timp ce treceam pe lângă vechiul şantier de construcţii pe care eu cu Caleb îl văzuserăm în ziua în care am sosit.

— Ăla el Am ţipat eu, în timp ce drumul se curba de-a lungul ţărmului oceanului.

Clădirea uriaşă era exact în faţă, cu tencuiala ei albastră căzând în bucăţi. Pe ea scria IK A cu litere galbene, în locul unde fusese odată E aflându-se doar o umbră ştearsă.

Tot ce mă separa de Caleb era o parcare goală şi un zid de beton. Am început să alerg, ignorând durerea din genunchi, în urma căzăturii, şi vocea lui Arden care mă striga.

— Nu ar trebui să mergi singură, a încercat ea.

Mă gândisem la acest moment de atâtea ori. În acele săptămâni după ce ajunsesem în Califia, priveam cerul, amintindu-mi că eu şi Caleb ne aflam amândoi sub el. Că oriunde era, orice făcea (Vâna? Dormea? Pregătea cina la foc?), amândoi împărţeam întotdeauna ceva. Uneori alegeam o anumită clădire din oraş şi mi-l imaginam înăuntru, citind o carte pătată de umezeală, în timp ce stătea acolo, aşteptând ca piciorul să i se vindece. Eram convinsă că aveam să ne găsim unul pe celălalt – când şi cum rămânea de văzut.

Când am ajuns la uşile de sticlă, acestea erau încuiate, mânerele lor de metal fiind legate cu un lanţ gros. Dar două dintre panourile de jos fuseseră sparte, şi m-am târât înăuntruatentă să nu mă tai în cioburile de sticlă. Înăuntrul uriaşului magazin era întuneric şi linişte. Lumina dimineţii care pătrundea prin uşi răspândea o uşoară strălucire pe podeaua de beton. Am dibuit lanterna din rucsac şi am aprins-o, croindu-mi drum înăuntru.

Raza a ţâşnit prin încăpere, oprindu-se pe o cutie cu perne cu miros de mucegai, apoi pe o ramă veche de pat şi o măsuţă de toaletă, o lampă şi nişte cărţi aşezate pe ea, de parcă era casa cuiva. Într-un colţ se afla o bucătărie,

frigiderul şi aragazul încă la locul lor, iar mai încolo în hală, o cameră de zi cu o canapea albastră lungă. Înainte, mai intrasem în magazine şi mai văzusem interioarele lor lungi şi înguste, dar aici mă simţeam ca într-un labirint uriaş, fiecare cameră dând în următoarea.

Am auzit un foşnet şi m-am întors, raza lanternei atingând podeaua exact la timp ca să descopăr un şobolan care fugea de mine. În sufrageria de dincolo, câteva scaune erau căzute pe o parte. Nu am vrut să risc să strig în întuneric. Am tăcut, mergând pe cât de silenţios puteam printre gunoaie şi sticlă spartă.

Treceam prin camere, luminând cu lanterna în colţuri, să fiu sigură că nu mi-a scăpat nimic. Am trecut de paturi, de mese şi de scaune, ochii mei obişnuindu-se încet-încet cu întunericul. Mă uitam într-una dintre cabinele de duş false, când l-am auzit: o tuse slabă. Venea din dreapta mea, la câteva camere depărtare.

— Aici, m-a chemat o voce slăbită. Eve? Sunt aici.

Mi-am dus mâna la gură, prea tulburată să răspund. În schimb am alergat, croindu-mi calea prin camere, inima tresăltându-mi de bucurie. Caleb era în viaţă. Era aici. Supravieţuise.

Când am ajuns mai aproape, am văzut trei lumânări pe podea. O siluetă de bărbat era vizibilă pe pat. Am păşit către el dar când am ajuns în dormitor, mi-am dat seama că nu era singur. Erau mai mulţi – în total trei bărbaţi. Unul, care stătea într-un fotoliu în colţ, avea pielea fantomatic de palidă. Altul se afla la cealaltă intrare în cameră, blocând accesul. Pe faţă avea o cicatrice şi era îmbrăcat cu pantaloni murdari de noroi şi în picioare avea bocancii descrişi de Missy în Califia. Ceilalţi purtau uniforme, cu blazonul Noii Americi pe mânecile bluzelor.

— Bună, Eve, a spus bărbatul din pat. Te aşteptam.

S-a ridicat încet şi m-a studiat, cu faţa pe jumătate cufundată întuneric. Mi s-a făcut pielea de găină. Îl ştiam. Îl ştiam pe acest bărbat.

Ochii lui mă priveau din spatele genelor negre şi dese. Era foarte tânăr – nu avea mai mult de şaptesprezece ani – dar faţa îi părea mult mai matură faţă de ultima dată când ne întâlnirăm la poalele muntelui, în acea zi. În ziua în care îi împuşcasem pe cei doi soldaţi. După ce-i cususe piciorul lui Caleb, îi dădusem drumul. Îl lăsasem să plece, doar ca să îl găsesc aici, în acest loc straniu.

Soldatul cu faţa cu cicatrice şi-a încrucişat braţele la piept. Mă întrebam cât de mult va dura până să primeşti mesajul. S -a uitat la ceilalţi. Vorba circulă repede între Pribegi, nu-i aşa?

Gândurile mele au zburat imediat la Arden. Ea şi Heddy probabil erau la uşă, făcându-şi loc să intre în clădire. Mă urmaseră aici, la insistenţele mele stupide. O mai pusesem pe Arden în pericol odată. Nu se putea întâmpla din nou.

Trebuia să le avertizez.

Soldatul tânăr a făcut un semn din cap către ceilalţi doi şi aceştia au dat să înainteze imediat. Lanterna era grea în mâna mea. Nu m-am gândit de două ori. Când cel palid a venit lângă mine, l-am lovit, nimerindu-l în obraz. S-a împleticit spre spate, şi s-a lovit de celălalt, oferindu-mi suficient timp cât să fug. Am luat-o la goană prin labirint, sărind peste scaune şi mese şi lămpi sparte. Îi auzeam alergând în urma mea, paşii lor fiind tot mai aproape în timp ce alergam spre uşă.

Axden se pregătea să intre prin uşa de sticlă spartă. Heddy a început să latre, devenind cu atât mai frenetică cu cât ne apropiam mai mult. Bocancii tropăiau în spatele meu pe podeaua de beton. Heddy lătra şi mai puternic. Am continuat să alerg, ochind spărtura din uşă. Nu m-am uitat înapoi când m-am aruncat prin ea, strigând singurul cuvânt pe care îl puteam scoate pe gură:

— Fugi!

Sticla mi-a tăiat braţul goL. Pentru o clipă, lumea rămăsese complet nemişcată. Corpul îmi era pe jumătate trecut prin uşa spartă. Am văzut parcarea goală în faţa

mea, cu buruienile crescute printre crăpăturile din pavaj. Heddy mârâia. Agitată, Arden m-a apucat de subsuori şi m-a tras, încercând să mă scoată din clădire. Apoi o mână m-a prins de gleznă, unghiile înfigându-se în pielea mea, în timp ce unul dintre soldaţi mă trăgea înapoi în depozit.

Heddy a ţâşnit prin uşă pe lângă mine şi şi-a înfipt colţii În piciorul lui.

— E pe mine, a strigat soldatul tânăr către ceilalţi.

Heddy mârâia, un sunet care umplea aerul în timp ce-şi smucea capul dintr-o parte într-alta, sfâşiindu-i pantalonii şi carnea. L-a doborât, iar bărbatul mi-a dat drumul în cele din urmă. M-am întors să îi văd capul izbindu-se de podea, ochii inchşi de durere.

— Împuşc-o! A strigat el.

Arden a continuat să mă tragă, sângele meu îmbibându-i mâneca, până când am ieşit afară, în parcare. Erau aproape cincisprezece metri până la drum. Pădurea se întindea în spatele depozitului; copacii deşi aveau să ne ofere adăpost. M-am ridicat şi am alergat către pădure, dar Arden a îngheţat, privind lung înapoi. Heddy încă era înăuntru. Ţinea soldatul ţintuit la podea şi lătra. Când ceilalţi doi au ieşit din întuneric, şi-a arătat dinţii, de parcă apăra un animal proaspăt omorât.

— Heddy, vino, vino aici! O îndemna Arden, bătând cu palma pe picior. Vino odată!

Soldatul îmbrăcat în Pribeag a scos o armă de la brâu. A ţintit spre Heddy, dar ea s-a mişcat brusc, muşcându-l de braţ pe soldatul tânăr.

— Împuşc-o anu' ăsta! A ţipat cel de la podea.

— Trebuie să mergem, am spus eu, trăgând-o pe Arden.

— Hai, Heddy! A încercat Arden din nou, în timp ce mergea cu spatele, îndepărtându-se de magazin. Haide…

S-a auzit o împuşcătură. Heddy a scâncit groaznic şi s-a clătinat, sângerând într-o parte. Soldatul l-a ajutat pe băiat să se ridice, apoi a tras în lanţul ce ţinea uşile închise până când acesta a cedat. Cei trei bărbaţi au păşit în parcare.

Am apucat-o pe Arden de mână, trăgând-o spre pădurea din spatele depozitului, dar ea îşi târa picioarele, privind fix către clădire. Heddy ieşise şchiopătând după bărbaţi, având piciorul din spate complet paralizat.

— Arden, trebuie să mergem, am insistat eu, trăgând-o după mine.

Bărbaţii se îndreptau spre noi, iar Arden de-abia se mişca, cu capul întors către câinele suferind.

— Haide, am insistat eu.

Dar a fost degeaba. În câteva secunde, ne-au ajuns din urnă.

— Lowell, prinde-o! A spus soldatul tânăr, arătând către Arden.

Cel palid a înşfăcat-o pe Arden de cot şi i-a răsucit braţele la spate. Ea lovea sălbatic, dar celălalt a apucat-o de picioare, legându-i o cătuşă de plastic în jurul gleznelor. A strâns-o rapid, cu o singură mişcare, iar ea s-a oprit din lovit, cu picioarele contorsionate şi legate.

În timp ce o ţineau jos, soldatul tânăr a venit spre mine. Paşii lui nu erau grăbiţi. Era rănit la picior, acolo unde îl muşcase Heddy, şi o pată de sânge i se întindea pe materialul verde, subţire, al uniformei.

— Te arestez, a spus el calm.

Faţa îi era mai ascuţită decât îmi aminteam. La nas avea o umflătură mare, roşie, de parcă fusese rupt de curând. M-a apucat de încheietură, dar am tras pumnul în jos, exact cum îmi arătase Maeve în toate acele săptămâni, de când ajunsesem pentru prima dată în Califia. A alunecat de sub degetul său mare. Apoi m-am aplecat şi, ghemuindu-mă, l-am lovit cotul în partea moale dintre picioare. El s-a încovoiat şi ochii lui injectaţi i-au lăcrimat de durere.

Am alergat către ceilalţi doi. Cel cu cicatricea a părut surprins înainte să îl lovesc cu pumnul, pe cât de tare am putut, în gat. A scos un sunet înecat şi s-a împleticit într-o parte, dând drumul picioarelor lui Arden. Cel palid a lăsat-o pe Arden pe pavaj şi a sărit pe mine, punându-mă jos.

— Ai noroc, a şoptit el la ureche.

Îi simţeam respiraţia, umedă şi fierbinte, pe piele.

— Dacă erai altcineva, ţi-aş fi tăiat gâtul!

A luat o cătuşă de plastic din buzunar şi mi-a fixat-o în jurul încheieturilor, strângând-o atât de tare, încât sângele a început să-mi pulseze în mâini.

Soldatul tânăr s-a ridicat încet, făcându-i semn celui cu cicatrice să aducă ceva din pădure. Acesta s-a împleticit, încă ţinându-se cu mâna de gât. M-am întors către Arden. Era ghemuită pe jos, plângând, cu ochii aţintiţi asupra lui Heddy.

— E-n regulă, fetiţo, a şoptit ea.

Avea obrajii umezi şi murdari.

— Sunt aici, fetiţo, sunt aici.

Scâncetele câinelui deveneau din ce în ce mai zgomotoase, în timp ce se târa spre noi. Sângele îi şiroia din laba cu care şchiopăta.

Atunci s-a auzit cunoscutul sunet strident al motorului Jeepului. Soldatul cu cicatrice a adus camioneta din pădure în parcarea goală, în timp ce ceilalţi doi ne-au urcat, pe rând, în spate.

— Gata, a strigat soldatul palid la Arden, căci nu îi mai suporta plânsul. Nu pot asculta asta.

Soldatul cu cicatrice a întors Jeepul şi a pornit către autostradă.

— Nu o poţi lăsa aşa! Vocea lui Arden era înăbuşită de suspine. Nu vezi că suferă?

Am tras de cătuşele mele, dorindu-mi să o ţin în braţe pe Arden şi să o consolez. Lacrimile îi udau părul şi bluza. Dar bărbaţii au ignorat-o, ţinând ochii aţintiţi asupra rampei către şoseaua 80. Ea s-a aruncat în spatele scaunelor şi a ţipat.

— Nu puteţi face asta, nu o puteţi lăsa! Omorâţi-o, vă rog, va rog, omorâţi-o! A repetat ea, din nou şi din nou, până când a rămas fără suflu.

Epuizată, şi-a rezemat capul de scaun.

— Ce e cu voi? Scutiţi-o de suferinţă!

Soldatul tânăr a pus mâna pe braţul şoferului, făcându-i semn să oprească. Ţipetele dureroase ale lui Heddy răsunau în aer. Se lingea în partea în care fusese împuşcată, de parcă încerca să oprească sângele.

Soldatul tânăr a coborât şi a mers prin parcare către ea. Nu a tresărit, ci doar a ridicat arma. M-am uitat în altă parte. Am auzit împuşcătura, am văzut faţa distrusă a lui Arden, şi am simţit cum atmosfera a îngheţat şi a amuţit.

În timp ce plecam, Arden şi-a îngropat faţa la pieptul meu, suspinând în tăcere.

— E-n regulă, Arden, i-am şoptit la ureche, cu capul lipit de al ei.

Dar lacrimile curgeau tot mai nestăvilite, plânsetele ei fiind de neconsolat, în timp ce Jeepul se îndrepta spre est, către soarele ce răsărea.

Cinci ore mai târziu, jeepul a oprit în faţa unui zid, înalt de aproape de zece metri, cu faţada de piatră acoperită de o iederă bogată. Pielea îmi era transpirată şi arsă de soare, iar mâinile şi picioarele amorţite de la cătuşe. M-am uitat la soare cu ochii mijiţi, trează şi alertă. Luni întregi pe fugă, atâtea situaţii şi evadări la limită – nimic nu contase. Oricum ajunsesem aici. În Oraşul de Nisip.

— Arden, trezeşte-te, am şoptit, înghiontind-o.

Adormise la câteva ore după ce porniserăm, epuizarea înăbuşindu-i suspinele. Faţa îi era roşie şi cu urme de lacrimi, iar ochii îi ţinea aproape închişi din cauza umflăturilor.

— Sunt Stark, a rostit tânărul soldat în receptorul aparatului instalat pe scaunul din faţă. Nouă-cinci-doi-unu-optzero. O avem aici.

M-am enervat văzând cât de încrezut era, acum, că mă avea în spatele camionului, cu mâinile legate. El stătuse pe scaunul din faţă pe durata drumului de cinci ore, îndrumând şoferul la fiecare cotitură, răspunzând la radio ori de câte ori acesta bâzâia. Cei doi se uitau la el înainte să

facă ceva, de parcă îi cereau permisiunea. La o oră de la pornire, Arden şi cu mine slăbiserăm cătuşele de plastic şi încercaserăm să sărim din maşina ce se deplasa, dar soldatul din scaunul din spate ne-a zărit şi ne-a legat încheieturile de cadrul metalic Jeepului.

— Deschidem poarta acum. Puteţi intra, a răspuns o voce prin radio.

Am tras de funia de la încheieturi care-mi lega cătuşele de plastic.

E mai mic decât îmi imaginam, a şoptit Arden, uitându-se în sus, la perete.

Bluza îi era largă la piept, şi-i descoperea partea de sus a cicatricei lungi şi rozalii.

— Toată vorbăria aia despre grandoare. O grămadă de tâmpenii, a continuat ea.

În toţi acei ani în care fusesem la Şcoală, era întotdeauna un detaliu oferit de Profesoare şi în toate acele transmisii radio care răsunau în sala principalăOraşul de Nisip era un loc extraordinar, centrul Noii Americi, un oraş în mijlocul desertului, restaurat de către Rege. Pip şi cu mine vorbiserăm despre viitorul nostru în spatele zidurilor sale, de uriaşele apartamente luxoase de deasupra fântânilor elegante, despre trenul care mergea pe şine deasupra străzilor, de magazinele pline de îmbrăcăminte şi bijuterii restaurate. Visaserăm la montagne russe şi la parcurile de distracţie, la grădinile zoologice şi la Palatul înalt care avea restaurante şi magazine.

Dar acesta nu semăna deloc cu metropola grandioasă pe care ne-o închipuiserăm. Zidul nu era mai mare decât cel de la Şcoală, şi în spatele lui nu existau turnuri strălucitoare.

Poarta metalică a zăngănit şi s-a urnit, deschizându-se încet. Soldatul palid, al cărui nume era Lowell, a coborât din Jeep, s-a îndreptat spre Arden şi a tăiat funia care o lega de cadrul metalic. Stark m-a eliberat în timp ce poarta se deschidea, dezvăluind o clădire joasă din cărămidă.

Mâna lui era pe braţul meu, şi mă trăgea de pe platforma Jeepului pe scaunul din spate.

— Nu, a murmurat Arden lăsându-se în jos, în timp ce amândouă ne-am dat seama unde ne aflam. Nu mă întorc!

Lowell a smucit-o brusc, încercând să o ridice în picioare.

De o parte şi de alta a porţii stăteau Joby şi Cleo, cele două femei-paznic care se aflau în Şcoală de atâţia ani. Mitralierele lor erau aţintite spre pădurea din spatele nostru. Din spate, clădirea de cărămidă părea mai mică decât îmi aduceam aminte, cu un rând de geamuri joase, cu gratii. Alături era o curte cu iarbă, înconjurată de un gard de plasă, cu partea de sus înclinată spre interior pentru a împiedica evadarea. Câteva fete, îmbrăcate în veşminte identice, albastre, se aflau afară, aşezate la două mese mari din piatră.

Jeepul a intrat. Am alergat către Arden, aruncându-mă asupra lui Lowell. Mi-am înfipt umărul în coastele lui, dar cu mâinile legate la spate, practic totul a fost în van. Şi-a recăpătat rapid echilibrul, iar apoi a început să o tragă pe Arden pe poartă. Cleo a apucat-o de picioare, să nu mai lovească.

— Nu poţi face asta! Am ţipat eu.

Mâna lui Stark s-a încleştat în jurul braţului meu, în timp ce mă escorta înapoi către Jeep.

— Ea aparţine acestui loc, a spus el rece.

M-am uitat înapoi la ea peste umăr. Arden se lupta cu soldaţii, picioarele şi mâinile fiindu-i încă legate. Lowell i-a acoperit gura în timp ce intrau în zona împrejmuită. El şi Cleo au predat-o gardienilor de la uşă de parcă ar fi fost un sac de orez.

— Doar un minut, am insistat eu, înfigându-mi călcâiele în pământ, refuzând să mai fac un pas.

Slark s-a întors să mă privească, dar mâna lui încă era pe braţul meu.

— Nu mă poţi lăsa să fac asta? Ai adus-o aici – ai făcut ceeaa ce ţi-ai propus. Eu merg în Oraşul de Nisip. Vreau

numai un minut, doar unul, să-mi iau rămas-bun.

S-a uitat către gardurile înalte de pe fiecare parte a potecii de pământ, apoi la clădirea din faţă, cu faţada de piatră de aproape zece metri înălţime. Soldaţii parcaseră Jeepul în lateral, blocând poarta. N-aveam unde să fug.

Stark mi-a dat în sfârşit drumul.

— Ai un minut, a spus el. Fă ce-ai de făcut!

Am pornit pe potecă, pielea mă ustura în locul unde mă strânsese el. O femeie a ieşit din clădire. Purta o mască pe gură. Împingea un pat de metal către intrare, iar Cleo a legat-o pe Arden, schimbând cătuşele de plastic cu altele mai groase, mai rezistente, din piele.

Ochii mei s-au întâlnit cu cei ai lui Arden. Când m-a văzut acolo, dincolo de gard, corpul ei s-a relaxat.

— Nu îi voi lăsa să-ţi facă asta, am spus eu. Nu îi voi lăsa.

A deschis gura să răspundă, dar Joby a tras-o înăuntru, după care zgomotul încuietorii a răsunat în urma lor. A dispărut.

— Cum rămâne cu mine? A întrebat o voce familiară.

Am îngheţat, ştiind a cui era vocea înainte să-mi întorc capul. Stătea la nici un metru depărtare de mine, şi mâinile ei strângeau cu putere gardul din plasă. Am păşit către ea, observându-i părul negru, umed de la transpiraţie, vânătăile din jurul încheieturilor şi gleznelor, halatul din material aspru, care îi ajungea până la genunchi.

— Ruby, am spus eu, uitându-mă la burta ei, ascunsă de halat.

Nu părea să fie gravidă – cel puţin, nu încă.

— Eşti bine!

În noaptea în care am plecat, stătusem în uşa dormitorului nostru, ascultând cum respirau prietenele mele, şi mă întrebam când voi putea să mă întorc. În Califia, de fiecare dată când Maeve mă învăţa ceva – cum să folosesc un cuţit, cum să trag cu arcul, cum să mă caţăr pe o funie – mă închipuiam întorcându-mă cu femeile din Califia la Şcoală, Quinn sau Isis stând lângă mine în timp ce umblam prin

dormitorul slab luminat, trezind fetele din somn. Nu mi-am imaginat vreodată ca lucrurile să iasă aşa.

Ruby îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. În timp ce se sprijinea de gard, corpul ei se balansa înainte şi înapoi, fiindcă picioarele îi erau slăbite.

— Ce e? Ce ţi-au făcut? Am întrebat-o eu.

Am scrutat cu privirea mica pajişte. Am văzut câteva fete din clasa mea şi câteva din anul anterior, stând la mesele din piatră. Maxine, o fată cu nasul mic, care bârfea în permanmţă, stătea cu capul pe masă.

— Ruby?

— Îndepărtează-te de gard, a strigat o femeie-paznic de dinăuntru.

Femeia era scundă şi îndesată, cu obrajii plini de gropiţe.

— Dă-te înapoi!

A îndreptat arma către mine, dar am ignorat-o, apăsându-mi în schimb faţa de gard, astfel că nasul meu aproape îl atingea pe-al lui Ruby.

— Unde e Pip? Am şoptit eu.

Ruby nu s-a uitat la mine, privirea ei rămânând fixată pe bocancii mei gri jerpeliţi.

— Ruby, răspunde-mi! Am şoptit eu, mai stăruitoare.

Paznicul din îngrăditură se îndrepta spre noi. Stark coborâse din Jeep. Nu aveam prea mult timp.

Ruby s-a uitat la cer. Soarele i-a scăldat ochii căprui, luminându-i cafeniul şi auriul ascunşi în adâncuri. Spune ceva, gândeam eu, în timp ce Stark se îndrepta spre mine, urmat îndeaproape de Lowell. Te rog, spune ceva!

— Eve, îndepărtează-te de gard! Gata! A strigat Stark.

Apoi s-a întors către femeia-paznic:

— Lasă arma jos!

— Te rog, am insistat eu.

Şi-a mişcat buzele să vorbească.

— Unde-au dispărut toate păsările? A întrebat ea, şi şi-a sprijinit fruntea de gard.

Stark m-a apucat de cot. Şi-a ridicat mâna spre paznic, făcându-i semn să lase arma jos.

— Gata, suficient! Înapoi în camion, a mormăit el, înfigându-şi degetele în carnea moale a braţului meu.

În timp ce mă urcau în Jeep şi mă legau din nou de cadrul metalic, am stat cu ochii pe Ruby. Continua să stea sprijinită de gard şi îşi mişca buzele de parcă nici nu observase că plecasem.

Lowell a pornit motorul, iar roţile Jeepului s-au învârtit pe pământul dur. Poarta s-a deschis. Am simţit acea singurătate familiară, acea senzaţie, fără sfârşit şi seacă, de a nu avea pe nimeni. Acel loc care mi-o furase pe Pip şi pe Ruby, o luase acum şi pe Arden. Am privit cum zidul de piatră dispărea în spatele copacilor, în timp ce poarta se închidea, o bună parte din viaţa mea rămânând captivă înăuntru.

Soarele coborâse dincolo de munţI. Pădurile făceau loc întinderilor mari de nisip. Am stat legată de interiorul metalic al Jeepului, abia putând să-mi mişc trupul rigid şi chinuit de la atâtea ore petrecute în camionetă. Am fost forţaţi să mergem pe drumul de pământ cu hârtoape de lângă lângă asfalt, să evităm numeroasele maşini arse care blocau partea carosabilă. Jeepul trecuse pe sub multe panouri uriaşe, ale căror afişe se rupseseră şi se cojiseră, iar imaginile fuseseră decolorate de soare. PALMS, scria pe una. O staţiune, prea multe tentaţii. Alta înfăţişa sticle cu lichid de culoarea chililimbarului, acoperite cu stropi de condens. Cuvântul „Budweiser” de-abia putea fi desluşit.

Goneam către zidurile Oraşului. Turnuri înalte se ridicau din deşert, aşa cum ne spuseseră la Şcoală. Gândurile mele erau la Arden şi la Pip, legate de acele paturi metalice, şi la Ruby şi la ochii ei mari care priveau în gol. Întrebarea lui Ruby îmi răsuna în minte – „Cum rămâne cu mine?”

Sentimentul de vinovăţie a revenit. Nu făcusem suficient. Plecasem în acea noapte, presupunând că exista o şansă să mă întorc. Mai mult timp. Acum, cu mâinile legate, la

marginea Oraşului de Nisip, nu mai puteam face nimic să le ajut.

În timp ce ne apropiam de zidul de cincisprezece metri, Stark a scos o insignă rotundă din buzunar şi a întins-o paznicilor. După o pauză lungă, o poartă din zid s-a deschis, suficient pentru ca Jeepul să treacă. Am intrat, ca apoi să ne oprim în faţa unei baricade. Soldaţii au înconjurat Jeepul, cu armele aţintite asupra noastră.

— Spuneţi-vă numele, a strigat cineva din întuneric.

Stark şi-a scos insigna şi şi-a rostit numele şi numărul.

Ceilalţi doi bărbaţi din camionetă au făcut la fel. Un soldat cu pielea arsă de soare a examinat insigna, în timp ce ceilalţi au verificat maşina, luminând pe sub cadrul de metal, feţele bărbaţilor şi locul de la picioarele lor. Raza a ajuns apoi pe mâinile mele, încă legate cu cătuşe de plastic.

— Un prizonier? A întrebat unul dintre soldaţi. A ţinut lumina pe încheieturile mele. Aveţi acte pentru ea?

— Nu-i trebuie acte, a răspuns Stark. Ea e fata.

Soldatul m-a examinat cu nişte ochi ca mărgelele, zâmbind superior.

— În acest caz, bine aţi venit acasă!

Le-a făcut semn soldaţilor să se dea la o parte. Baricada de metal s-a ridicat. Stark a apăsat pedala cu piciorul şi am accelerat către Oraşul sclipitor.

Am trecut pe lângă clădiri iluminate din interior, albastru aprins şi verde şi alb, exact cum ni le descriseseră Profesoarele.

Mi-am adus aminte cum stăteam în cantina Şcolii, ascultând cuvântările Regelui la radio, care ne povestea despre restaurare. Hoteluri de lux erau transformate în clădiri cu apartamente şi birouri. Apa era furnizată de către un rezervor local numit Lacul Mead. Luminile străluceau la etajele superioare ale fiecărui turn, piscinele fiind de un albastru cristalin perfect, toate alimentate de marele Baraj Hoover.

Jeepul a gonit printr-un şantier de construcţii destinat extinderii ce se afla la marginea Oraşului. Pe alocuri, dunele de nisip erau de trei metri înălţime. Soldaţii patrulau pe culmea zidului, cu armele îndreptate spre întuneric. Am trecut pe lângă case dărăpănate, grămezi de dărâmături şi un ţarc imens plin cu animale de fermă. Mirosul de gunoi îmi înţepa nările. Palmieri uriaşi se înălţau deasupra noastră, cu trunchiurile lor uscate şi maronii.

În timp ce ne apropiam de centrul Oraşului, terenul s-a deschis. În stânga noastră se întindeau grădini, iar în dreapta se vedea o parcare din beton. Avioane ruginite stăteau în faţa unei clădiri vechi pe care scria aeroportul mecarran. Am trecut pe lângă cartiere dărâmate şi caroserii de maşini vechi până când în jurul nostru au început să se înalţe clădiri, una mai grandioasă decât cealaltă. Aveau culori diferite şi străluceau de lumină.

— Impresionant, nu-i aşa? A întrebat soldatul cu cicatrice.

Stătea lângă mine pe bancheta din spate şi-şi desfăcea gamela.

Priveam ţintă la clădirea din faţa noastră: o uriaşă piramida aurie. Un turn verde se înălţa în dreapta, şi suprafaţa lui sticloasă reflecta luna. Impresionant nu era cuvântul potrivit. Structurile elegante nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzusem până atunci. Cunoscusem doar sălbăticia – drumuri distruse, case cu acoperişuri surpate, mucegai negru ce se-ntindea pe pereţii Şcolii. Oameni se plimbau pe pasaje metalice deasupra străzilor. La capătul drumului principal, un turn se ridica spre stele, o săgeată de un roşu strălucitor pe cerul nopţii. „Am supravieţuit”, părea Oraşul să spună, cu fiecare zgârie-nori sclipitor, drum pavat sau copac plantat. „Lumea va merge înainte.”

Jeepul era singura maşină de pe stradă. Mergea atât de repede, încât siluetele oamenilor păreau estompate. Puteam să îmi dau seama că cei mai mulţi erau bărbaţi după umerii laţi şi silueta masivă. Câini mici, albi, hoinăreau pe stradă, aproape o treime din dimensiunea lui Heddy.

— Ce sunt ăia? Am întrebat eu.

— Rat terrieri, a spus soldatul cu cicatrice. Regele a cerut să fie înmulţiţi, astfel încât să soluţioneze infestarea cu rozătoare.

Înainte să pot răspunde, Jeepul a virat la stânga, blocând un drum lung care şerpuia către o clădire masivă albă. Şiruri de Jeepuri guvernamentale erau aliniate în faţă. Soldaţii stăteau postaţi de-a lungul unei fâşii cu copaci subţiri, cu mitralierele aşezate în spate. Am privit în sus către vasta structură albă. Intrarea principală era mărginită de sculpturi – îngeri înaripaţi, cai, femei cu capetele tăiate. După atâtea mile parcurse, ajunseserăm. La Palat.

Regele era la etaj, mă aştepta.

Stark m-a dat jos din Jeep, ţinându-mă strâns de braţ. Când am intrat în vestibulul circular din marmură, de-abia puteam să mai respir. Chipul Regelui mă bântuise vreme de luni întregi. Mă gândeam la poza cu care crescusem în Şcoală.

Părul său, alb şi rar, îi cădea peste frunte. Pielea îi atârna ca o guşă iar ochii lui, ca mărgelele, supravegheau fără încetare, urmărindu-te oriunde mergeai.

Soldaţii se mişcau prin vestibul, unii stăteau de vorbă, alţii se plimbau prin faţa unei fântâni. Stark m-a introdus prin nişte uşi aurii într-un lift mic cu oglinzi şi a tastat un cod pe o tastatură de dinăuntru. Uşile s-au închis şi urcam, sus, sus, iar stomacul meu tremura în timp ce etajele zburau pe lângă noi cincizeci urcate, apoi încă cincizeci.

— O să regreţi asta, am spus eu, forţându-mi cătuşele de plastic de la încheieturi. O să-i spun ce-ai făcut. Cum oamenii tăi m-au aruncat la pământ în parcare. Cum m-ai ameninţat că mă omori.

M-am uitat la tăietura adâncă de pe braţul meu, la sângele închegat care devenise negru.

Stark a clătinat din cap.

— Fă ce vrei, a spus el, cu vocea lui monotonă. Aşa a fost ordinul. Să fac orice să te-aduc aici.

Apoi s-a întors către mine, cu ochii injectaţi. M-a apucat de gulerul bluzei şi m-a tras spre el, astfel că faţa mea ajunsese la doar câţiva centimetri de a lui.

— Acei oameni pe care i-ai ucis îmi erau ca nişte fraţi. Au slujit alături de mine în fiecare zi, vreme de trei ani. Regele nu te va pedepsi pentru ce ai făcut, dar mă voi asigura că nu vei uita niciodată ce s-a întâmplat în acea zi.

Uşile s-au deschis în faţa noastră cu un bing! Înfricoşător. Unghiile lui Stark erau înfipte în braţul meu, în timp ce mă conducea către o încăpere de dincolo de holul cu covor.

— Îl vei aştepta aici.

Apoi a scos un cuţit din buzunar şi a tăiat cătuşele din plastic. Mâinile mă furnicau, sângele îşi relua circulaţia.

Uşa s-a închis. Am sărit şi am înhăţat clanţa, ştiind înainte să încerc că era încuiată. O masă lungă din mahon era aşezată în centrul încăperii, înconjurată de câteva scaune greoaie. Un geam imens supraveghea Oraşul, o margine de jumătate de metru se afla doar la câţiva centimetri dedesubt. Am mers la geam şi mi-am vârât degetele sub panou, forţându-l.

— Te rog, deschide-te, am şoptit eu printre dinţii încleştaţi, te rog, deschide-te!

Trebuia să ies din acea încăpere. Nu conta cum.

— Sunt închise, a rostit o voce gravă.

Şira spinării mi-a înţepenit. M-am întors. În cadrul uşii stătea un bărbat în jur de şaizeci de ani, cu păr alb şi rar, şi cu pielea subţire ca hârtia.

M-am îndepărtat de perete, mâinile mi s-au prăbuşit lateral. Purta un costum albastru-închis şi o cravată din mătase, având brodat pe ea blazonul Noii Americi. A păşit în faţă, făcând agale o tură în jurul meu, ochii lui cercetându-mi părul castaniu încâlcit, bluza din pânză de în, leoarcă de transpiraţie, şi zgârieturile de la încheieturile mâinilor, acolo unde fusesem legată. Rana de pe braţ era

încă deschisă, şi eram mânjită de sânge de la cot la palmă. Când într-un final şi-a încheiat examinarea, a venit lângă mine, s-a întins şi mi-a mângâiat obrazul.

— Frumoasa mea fată, a spus el, trecând cu degetul mare peste sprânceana mea.

— I-am dat mâna la o parte şi m-am împleticit înapoi, încercând să mă depărtez pe cât de mult posibil.

— Stai departe de mine! Am spus eu. Nu-mi pasă cine eşti!

A rămas acolo, privindu-mă lung. Apoi a făcut un pas în fată apoi altul, încercând să se apropie de mine.

— Ştiu de ce sunt aici, m-am răstit eu, înconjurând masa, deplasându-mă cu spatele până când am ajuns la perete. Şi mai degrabă aş muri decât să îţi fac un copil. Mă auzi?

Am ridicat mâna să îl lovesc, dar mi-a prins încheietura.

I -am simţit strânsoarea fermă. Ochii îi erau înlăcrimaţi. S-a aplecat până când faţa i-a ajuns la acelaşi nivel cu a mea.

Când într-un final a vorbit, fiecare cuvânt era rostit încet şi calculat.

— Nu eşti aici să îmi faci un copil, a spus, râzând într-un mod ciudat. Tu eşti copilul meu.

M-a tras spre el, ţinându-mi capul cu mâna, şi m-a sărutat pe frunte.

— Cenevieve a mea.

Am stat aşa pentru o clipă, el ţinându-mă cu mâna de ceafă, până când m-am eliberat. Nu puteam vorbi. Cuvintele lui au năvălit şi au stricat totul – trecutul şi prezentul – cu aluziile-i oribile.

Mă simţeam ameţită. Ce îmi povestise mama mea? Ce spusese ea? Din câte îmi amintesc, fuseserăm mereu doar noi două. Nu existau fotografii cu tatăl meu pe peretele de deasupra scărilor, nu auzeam poveşti despre el la culcare. Când eram suficient de mare cât să-mi dau seama că eram diferită de copiii cu care mă jucam, izbucnise molima şi le răpise tuturor taţii. El era plecat, asta era tot ce trebuia să ştiu, îmi spunea ea. Şi ea m-a iubit cât pentru amândoi.

A scos o bucată lucioasă de hârtie din buzunarul sacoului şi mi-a întins-o. O fotografie. Am luat-o şi am privit-o cu atenţie. Era făcută cu mulţi ani în urmă, când chipul nu-i fusese atins de vreme. Părea fericit, chiar arătos, cu braţul în jurul umerilor unei femei tinere, cu breton negru care-i acoperea ochii. Se uita în jos către ea, în timp ce ea privea la aparatul de fotografiat, fără să zâmbească. Faţa ei avea acea expresie încrezătoare a unei femei care ştie că este frumoasă.

Ţineam poza la piept. Ea era. Îmi aminteam fiecare linie de pe chipul mamei mele, gropiţa din bărbie, felul în care părul negru îi cădea pe frunte. Întotdeauna căuta un ac de păr să îl ţină prins. Ne jucaserăm de-a îmbrăcatul în camera mea în acea zi, înainte ca molima să apară. Auzeam copiii afară, strigând şi râzând, şi zgomotul făcut de plăcile de skateboard pe pavaj. Purtam papucii cu fundiţe roz. Mi-a luat una din agrafele de păr sub formă de elefant şi şi-a pus-o în păr, exact deasupra urechii. „Uite, fetiţa mea dulce”, a spus ea, sărutându-mi mâna, „acum suntem gemene.”

— Am cunoscut-o cu doi ani înainte să te naşti, a spus Regele.

M-a condus la masă şi a tras un scaun pentru mine. Am acceptat, recunoscătoare când corpul meu s-a prăbuşit pe pernă, cu picioarele încă tremurându-mi.

— Atunci eram deja Guvernator şi organizam un eveniment de strângere de fonduri la muzeul unde lucra ea. A fost custode înainte să te nască, a spus el. Dar sunt sigur că ştii asta.

— Abia dacă ştiu ceva despre ea, am reuşit să îngaim, privindu-i ochii din fotografie.

A venit în spatele meu, şi-a pus mâinile pe spătarul scaunului, uitându-se peste umărul meu.

— Mi-a oferit un tur privat al grădinilor, arătându-mi acele plante care miroseau a usturoi şi ţineau căprioarele la distanţă.

S a aşezat lângă mine şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Era ceva în felul în care vorbea care mă uimea, de parcă râdea mereu la o glumă pe care doar ea o înţelegea. Am stat două săptămâni acolo, apoi am păstrat legătura. Veneam să o văd ori de câte ori nu eram în Sacramento. Dar, într-un final, distanţa a fost prea mult pentru noi. Am pierdut legătura. Doi ani mai târziu, a apărut molima. La început, s-a dezvoltat treptat. Erau ştiri despre boală în China şi în anumite părţi ale Europei. Pentru o lungă perioadă de timp, am crezut că în afară fusese stopată. Doctorii americani lucrau la un vaccin. Apoi a suferit o mutaţie. Virusul era mai rezistent; omora mai repede. A ajuns în State şi oamenii au început să moară cu miile. Vaccinul fusese scos pe piaţă, dar acesta doar încetinea evoluţia bolii şi prelungea suferinţa cu câteva luni. Mama ta încerca să mă contacteze, dar eu nu ştiam. Mi-a trimis e-mailuri şi scrisori, a sunat înainte ca telefoanele să înceteze să mai funcţioneze. Am descoperit corespondenţa în birou abia atunci când am fost pus în carantină. O grămadă întreagă de scrisori, puse unele peste altele pe birou, nedeschise.

Mi-am adus aminte de acea vreme. Sângerările se agravaseră. Trecea de la o batistă la alta, încercând să îşi păstreze nasul curat. În timp ce eu mă plimbam pe-afară într-o după-amiază, se culcase în cele din urmă, în dormitorul întunecat. Casa de peste drum fusese marcată cu un X roşu. Peluza de lângă aceasta era săpată, pământul fiind răscolit acolo unde îngropaseră primele cadavre. Tăcerea mă speria. Toţi copiii dispăruseră. O bicicletă stricată zăcea în mijlocul drumului. Pisica vecinului era afară, jucându-se cu capătul unui furtun, în timp ce eu mă apropiam de uşă. Intrasem, căutând cuplul pe care îl văzusem intrând şi ieşind de-atâtea ori, bărbatul cu pălărie maro. Mi-am adus aminte de miros, greu şi putred, şi de praful care se strânsese pe la colţuri. Avem nevoie de ajutor, îmi spusesem în sine, în timp ce făceam câţiva paşi nesiguri în camera de zi. Apoi i-am văzut trupul pe canapea.

Pielea îi era cenuşie, iar pe faţă îi apăruseră semnele descompunerii.

— Ne-ai părăsit, am spus eu, incapabilă să-mi ascund furia din voce. Era singură, a murit singură în acea casă, iar tu ai fi putut s-o ajuţi. Aşteptam ca cineva să ne salveze.

Mi-a acoperit mâna cu a lui, dar m-am dat la o parte.

— Aş fi făcut-o, Genevieve…

— Ăsta nu e numele meu, m-am răstit eu. Am strâns fotgrafia la piept. Nu-mi poţi spune aşa.

S a ridicat şi a mers la geam, stând cu spatele la mine. Afară, pământul de dincolo de zid era negru, nici o lumină vizibilă pe o rază de kilometri întregi.

— Până ce nu i-am citit scrisorile, nici nu ştiam că exişti, a pus el oftând. Cum poţi fi supărată pe mine pentru asta? Au fost puşi soldaţi la intrare pentru a împiedica oamenii să mă atace. Eram unul dintre puţinii oficiali guvernamentali în Sacramento care supravieţuiseră. Oamenii erau convinşi că aveam un leac magic, că aş fi putut să le salvez familiile.

Când epidemia s-a sfârşit, când aveam resurse, am trimis soldaţi. Eu amenajam o nouă capitală, temporară, şi încercam să-i organizez pe supravieţuitori. I-am trimis la casa ei să vă găsească. Tu erai deja plecată.

— Ea era acolo? Am întrebat eu, ţinând mâinile peste fotografie.

Mi-am adus aminte cum stătea în uşă, trimiţându-mi un sărut. Arăta atât de fragilă, cu oasele care i se vedeau pe sub piele. Şi totuşi, asta nu m-a oprit să îmi imaginez că lucrurile ar fi putut fi diferite. Că poate – în pofida logicii – ar fi putut să supravieţuiască.

— I-au găsit rămăşiţele, a spus el.

S-a întors şi a păşit către mine.

— Atunci am început să te caut, mai întâi în orfelinate, apoi, când Şcolile au fost formate, te-am căutat în registrele de acolo. Dar nu era nici o fată cu numele de Genevieve la niciuna din şcoli – probabil tu deja foloseai numele de Eve.

Am ştiut că erai în viaţă abia când au trimis fotografiile de absolvire şi ţi-am văzut poza. Semeni atât de mult cu ea.

— Să înţeleg că trebuie să cred toate acestea în baza unei singure fotografii? Am spus eu, ridicând poza.

— Există teste, a zis el calm.

— De ce ar trebui să cred tot ce-mi spui? Prietenele mele sunt încă în acele Şcoli. Toate sunt acolo din cauza ta.

Păşea în jurul mesei, respirând adânc.

— Încă nu m-aştept să-nţelegi. N-ai avea cum.

Am râs uşor.

— Ce e de-nţeles? Nu pare să fie nimic complicat în legătură cu ce faci. Toate sunt acolo, împotriva voinţei lor, din cauza ta. Tu eşti cel care a creat lagărele de muncă şi Şcolile.

Am scuturat din cap, încercând să ignor felul în care nasurile noastre erau înclinate spre stânga, sau cum aveam aceiaşi ochi cu pleoape mari. Îi uram părul care se rărea, bărbia uşor despicată, cutele adânci de la colţurile gurii. Nu-mi venea să cred că eram rudă cu acest bărbat – că aveam în comun sângele şi trecutul.

Pielea îi lucea din pricina transpiraţiei. Şi-a acoperit faţa, dar l-am văzut, refuzând să mă uit în altă parte. Într-un final, s-a întors şi a apăsat un buton de pe perete.

— Beatrice, vino acum, te rog, a spus el cu o voce joasă.

Şi-a scuturat o scamă de pe sacou.

— E puţin spus că ai avut o zi încărcată. Probabil că eşti obosită. Camerista te va conduce în dormitor.

Uşa s-a deschis. O femeie scundă, de vârstă mijlocie, a intrat, îmbrăcată cu fustă şi jachetă roşii, cu blazonul Noii Americii pe rever. Faţa îi era brăzdată de riduri adânci. A zâmbit când m-a văzut, şi m-a salutat, rostind un, Alteţa Voastră Regală”.

Regele şi-a pus delicat mâna pe braţul meu.

— Odihneşte-te bine. Ne vedem mâine.

Am păşit către uşă, dar m-a luat de mână şi m-a îmbrăţişat strâns. Când mi-a dat drumul, avea o expresie blândă, şi mă

privea lung. Voia ca eu să îl cred, cel puţin asta era clar, dar m-am ţinut tare. Mă gândeam doar la gleznele legate ale lui Arden, la corpul ei ce se zbătea încercând să se elibereze.

Am fost uşurată când, într-un final, mi-a dat drumul mâinii.

— Te rog, condu-o pe Prinţesa Genevieve către camerele sale şi dezbrac-o de aceste haine.

Femeia s-a uitat la pantalonii mei uzaţi, la sângele de pe brat, la bucăţile de frunze încâlcite în părul meu. A zâmbit bland, în timp ce el dispărea la capătul holului, şi i se auzeau paşii pe podeaua lucioasă de lemn. Am rămas îngheţată, inima bătându-mi puternic în piept, până când în cameră s-a lăsat liniştea, toate urmele sale dispărând.

— Iar aici veţi servi ceaiul de după-amiază, a spus beatrice, gesticulând către atriumul uriaş.

Trei pereţi erau alcătuiţi doar din geamuri, iar sticla ce servea drept tavan dezvăluia cerul fără stele. Trecuserăm de sufrageria formală, de locul pentru servit ceaiul, de camerela de oaspeţi încuiate şi de bucătăria servitoarei. Totul era învăluit într-un soi de ceaţă. El e tatăl tău, îmi repetam eu, de parcă eram o străină transmiţând mesajul. Regele este tatăl tău.

Indiferent de câte ori reveneam asupra gândului, tot părea imposibil. Am simţit podeaua din lemn tare de sub picioare. Am mirosit cidrul mult prea dulce clocotind pe plita de pe coridor. Am văzut pereţii albi, sterili, uşile de lemn lustruite, am auzit tocurile joase ale lui Beatrice făcând clac, clac, clac. Şi tot nu îmi venea să cred că eram aici, în Palatul Regelui, atât de departe de Şcoală, de Califia şi de sălbăticie. Atât da departe de Arden, Pip şi Caleb.

Beatrice mergea cu doi paşi înaintea mea, spunându-mi de piscina interioară, turuind despre tot felul de lucruri. Acontinuat să vorbească despre carnea şi legumele proaspete care erau livrate zilnic la Palat, despre bucătarul personal al Regelui, şi despre ceva numit aer condiţionat. Nu am ascultat-o.

Tot ce am văzut a fost o uşă închisă, cu o tastatură lângă ea.

— Toate uşile au nevoie de un cod să se deschidă? Am întrebat eu.

Beatrice m-a privit peste umăr.

— Doar unele. Siguranţa dumneavoastră este evident foarte importantă, aşa că Regele m-a rugat să nu vă dezvălui codul. Mă puteţi chema prin interfon, dacă aveţi nevoie de ceva şi vă voi însoţi oriunde aveţi nevoie să mergeţi.

— Da, am şoptit eu. Siguranţa mea.

— Trebuie să fiţi uşurată că sunteţi aici, a continuat Beatrice. Am vrut să vă spun cât de rău îmi pare de tot ce aţi păţit.

Am privit cum apăsa codul camerelor, încercând să reţin cat mai multe numere posibil. A deschis uşa, dezvăluind un pat mare, un candelabru şi un cărucior de servit cu un platou de argint acoperit. Mirosul de friptură de pui umplea toată camera.

— Am auzit ce s-a întâmplat în sălbăticie – cum v-a luat acel Pribeag, cum i-a ucis pe acei soldaţi în faţa dumneavoastră. Un Pribeag? Am întrebat eu.

Fotografia mamei mele îmi tremura în mâini.

— Băiatul, a spus ea, coborându-şi vocea în timp ce mă conducea spre baie. Băiatul care v-a răpit. Cred că nu s-a făcut public încă, dar lucrătorii din Palat au auzit cu toţii. Trebuie să fiţi atât de recunoscătoare că Sergentul Stark v-a adus aici, în spatele zidurilor. Toată lumea vorbeşte despre viitoarea sa avansare în grad.

Mi-am simţit stomacul strângându-se ghem. Cuvintele lui Stark din lift au revenit, promisiunea că nu mă va lăsa niciodată să uit ce s-a întâmplat în acea zi. Probabil că ştia ce simţeam pentru Caleb. Văzuse cât de îngrijorată fusesem în timpul călătoriei cu Jeepul, auzise panica din vocea meq când îl rugasem să îi coasă piciorul lui Caleb. Totul devenise

îngrozitor de clar: ca fiică a Regelui, nu puteam fi niciodată executată în Oraş. Insă Caleb putea fi.

— Ai înţeles totul greşit. Caleb nu a ucis pe nimeni. Dacă n-ar fi fost el, eu nu aş fi supravieţuit.

Am încercat să îi privesc chipul, dar s-a întors. Stătea în fata chiuvetei şi deschidea robinetul, aşteptând ca apa să fie fierbinte.

— Dar asta spune toată lumea, a repetat ea. Îl caută pe băiat în sălbăticie. Este un mandat emis pentru el.

— Nu înţelegi, am reuşit eu să spun. Mint cu toţii. Tu nu ştii ce a făcut Regele acolo, este groaznic…

Ochii lui Beatrice s-au mărit. Când într-un final a deschis. Gura, vocea îi era atât de slabă, încât de-abia am putut să o aud din cauza apei care curgea.

— Nu vorbiţi serios, a şoptit ea. Nu puteţi spune astfel de lucruri despre Rege.

Am arătat către geam, către pământul care se întindea pe sute de kilometri.

— Prietenii mei cei mai apropiaţi sunt închişi acum în acele Şcoli. Sunt trataţi ca nişte animale de fermă, ca şi cânii nu şi-au închipuit sau nu au sperat la ceva mai bun.

Am lăsat fotografia să cadă pe podea şi mi-am sprijinit capul în mâini. Am auzit-o pe Beatrice cotrobăind prin dormitor, deschizând şi închizând sertare. Robinetul era încă deschis. Apoi a venit lângă mine şi m-a ajutat să-mi scot bluza urat mirositoare, îmbibată de sudoare, şi pantalonii plini de noroi. Mi-a pus o bucată de pânză fierbinte săpunită pe gât şi mi-a trecut-o apoi peste umeri, îndepărtând murdăria de pe piele.

— Poate aţi înţeles sau aţi auzit greşit, a spus ea. E o alegere pe care fetele o fac în Şcoli – întotdeauna au de ales. Cele care fac parte din iniţiativa de creştere a natalităţii s-au oferit voluntare.

— N-au făcut-o, am insistat eu, scuturând din cap. Nu s-au oferit voluntare, nu ne-am…

Mi-am muşcat buza. Voiam să o urăsc pe această femeie ridicolă, care îmi spunea mie despre Şcoala mea, despre prietenii mei, despre viaţa mea. Voiam să o prind de braţ şi să o strang până când avea să mă asculte. Trebuia să asculte – de ce nu mă asculta? Dar ea îmi freca spatele cu bucata de pânză, ridicându-mi uşor bretelele subţiri ale maioului. Mi-a curăţat murdăria de pe picioare şi dintre degetele de la picioare, şi a frecat noroiul din spatele genunchilor. O făcea cu atâta grijă.

După atâtea luni de fugă, luni de dormit în subsolurile reci ale caselor abandonate, delicateţea ei era prea greu de suportat.

— Ne-au vânat, am continuat eu, lăsându-mi corpul să se relaxeze puţin. Soldaţii m-au vânat pe mine şi pe Caleb.

L-au înjunghiat. Iar prietena mea, Arden, a fost târâtă înapoi în acea Şcoală. Ţipa.

M-am luat, aşteptând ca ea să aducă argumente, dar a îngenuncheat lângă mine, ţinând bucata de pânză deasupra rănii pe braţ.

Mi-a luat mâinile şi a privit lung la dunga vineţie de la încheieturi, unde îmi fuseseră puse cătuşele. A trecut cu cârpa peste rană, frecând carnea vie, sângele fiind acum o crustă subţire, roşiatică.

— Nu ar trebui să vorbim despre soldaţi în acest fel, a spus ea încet, uşor nesigură.

— Nu pot.

S-a uitat la mine, ochii ei cerându-mi stăruitor să mă opresc. Într-un final, s-a întors şi a luat cămaşa de noapte pe care o pusese pe pat.

Am luat cămaşa din mâna ei şi am trecut-o peste cap. Am vrut să plâng, să-mi las corpul să suspine, dar eram prea extenuată. Nu mai era nimic înăuntru.

— Nu poate fi tatăl meu, am mormăit eu, fără să îmi pese dacă asculta. Pur şi simplu nu poate fi.

M-am băgat în pat şi am închis ochii.

Beatrice s-a aşezat lângă mine, arcurile saltelei scârţâind sub greutatea ei. A pus o cârpă curată pe faţa mea, mi-a şters fruntea, obrajii, apoi a împăturit-o şi mi-a aşezat-o delicat pe ochi. Întreaga lume era întunecată.

Ziua fusese prea istovitoare. Speranţa să îl revăd pe Caleb, atacul soldaţilor, Arden şi Ruby şi Regele cu declaraţiile sale – greutatea acestora s-a prăbuşit asupra mea, ţintuindu-mă. Beatrice încă era lângă mine, degetele ei delicate îmi maşau tâmplele, dar părea să fie undeva departe.

— Nu vă simţiţi bine, a spus. Da, a repetat ea în timp ce eu adormeam. Asta trebuie să fie.

Regele a păşit pe puntea de observaţie şi mi-a făcut semn să îl urmez. Picioarele îmi erau nesigure în timp ce priveam lumea minusculă aflată cu o sută de etaje mai jos. Zidul înconjura Oraşul într-o buclă uriaşă, întinzându-se pe kilometri întregi dincolo de grupul central de clădiri. Câmpuri vaste cu recolte încolţite se vedeau în partea de est. Depozite vechi se întindeau în vest. Pământul de la marginea zidului era acoperit de clădiri dărâmate, grămezi de gunoaie şi maşini ruginite şi decolorate de soare.

— Presupun că nu ai fost niciodată atât de sus, a spus Regele, privind la mâinile mele, care ţineau strâns balustrada de metal. Înainte de molimă, astfel de clădiri existau în fiecare oraş important, pline cu birouri, restaurate şi apartamente.

— De ce m-ai adus aici? Am întrebat eu, privind către balustradele joase din faţa mea, singurul lucru care împiedica o cădere. Cu ce scop?

Îmi petrecusem ziua la etajele superioare ale Palatului. Braţul îmi fusese cusut şi bandajat. Mă înmuiasem în baie, înfundând scurgerea cu murdărie şi bucăţi de frunze moarte. Regele insistase să îl însoţesc în acest turn imens, timp în care a turuit despre Oraşul său. Acum, Oraşul meu.

Se simţea în largul lui pe puntea îngustă.

— Am vrut să vezi progresul cu ochii tăi. Aceasta este cea mai bună privelişte din întreg Oraşul. Stratosphere a fost

cea mai înaltă punte de observaţie din America, dar acum îl folosim ca turn principal de observaţie al armatei. De aici, un soldat poate vedea pe o rază de kilometri întregi. Furtuni de nisip, bande. În cazul unui atac-surpriză din partea altei ţări sau a vreunei colonii, vom fi avertizaţi din timp.

Înăuntrul turnului de sticlă mişunau soldaţi. Priveau prin telescoape de metal, scrutând străzile de dedesubt. Unii stăteau la birouri, cu căşti pe urechi, ascultând mesaje radio. Mi-am văzut reflexia în geamuri. Aveam cearcăne sub ochi. Mă trezisem în toiul nopţii, încercând să mă decid ce să fac în legătură cu Caleb. Ştiam că puteam să îl pun în şi mai mare pericol numai menţionându-i numele. Dar mai ştiam şi ca Stark nu avea să înceteze să-l caute. Nu puteam să-l las să fie pedepsit pentru ceva ce eu făcusem.

— Trebuie să ştii ceva, am spus eu după o lungă perioada de timp. Stark te-a minţit. Băiatul care a fost în sălbăticie cu mine – nu el a fost cel care a împuşcat soldaţii.

Regele a încremenit lângă balustradă. S-a întors spre mine, uitându-se cu ochii mijiţi din cauza soarelui.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu ce ţi-a spus Stark, dar acel băiat m-a ajutat în sălbăticie. M-a salvat. Eu am fost cea care a împuşcat soldaţii când ne-au atacat.

Aveam un nod în gât. Tot ce vedeam era trupul soldatului care cădea pe pavaj, cu sângele băltind sub el.

— Nu îl poţi pedepsi, am continuat eu. Trebuie să opreşti căutările. A fost în legitimă apărare. Voiau să-l omoare.

Regele s-a întors, ţinând capul uşor înclinat într-o parte.

— Şi ce dacă o făceau? Ce înseamnă el pentru tine? Acest Caleb, căruia i-ai trimis mesajul în acea noapte.

Am făcut un pas înapoi când i-am auzit numele, ştiind că dezvăluisem prea mult.

— Nu îl ştiu atât de bine. Vocea îmi era şovăielnică. M-a condus peste munţi.

A mijit ochii către mine.

— Genevieve, nu-mi pasă ce ţi-a spus. Pribegii pot fi extrem de manipulatori. Sunt cunoscuţi pentru faptul că profită de oameni în sălbăticie. A arătat către orizont, unde munţii atingeau cerul. Există o întreagă organizaţie care face comerţ cu femei aidoma ţie. Orice fată pe care o găsesc.

— Mi-am şters sudoarea de pe frunte, amintindu-mi de Fletcher, de acel camion, de barele de metal ce îmi ardeau pielea. Era adevărat ce spunea, dar, dacă nu ar fi fost vina Regelui, de la bun început niciuna dintre noi nu ar fi trebuit să fugă. Nu ar fi existat nici un motiv să fugim.

— Cu cât sunt mai răi faţă de ce-ai făcut tu? Care-i alternativa? Să ne umpli minţile cu minciuni şi să ne trimiţi într-o clădire să facem copii pe care nu o să-i vedem niciodată crescând, sau să-i îmbrăţişăm, sau să-i hrănim, sau să-i iubim?

— Am făcut nişte alegeri, a spus el, faţa înroşindu-i-se subit.

Aprivit în spate, la clădire, uitându-se la soldaţii postaţi în faţa telescoapelor metalice. Apoi a continuat, cu o voce mult mai gravă decât înainte.

— Ai văzut doar o parte din această lume, şi totuşi judeci. Eu am fost cel care a luat deciziile dificile. Şi-a apăsat pieptul cu degetul. Nu înţelegi, Genevieve. Pribegii care trăiesc, în sălbăticie, chiar unele persoane din spatele acestor ziduri, vorbesc despre ce nu am făcut. Despre ce aş fi putut face, cum îndrăznesc să fac una sau alta pentru oamenii Noii Americi. Dar această lume nu mai este la fel. Peste tot izbucneau răscoale. Nord-vestul era ameninţat de inundaţii. Sute de hectare din Sud luaseră foc. Cei care au supravieţuit molimei au murit în incendii. Ei spun că au vrut alegeri – dar nu erau alegeri. Am făcut ceea ce am făcut, pentru ca oamenii să supravieţuiască.

M-a condus către marginea platformei, iar vântul ne răvăşea părul.

— Am descoperit că putem folosi Barajul Hoover şi Lacul Mead în procesul de reconstrucţie. Trebuia să ne protejăm de ţările în curs de refacere care ne puteau vedea vulnerabili Am luat decizia să reconstruim aici, folosind electricitate de la baraj. A arătat dincolo de bulevard. Un spital a fost restaurat în primii doi ani. O şcoală, trei clădiri de birouri şi cazare suficientă pentru o sută de mii de oameni. Hotelurile au fost transformate în apartamente. Terenurile de golf au devenit grădini de legume, trei ferme industriale au fost ridicate în următorul an. Oamenii nu trebuie să se mai teamă de atacuri din partea animalelor sau de raiduri ale bandelor. Dacă cineva va vrea să atace Oraşul, trebuie să călătorească prin deşert zile întregi, apoi să treacă de zid. Şi, în fiecare zi, se fac îmbunătăţiri Charles Harris, Şeful Dezvoltării, a renovat restaurante şi magazine şi muzee, aducând înapoi la viaţă această ţară.

M-sm îndepărtat de el. Nu conta cât de mult bine făcuse sau cate clădiri fuseseră ridicate din ţărână. Oamenii săi erau aceiaşi care mă vânaseră.

— Am reuşit să reparăm o sondă de ţiţei şi o rafinărie.

M a urmat, aplecându-se să se uite în ochii mei.

— Ai idee ce înseamnă asta?

— Şi cine munceşte în aceste rafinării? am răspuns la rându meu, gândindu-mă la Caleb şi la băieţii din buncăr. Cine a lucrat la construirea acestor hoteluri? Ai folosit sclavi.

Regele a scuturat din cap.

— Au primit cazare şi mâncare în schimbul muncii lor.

Crezi că cineva i-ar fi adăpostit pe acei copii în casele lor?

Oamenii de-abia puteau să-şi hrănească propriile familii. Le-am dat un scop, un loc în istorie. Nu există progres fără sacrificiu.

— De ce decizi tu cine să fie sacrificat? Nimeni nu le-a dar prietenilor mei posibilitatea de-a alege.

S-a aplecat atât de aproape, încât puteam să văd petele de albastru în irisurile lui cenuşii.

— Competiţia a pornit. Aproape fiecare ţară din lume a fost afectată de molimă şi toate încearcă să reconstruiască şi să-şi revină cât mai repede posibil. Toată lumea se întreabă care va fi următoarea superputere.

Continua să mă privească fix, refuzând să se uite în altă parte.

— Eu decid, pentru că viitorul acestei ţări – pentru că vieţile noastre – depind de asta.

— Trebuie să fi existat şi altă cale, am încercat eu. Ai forţat pe toată lumea…

— Oamenii nu făceau copii după molimă, a spus el, râzând uşor. Aş fi putut vorbi despre declinul populaţiei, despre statistici, să fi apelat la raţiunea lor, să fi oferit stimulente. Nimeni nu voia să crească un copil în această lume. Oamenii căutau doar să supravieţuiască, încercând să aibă grijă doar de ei. Da, asta se schimbă acum, încetul cu încetul. Cuplurile fac din nou copii. Însă această ţară nu îşi permite să aştepte. Aveam nevoie de noi locuinţe, o capitală, o populaţie înfloritoare, şi aveam nevoie de ea imediat.

Am privit clădirile arse de soare din faţa mea, faţadele lor decolorate, în nuanţe spălăcite – albastru, verde şi roz. Era uşor să vezi ce fusese restaurat pe bulevard: culorile erau mai aprinse, sticla strălucea în lumina zilei. Drumurile pavate erau curăţate de dărâmături, buruieni şi nisip. Apoi, era întinderea de pământ de lângă zid, atât de diferită de restul. Clădiri abandonate, acoperite pe jumătate de nisip, cu acoperişurile dărâmate. Reclamele căzuseră. Palmieri putreziţi zăceau pe străzi. În ferme, vacile, care de-abia se mişcau în ţarcurile lor strâmte, făceau ca pământul să pară o masă neagră, unduioasă. Caroseriile ruginite ale maşinilor erau aliniate într-o parcare goală. De deasupra, îmbunătăţirile erau evidente – clădirile erau ori restaurate, ori afectate de nisip şi dărăpănate. Regele trebuia ori să le salveze, ori să le lase să putrezească.

— Nu te pot ierta pentru ce-ai făcut. Prietenii mei încă sunt prizonieri. Când m-au vânat, soldaţii tăi i-au ucis pe oamenii buni şi nici măcar nu au clipit când i-au împuşcat.

M-am gândit la Marjorie şi Otis, care ne oferiseră adăpost pe Cărare, ascunzându-ne în pivniţa lor, înainte să fi fost ucişi.

Regele s-a întors către turn.

În sălbăticie, prioritatea soldaţilor este să se protejeze.

Nu justific acţiunile lor – n-o voi face. Dar au învăţat din experienţă că întâlnirile cu Pribegii pot fi fatale.

A oftat adânc şi a tras de gulerul cămăşii.

— Nu mă aştept să înţelegi, Genevieve. Dar eu te-am găsit pentru că tu eşti familia mea. Vreau să te cunosc. Vreau ca acest Oraş să te recunoască drept fiica mea.

Familie. Am meditat asupra cuvântului. Nu asta îmi dorisem şi eu dintotdeauna? Pip şi cu mine stătuserăm treze noaptea, vorbind despre cum ar fi să fim surori, crescând în lumea de dinainte de molimă, într-o casă normală pe o oarecare stradă normală. Îşi amintea de un frate, cu doi ani mai mare, care o cărase în spate prin pădure. Voisem, sperasem şi îmi dorisem asta în acele ultime zile, când fusesem singură cu mama mea în acea casă. Am râvnit după cineva care să fie lângă mine, să stea cu mine la uşa ei, ascultând freamătul calm al cearşafurilor, cineva care să mă ajute să îndur sunetul acelei tuse oribile, chinuitoare. Dar acum, când aveam o familie, nu o mai doream – nu aşa. Nu Regele.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, am spus eu.

Şi-a pus o mână pe umărul meu. Era atât de aproape, încât îi vedeam stratul subţire de nisip de pe costum.

— Am plănuit o paradă pentru mâine, a spus el într-un final. E timpul ca oamenii să ştie că eşti aici, e timpul ca tu să îţi iei locul ca Prinţesă a Noii Americi. Vei lua în considerare să ni te alături?

— Nu mi se pare că am de-ales, am spus eu.

Nu a răspuns. Stomacul mi s-a făcut ghem. Arden se afla într-o cameră rece, iar eu eram aici, sus, deasupra Oraşului, fiica Regelui, discutând despre o paradă.

— Trebuie să îmi eliberezi prietenii, am spus eu. Arden, Pip şi Ruby încă sunt în Şcoala aceea. Trebuie să opreşti căutarea lui Caleb. Eu am fost cea care…

— Nu mai putem vorbi despre asta, a spus Regele, cu vocea lui gravă.

S-a întors cu faţa spre clădire, unde un soldat se uita prin telescopul metalic la ceva aflat dincolo de noi.

— Doi soldaţi sunt morţi. Cineva trebuie tras la răspundere.

A mijit ochii către mine, de parcă spunea: „Nu vei fi tu aceea.”

— Măcar spune-mi că îmi vei elibera prietenii. Promite-mi asta.

Încetul cu încetul, expresia i s-a îmbunat. M-a cuprinscu braţul pe după umeri. Am stat acolo privind Oraşul de dedesubt. Nu m-am retras. În schimb, l-am lăsat să creadă că suntem unul şi acelaşi, uniţi unul lângă altul.

— Înţeleg prin ce-ai trecut. Hai să ne bucurăm de paradă mâine, să ne acordăm ceva timp. Îţi promit că mă voi gândi la asta.

Decapotabila neagră circula pe drumul principal, accelerând, apoi oprind, ca un gândac speriat. Eu mergeam în spate cu Beatrice, Regele fiind în maşina din faţa noastră. În Oraş erau aproape o jumătate de milion de oameni, şi se părea că ieşiseră cu toţii la paradă. Stăteau cu mâinile întinse peste baricadele care mărgineau strada, aclamând şi fluturând din mâini. Pe un panou, care atârna pe latura unei clădiri, scria cu litere mari, roşii:

BINE AŢI VENIT, PRINŢESA GENEVIEVE.

Am înaintat. Palatul era exact în faţă, grămada de clădiri uriaşe, albe, fiind la treizeci de metri depărtare. Un piedestal de marmură era aşezat în faţa fântânilor. O estradă de lemn se ridica înaintea celei mai mari mulţimi

posibile, adunate pe stradă dinaintea ei. Mă gândeam întruna la Caleb, la soldaţii care îl căutau în sălbăticie. Nu dormisem. Capul mă durea, o durere surdă şi constantă.

— Prinţesă! Prinţesă! Aici! A strigat o fată.

Nu putea fi cu mult mai mare decât mine, iar părul îi era o încâlceală de bucle negre. Sărea în sus şi-n jos pe tocurile ei. Dar m-am uitat exact în spatele ei, la bărbatul care era aplecat ameninţător deasupra ei. Părul acestuia era atât de unsuros, încât se lipea de frunte, şi se vedea că nu se bărbierise de zile întregi.

Maşina staţiona, aşteptând ca Regele să iasă din vehiculul său în faţa treptelor Palatului. Bărbatul şi-a făcut loc prin mulţime. Am pus mâna pe scaun, căutând cu privirea soldaţii postaţi de-a lungul traseului paradei, cu armele în mână. Cel mai apropiat era la aproximativ un metru în spatele meu, cu ochii aţintiţi asupra vehiculului Regelui. Bărbatul s-a apropiat şi mai mult.

Apoi a ridicat mâna şi a aruncat o piatră mare, cenuşie. Timpul s-a oprit în loc. Am văzut cum se îndrepta spre mine într-o arcuire clară. Dar înainte să mă nimerească, maşina a inainat. Piatra a şuierat prin spatele meu şi a ricoşat în baricada opusă, producând panică în mulţime.

— El a aruncat spre ea! A strigat către soldat o femeie îndesată, cu o eşarfă albastră, în timp ce piatra se rostogolea pe pavaj, oprindu-se în bordură. Acel bărbat a aruncat o piatră în Prinţesă!

Arăta către bărbatul de peste stradă. Acesta deja se furişa prin mulţime, îndepărtându-se de Palat, către întinderile mari de pământ de dincolo de centrul Oraşului.

— Sunteţi bine?

Un soldat a venit la maşină şi a pus mâna pe portieră. Alţi doi au pornit să-l urmărească pe bărbat.

— Da, am spus eu, gâfâind.

Trei soldaţi au înconjurat maşina în timp ce ne apropiam de Palat.

— Cine era? Am întrebat-o pe Beatrice, examinând mulţimea în căutarea altor feţe furioase.

— Regele a făcut din Oraş un loc minunat, a spus Beatrice, zâmbind către soldaţii care acum mergeau lângă maşină. Dar mai există unii care sunt nefericiţi, a spus ea cu o voce mult mai joasă. Foarte nefericiţi.

Unul dintre soldaţi a deschis portiera maşinii, lăsându-ne să coborâm în faţa scărilor din marmură. Mulţimea care striga îmi îneca gândurile. Oamenii se aplecau peste baricade, cu mâinile întinse spre mine.

Beatrice s-a aplecat să-mi ridice trena rochiei roşii de seară, şi am îngenuncheat lângă ea, prefăcându-mă că îmi potriveam pantoful.

— Ce vrei să spui? Am întrebat eu, aducându-mi aminte de ceea ce povestise Regele despre oamenii care îi contestau alegerile.

L-a săgetat cu privirea pe soldatul care stătea la doar câţi va centimetri, aşteptând să mă escorteze la locul meu.

— Eşti nefericită aici? Am şoptit eu.

Beatrice a râs stânjenită, privindu-l din nou pe soldat.

— Oamenii vă aşteaptă, Prinţesă, a spus ea. Ar trebui să mergem.

Cu o mişcare rapidă, s-a ridicat, înfoind trena rochiei.

Am urcat scările, cu soldaţii în jurul meu. Mulţimea a tăcut. Soarele amiezii ardea. Regele s-a ridicat să mă salute, sărutându-mă cu buzele lui subţiri pe fiecare obraz. Sergentul Stark stătea lângă el. Înlocuise uniforma cu un costum verde-închis, cu medalii şi distincţii atârnând pe piept. Lângă el era un bărbat scund, plinuţ, cu chelia roz şi transpirată de la soare. M-am aşezat pe scaunul de lângă el, în timp ce Regele şi-a luat locul pe podium.

— Cetăţeni ai Noii Americi. Ne-am adunat în această zi glorioasă să o sărbătorim pe fiica mea, Prinţesa Genevieve.

A arătat spre mine, iar oamenii au aclamat, aplauzele lor reverberând în clădirile mari din piatră. M-am uitat în faţă, măsurând cu privirea mulţimea care se întindea pe

trotuarele oraşului şi pe alee. Unii spectatori priveau de la etajele superioare ale clădirilor cu apartamente. Alţii stăteau pe pasaj, cu palmele lipite de sticlă.

— Timp de doisprezece ani a învăţat într-una dintre prestigioasele noastre Şcoli, până când a fost descoperită şi adusă înapoi. Cât timp Genevieve a fost acolo, a excelat la toate materiile, a învăţat să cânte la pian şi să picteze, şi s-a bucurat de securitatea fortului păzit. Ea, la fel ca multe alte eleve ale Şcolii, a primit o educaţie excepţională. Profesoarele au vorbit despre devotamentul ei pentru studii şi entuziasmul ei nemărginit, descriind întocmai spiritul pe care naţiunea noastră a fost clădită cu atât de mulţi ani în urmă, şi care acum se reconstruieşte. Toate acestea sunt o recunoaştere a succesului noului nostru sistem de educaţie şi un omagiu pentru Şeful Educaţiei, Horace Jackson.

Bărbatul scund a înclinat capul, primind ropotul de aplauze. L-am privit dezgustată, umărul acestuia aflându-se la câţiva centimetri de al meu. Transpiraţia îi curgea pe tâmple şi i se oprea în părul alb.

Regele a continuat să vorbească despre întoarcerea mea, despre cât de mândru a fost să mă aducă aici, în acest Oraş care fusese fondat pe întâi ianuarie în urmă cu zece ani.

— Prinţesa a fost norocoasă. De-a lungul călătoriei sale către Oraşul de Nisip, ea a fost escortată de către soldaţii curajoşi ai acestei naţiuni, printre care aprigul şi loialul Sergent Stark. Sergentul Stark a fost cel care a găsit-o, cel care şi-a riscat propria-i viaţă pentru a o aduce înapoi la noi.

Stark s-a ridicat să primească o medalie. Regele a continuat să vorbească despre munca şi dăruirea acestuia, detaliindu-i realizările în timp ce îl avansa la gradul de locotenent.

Am închis ochii, retrăgându-mă în mine. Strigătele, aclamaţiile, acea voce puternică pe care o auzisem la radio de atâtea ori înainte, toate dispăruseră. Mi-am adus aminte cum stăteam întinsă lângă Caleb în acea noapte pe munte,

puloverele groase şi vechi pe care le purtam fiind un perete nepoftit între noi. Mă ţinuse aproape de el, corpul meu odihnindu-se pe al său, ca să îmi ţină de cald. Stătuserăm aşa întreaga noapte, eu cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile lente ale inimii.

— Şi acum, în încheiere, a spus Regele voios, aş vrea să vă prezint din nou Generaţia de Aur, tinerii copii iluştri rezultaţi din iniţiativa de creştere a natalităţii. În fiecare zi, femei se oferă voluntare să sprijine Noua Americă şi să ajute la restaurarea acestei ţări la potenţialul ei maxim. În fiecare zi, naţiunea noastră devine mai puternică, mai puţin vulnerabilă în faţa războiului şi bolilor. În timp ce ne înmulţim, ne apropiem de revenirea la trecutul nostru bogat, devenind oamenii care am fost odată – naţiunea care a inventat electricitatea, transportul aerian şi telefonul. Naţiunea care a dus primul om pe lună.

Când au auzit asta, oamenii au izbucnit în aplauze furtunoase. O lozincă a fost scandată undeva în spatele mulţimii şi a ajuns în faţă, declanşând un ocean de sentimente.

— Ne vom ridica din nou! Ne vom ridica din nou! Repetau ei, vocile lor auzindu-se la unison.

Mulţimea din faţa lui părea vulnerabilă şi disperată. Feţele oamenilor erau trase, umerii lăsaţi. Unii aveau multe cicatrice, alţii aveau pielea tăbăcită, arsă de soare, şi cute adânci pe frunte. Un bărbat care stătea pe acoperişul unui hotel nu avea o mână. Profesoarele vorbiseră adesea despre haosul care a urmat în anii de după molimă. Nimeni nu se ducea la spital de frica bolii. Mâinile rupte erau prinse cu atele făcute din picioare de scaun sau din coada unei mături. Rănile erau cusute cu aţă simplă, iar membrele infectate erau amputate cu fierăstraie. Oamenii prădau magazinele. Supravieţuitorii erau atacaţi pe drumul de la supermarket spre casă. Maşinile lor erau prădate, iar casele jefuite. Oamenii mureau luptându-se pentru o sticlă de apă. „Cel mai rău a fost pentru femei” spusese

Profesoara Agnes, uitându-se pe geam, rama acestuia fiind găurită şi ruptă de când fuseseră scoase barele. Violuri, răpiri şi abuzuri. Vecina mea a fost împuşcată când a refuzat să îşi dea fiica unei bande.”

Regele şi-a dres vocea, făcând o pauză înainte să conţinue discursul.

— Să fiu liderul vostru este cea mai mare onoare a vieţii mele. Am pornit pe un drum lung, iar eu vă voi duce până la capăt.

A tăcut o clipă.

— Nu vă voi dezamăgi.

Regele s-a aşezat lângă mine. Mi-a luat mâna, strângându-mi-o într-a lui. Uitându-mă la mulţime, era uşor să cred că avea dreptate – el îi salvase pe oamenii din spatele zidurilor Oraşului. În prezenţa lui, păreau calmi, ba chiar fericiţi. Mă întrebam dacă eram singura care se gândea la băieţii din lagărele de muncă, sau la fetele care încă erau captive în Şcoli.

În spatele nostru, pe trepte, stăteau aliniaţi nişte copii, Cu toţii aveau în jur de cinci ani – de-o vârstă cu Benny şi Silas – dar erau mult mai scunzi. Băieţii erau îmbrăcaţi cu cămăşi şi pantaloni albi curaţi, iar fetele purtau uniformele obişnuite de la Şcoală, rochii cenuşii cu blazonul Noii Americi brodat în faţă.

— Amazing Grace, cânta la microfon o fată cu părul roşcat prins într-o cosiţă. How sweet the sound, that saved a wretch like me. I once was lost but now am found… s-au alăturat şi ceilalţi membri ai corului, legănându se în timp ce cântau, vocile lor răsunând în Oraş. Mamele lor puteau fi fetele care absolviseră cu cinci ani înaintea mea. Pip şi cu mine le priviserăm de la geamul de la etaj. Ne plăcea cum mergeau, cum îşi răvăşeau părul, cât de feminin şi de graţios păşeau pe peluză. „Vreau să fiu exact ca ele”, spunea Pip, sprijinindu-şi capul de marginea de piatră. „Sunt atât de grozave.”

Mulţimea a fost copleşită. Unii şi-au îmbrăţişat prietenii, alţii stăteau cu ochii închişi. O femeie şi-a aplecat capul să plângă, acoperindu-şi faţa cu mâneca bluzei. Eram gata să mă uit în altă parte, dar ceva din spatele ei mi-a atras atenţia. Un bărbat stătea la un metru de baricada de metal. Restul lumii era absorbită de muzică. El se afla în mijlocul lor. Nu se mişca. Nu se uita la copiii din spatele meu, la Locotenentul Stark sau la Rege. Se uita doar la mine.

Apoi a zâmbit. Un gest de-abia vizibil – doar o mică mişcare din buze, o lumină în ochii lui verzi. Capul îi era ras. Era mai slab, da, îmbrăcat într-un costum maro-închis, pe cap purtând o şapcă. Dar întreg corpul meu l-a recunoscut, Lacrimile au început să curgă în timp ce ne uitam unul la altul, conştientizând adevărul.

— Caleb mă găsise.

Era în Oraşul de Nisip.

Cântecul se terminasE. Am continuat să îi privesc faţa, obrajii înalţi, gura pe care o sărutasem de atâtea ori. M-am forţat să mă uit în altă parte. Caleb era în viaţă, era aici, aveam să fim împreună. Gândurile m-au năpădit. Apoi am privit mâna Regelui care o acoperea pe a mea. Prezenţa lui Stark, la doar două scaune distanţă, îmi întorcea stomacul pe dos. Soldaţii îl căutau. Toată lumea îl voia mort.

Regele s-a ridicat, întinzându-se după mâna mea. L-am lăsat să mi-o ia, picioarele îmi tremurau, nesigure, în timp ce ne întorceam spre Palat. A durat o clipă până să-mi dau seama că mă conducea înapoi înăuntru, către cele mai de sus etaje, cu mult deasupra Oraşului. Departe de Caleb.

Nu m-am putut abţine.

— Stai… Aş vrea să salut mulţimea.

S-a oprit lângă fântână şi m-a privit lung. Speram să nu vadă disperarea din ochii mei, modul în care privirea îmi era atrasă de locul unde se afla Caleb, cu şapca acoperindu-i faţa.

— E o idee minunată.

Mi-a dus mâna la gura lui, sărutându-mi-o, un gest care m-a făcut să mă-ncordez. Apoi le-a făcut semn Locotenentului şi Şefului Educaţiei să meargă înăuntru.

Soldaţii ne-au înconjurat. În timp ce coboram scările, scrutam mulţimea. Caleb era acolo, doar la câţiva metri, uitându-se pe furiş la mine în timp ce avansa, apropiindu-se de baricadă, să îmi strângă mâna.

Palmierii de deasupra nu ne fereau de căldură. M-am uitat în spate. Locotenentul dispăruse în Palat, înconjurat de o grămadă de copii mici, cu Profesoarele care îi îndrumau spre mallul Palatului, promiţându-le îngheţată.

+ Prinţesă Genevieve! A strigat o femeie cu ochelarii strâmbi pe nas, aproape răsturnând baricada de metal. Bine aţi venit în Oraşul de Nisip!

Avea în jur de treizeci de ani, era îmbrăcată cu o rochie înflorată, decolorată. Pielea îi era rozalie şi umedă de la soarele amiezii.

M am întins să îi strâng mâna.

— Sunt fericită că sunt aici, am spus eu, cuvintele devenind brusc adevărate.

Regele stătea alături, mângâind pe creştet un băiat de doisprezece ani. Era la nici un metru distanţă de mine, zâmbea din când în când, uneori sprijinindu-şi mâna pe spatele meu. Am continuat să examinez mulţimea, încordându-mă când Caleb înainta spre mine.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Caleb era acum la un metru, distanţa micşorându-se cu fiecare clipă. Un bărbat m-a rugat să-i semnez pe o bucată de hârtie pentru el; altul m-a întrebat cum mi se pare Oraşul, dacă am urcat în vârful Turnului Eiffel, versiunea în miniatură fiind exact peste stradă. Am răspuns cu jumătăţi de propoziţii, întrebându-mă în sinea mea dacă Regele ştia cum arăta Caleb. Nu era prea târziu. Încă puteam să mă întorc înainte să se mai apropie.

Dar nu am făcut-o. În schimb, am văzut doar frânturi din el prin masa de oameni, i-am zărit bărbia ascuţită atât de

cunoscută, acum complet bărbierită. Pielea lui nu mai avea acel maroniu roşiatic pe care îl avusese în sălbăticie. Părea mai slab acum, dar sănătos, iar buzele schiţau un zâmbet.

Un soldat păşea prin faţa baricadei. Târa bastonul pe traversele metalice, scoţând un ţac-ţac-ţac-ţac oribil. I-am urmărit privirea ce scruta mulţimea, întrebându-mă dacă îl observase pe tânărul cu şapcă închisă la culoare. Dar şi-a fixat ochii pe o femeie cu o rochie albă mulată, cu sânii care îi ieşeau din decolteu.

Caleb s-a apropiat şi mai mult în timp ce înaintam, strângând mână după mână. Am sărutat un băieţel pe creştet, mirosindu-i pudra de pe piele, bucurându-mă de felul în care părul lui îmi mângâiase gâtul. M-am întins către o femeie aflată mai departe în mulţime, simţind ochii lui Caleb privindu-mă în timp ce se apropia. Mâna ei cleioasă m-a strâns, lumina soarelui de după-amiază evidenţiind pistruii de pe pielea ei palidă. Regele era în continuare lângă mine. Vocea îi era fermă în timp ce îi mulţumea unui bărbat pentru ajutorul dat.

Am luat mâna unei femei mai în vârstă, îndepărtându-mă de tatăl meu. Caleb era exact în spatele ei, la nici un metru depărtare.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Prinţesă, a spus el, întinzând mâna să i-o strâng.

— Da, mulţumesc, am spus eu, dând din cap uşor.

Am rămas aşa preţ de o clipă. Am vrut să-mi împletesc degetele cu ale lui, să îl trag mai aproape, atât de aproape încât bărbia să-mi atingă umărul, iar faţa mea să se cuibărească în curbura gâtului lui. Am vrut ca braţele lui să mă cuprindă, să ne lipim trupurile unul de altul, astfel încât să fim din nou un întreg.

Dar soldatul s-a întors înapoi spre mulţime. A plecat de lângă femeia cu rochie albă şi a trecut pe lângă mine, ţipând la un bărbat care se cocoţase pe un coş de gunoi să vadă mai bine. Regele s-a îndepărtat de baricada din metal şi ne-a făcut semn să ne întoarcem la Palat. Un băiat tânăr,

cu păr blond, s-a întins peste braţul lui Caleb, dorindu-şi să mă salute.

Caleb mi-a dat atunci drumul la mână.

Am stat acolo, cu vocile străinilor răsunându-mi în urechi, simţindu-mi mâna caldă de la atingerea lui. Mi-a luat o secundă să realizez că aveam o bucăţică de hârtie ascunsă între degete, împăturită de atâtea ori încât era mai mică decât un bănuţ. Mi-am dus mâna la piept, şi am ascuns-o în decolteul rochiei.

— Bine aţi venit, Prinţesă, a spus adolescentul în timp ce îmi strângea mâna. Suntem atât de bucuroşi că vă aflaţi aici!

Am stat acolo, nemişcată sub privirea tatălui meu, în timp ce Caleb s-a îndepărtat. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, şi-a tras şapca pe ochi şi a dispărut.

O oră mai târziu, sera era plină de oamenI. Femei în rochii de bal păşeau graţios prin grădina interioară, admirând trandafirii de culoarea piersicii şi hortensiile înflorite. Sculpturi uriaşe din baloane pluteau deasupra mulţimii.

După ce parada luase sfârşit, mulţi dintre Periferici, aşa cum îi numise Regele, dispăruseră în diverse părţi ale Oraşului, unde terenul era pustiu, excepţie făcând câteva case şi moteluri. Alţii luaseră trenurile suspendate către clădirile cu apartamente. Doar un mic grup – membrii Elitei – fusese invitat la recepţia de după paradă. Unii aşteptau la rând să meargă cu baloanele gigantice. Câţiva s-au urcat în coşurile de sub ele şi s-au înălţat până la tavanul de sticlă.

Am stat acolo privind totul, neputând să nu râd. Caleb era în viaţă. Era dincolo de zidurile Oraşului. Am atins cu degetele gulerul rochiei şi am pipăit bucăţica de hârtie, doar să fiu sigură că există cu adevărat.

— Nu e incredibil?

Un bărbat tânăr venise lângă mine. Avea un smoc gros de păr negru şi o faţă ascuţită. Un grup de femei s-a întors când el s-a apropiat.

— A devenit unul dintre locurile mele preferate din mallul Palatului. Dimineaţa e tăcut, aproape gol. Poţi auzi păsările din copaci. A arătat către nişte vrăbii pe o creangă de deasupra unei fântâni mici.

— E impresionant, am răspuns eu, acordându-i atenţie doar pe jumătate.

Mă uitam fix în faţă, în timp ce Regele îi saluta pe Şeful Finanţelor şi pe Şeful Agriculturii, doi bărbaţi în costume închise la culoare, care păreau să şuşotească mereu unul cu celălalt. Nu mă deranjau acum. Nu uram mulţimea care il felicita pe Locotenent. Totul părea mai sigur acum, întreg Oraşul un loc mai uşor de suportat. Mă furişasem la baie după paradă, savurând câteva momente de singurătate în spaţiul rece. Caleb desenase o hartă pe o parte a hârtiei. Linia ieşea din Palat şi trecea peste pasaj, unde terenul era mai puţin folosit. Un X era scrijelit pe o stradă înfundată. Am trecut cu degetele peste mesaj, citindu-l din nou şi din nou.

Ne vedem la 1 A. M… scrisese el în josul paginii. Mergi doar pe drumul marcat.

Bărbatul încă mă privea, amuzându-se în tăcere. M-am întors către el, observându-i pentru prima dată ochii de un albastru limpede, tenul catifelat, perfect şi felul în care stătea cu mâna în buzunar, atât de sigur pe sine.

— Cred că tu eşti impresionantă, a şoptit el.

Obrajii mi s-au înroşit.

— Chiar aşa?

Mi-am dat seama acum – tonul jucăuş al vocii, modul în care s-a aplecat când mi-a vorbit: flirta cu mine.

Am citit în ziar despre aventura ta, cum te-ai rătăcit în sălbăticie atâtea zile. Cum ai supravieţuit după ce ai fost răpită de către acel Pribeag.

Am scuturat din cap, atentă să nu dezvălui prea multe.

— Ai citit un singur articol şi crezi că ştii totul despre mine?

M-am uitat spre grădinile-sere, la Reginald, Şeful de Presă al Regelui – exact persoana care scrisese articolul. Era înalt, cu pielea măslinie şi părul tuns scurt, care încărunţea. Regele ne făcuse cunoştinţă în treacăt în ziua în care ajunsesem la Palat. Reginald nu se sinchisise să mă întrebe de cicatricele de la încheieturi sau de rănile de pe braţ. Nu mă întrebase prea multe. În schimb, inventase în întregime o poveste despre cum evadasem din Şcoală să îmi găsesc tatăl, neştiind că acesta era, de fapt, Regele. Cum călătorisem prin sălbăticie până când fusesem răpită de un Pribeag. Articolul se încheia cu cuvintele rostite de Stark, care oferea detalii despre cum fusesem „salvată”.

— Nu i-am înţeles niciodată pe Pribegi. Bărbatul a scuturat din cap. Cine ar alege asemenea viaţă când ar putea avea asta a spus el, gesticulând spre încăpere.

Gândurile mi-au fugit la Marjorie şi Otis stând la masa lor din bucătărie, mulţumiţi să trăiască singuri, necondiţionaţi de regulile Regelui.

— Mulţi oameni.

Bărbatul s-a uitat chiorâş la mine, de parcă nu era sigur că auzise bine ceea ce spusesem. Eram pe punctul de a mă scuza, când Regele s-a îndreptat spre noi.

— Genevieve! A exclamat el, cu un zâmbet sincer. Văd că l-ai cunoscut pe Charles Harris. Ţi-am povestit despre el.

A gesticulat către tavanul boltit, grădinile plantate şi podeaua de marmură.

— Familia lui a supravegheat aproape fiecare clădire şi proiect de restaurare din spatele zidurilor Oraşului. Fără el, Oraşul de Nisip nu ar fi ce este acum.

Deci el era Şeful Dezvoltării. Părea surprinzător de normal cu impecabila lui cămaşă şi ochii albaştri, mari. Fiecare bucăţică din el părea să denote că era o persoană decentă, amabilă chiar – demnă de încredere. Mă întrebam dacă el era cel care punea băieţii la muncă în lagăre sau se folosea de altcineva s-o facă.

— Tocmai îi spuneam lui Genevieve cât de incredibil este că a ajuns aici în siguranţă. Fără-ndoială, o dovadă a puterii sale.

— Sunt fericit că e acasă. Regele ţinea un pahar în mână. Charles a fost prezent în Oraş încă de la fondarea acestuia. Familia lui a fost una din cele norocoase – ambii părinţi au supravieţuit molimei. Au donat bunuri pentru a ajuta finanţarea noii capitale. Tatăl lui a fost Şeful Dezvoltării până când a murit, anul trecut.

L-am examinat pe Charles, avea un chip luminos, era bine bărbierit, şi un smoc de păr negru. Nu putea fi mai mare decât mine cu mai mult de cinci ani. Doar un element îl diferenţia de băieţii din buncăr – părinţii lor muriseră, ai săi nu.

— Este o onoare să duc mai departe moştenirea tatălui meu, a adăugat el imediat.

Regele a arătat către tavanul boltit de deasupra noastră.

— Acesta a fost primul proiect al lui Charles. A petrecut şase luni bune studiind planurile serei, privind imagini de dinaintea molimei, ca să îi iasă întocmai. Cu câteva îmbunătăţiri, desigur.

Charles a arătat către capătul îndepărtat al domului.

— Un avion de mici dimensiuni s-a prăbuşit în acea parte a serei, lăsând o gaură uriaşă în tavan.

Cvartetul de corzi din colţ a început un cântec, iar câteva cupluri s-au aventurat în centrul sălii să danseze. Oamenii ciocneau paharele, toastând. Regele şi-a ridicat mâna, făcând semn spre două femei să se apropie. Cea mai tânără părea de vârsta mea, cu păr auriu şi buze subţiri, lucioase. Cealaltă femeie semăna cu ea, dar era mai în vârstă, cu genele lipite de rimelul gros. Avea părul tuns stil bob, rigid, auriu.

— Sincronizare perfectă, a început Regele, aşezându-şi mâna pe spatele femeii mai în vârstă. Genevieve, aş vrea să o cunoşti pe cumnata mea, Rose, şi pe nepoata mea, Clara. Rose a fost căsătorită cu răposatul meu frate.

Regele le menţionase în ziua precedentă – mătuşa şi verişoara mea. Am întins mâna către fată, dar ea s-a uitat în altă parte, de parcă nici nu observase. Rose mi-a luat imediat mâna.

— Suntem fericite că sunteţi aici, Prinţesă, a spus ea încet, de parcă necesita un efort supraomenesc să rostească cuvintele.

Clara a privit de la Charles la mine, apoi din nou la Charles. S-a îndreptat sfioasă către el, punându-şi mâna pe braţul lui.

— Haide să mergem cu balonul, Charles, a spus ea pe un ton blând.

S-a uitat către mine, examinând rochia din satin pe care Beatrice mă ajutase să o îmbrac, pantofii cu catarame aurii, şi părul care îmi fusese prins în coc. Mă aflam în prezenţa ei de mai puţin de cinci minute, dar puteam să îmi dau seama, eram chiar ferm convinsă, că mă ura.

Charles a făcut un pas în faţă.

— Tocmai voiam să o invit pe Genevieve, a spus el. Nu a mers încă, şi este o noutate pe care fiecare cetăţean nou ar trebuie s-o-ncerce. Îţi promit c-o să te duc acolo mai târziu.

Mi-a oferit braţul. Clara m-a privit, roşind.

— De fapt, voiam să mă uit prin sera închisă, am spus eu, arătând către camera înconjurată de sticlă din cealaltă parte a serei, cu flori luxuriante umplând fiecare centimetru.

— Charles te poate însoţi, a spus Regele, îndemnându-mă către acesta.

— Aş prefera să merg singură, am spus eu, dând din cap către Charles în semn de scuză.

Ţinea încă braţul întins, aşteptându-mă să îl accept.

I-a luat o clipă să îşi revină, după care a schiţat un zâmbet.

— Bineînţeles.

Se uita la micul grup în timp ce vorbea.

— Trebuie să fii extenuată de la paradă. Cu altă ocazie, atunci.

Mă privea de parcă eram un animal exotic cum nu mai văzuse niciodată.

Regele a deschis gura să vorbească, dar m-am întors şi m-am îndreptat spre sera închisă, uşurată să fiu singură din nou. Dincolo de tavanul de sticlă, cerul era deja portocaliu, soarele ascunzându-se după munţi. Recepţia avea să se termine curând. În câteva ore, aveam să fiu pe drum să-l întâlnesc pe Caleb, toate acestea – Palatul, Regele, Clara şi Charles – dispărând în urma mea.

Caleb este în viaţă, îmi repetam. Asta era tot ce conta. Am atins corsajul rochiei. Bileţelul încă era acolo, deasupra inimii inele.

Când m-am întors în apartamentul meu, m-am pus pe treabă, căutând în dulap nişte haine mai discrete. Umeraşele erau pline cu rochii de mătase, jachete de blană şi rochii de seară de culoare roz. Am căutat în sertarele de jos şi am ales un pulover negru şi o pereche de blugi ce îmi fuseseră permise, deşi Beatrice mă avertizase să nu le port în afara camerei mele. M-am dezbrăcat de rochie, în sfârşit putând să respir.

Am despăturit harta minusculă, pe o parte având indicaţii, pe cealaltă mesajul de la Caleb. Spunea că avea un om de legătură în Palat, cineva care îmi lăsase o geantă pe casa scării de la etajul al şaptesprezecelea. Dacă puteam să ies, trebuia să merg zece minute pe strada principală, către clădirea marcată cu X.

Dacă puteam să ies.

Era o idee prostească. Ştiam asta. Mi-am încheiat blugii, mi-am pus o pereche de şosete şi m-am încălţat, iar apoi mi-am prins părul la spate. Am aranjat pernele şi pilota, astfel încât să pară că acopereau o persoană care dormea. Era o prostie să cred că puteam să ies din Palat fără să fiu văzută, că puteam să găsesc drumul prin Oraş. Din cauza orei de stingere stricte – străzile erau pustii de la zece seara până la şase dimineaţa, o regulă pe care Regele o impusese ca să

menţină ordinea – aş fi singura persoană care ar circula pe afară. Dacă cineva m-ar urmări, l-aş duce exact la Caleb.

Dar, în timp ce mă îndreptam către uşă, ascultând orice sunet de pe hol, nu mă gândeam să fac nimic altceva. El era aici. Ne separau doar câteva străzi. Îl lăsasem să plece o dată, şi nu aveam de gând s-o fac din nou.

Am ridicat capacul metalic al tastaturii de pe perete.

Codul începea cu 1 -1 asta ştiam sigur. Acelea erau numerele cele mai uşor de reţinut. Am crezut că văzusem un 3 şi încă un 1 la sfârşit, dar era greu de ştiut sigur; degetele lui Beatrice se mişcau întotdeauna foarte repede ori de câte ori venea şi pleca. Mi-am lipit urechea de uşă. Nu auzeam nimic. Era probabil la capătul holului acum, punând paharele goale în chiuvetă în timp ce vorbea cu Tessa, bucătăreasa. Şi totuşi, mâinile îmi tremurau când am tastat 1 apoi alt 1, un 2, un 8 iar la final 3 şi 1.

A ţiuit de două ori. Am încercat uşa, dar era încuiată. Mi-am lipit fruntea pe perete, încercând cu disperare să îmi aduc aminte. Ceea ce văzusem ar fi putut fi un 7, nu un 8. Ar fi putut fi un 2, nu un 3. Ar fi putut fi orice.

Îmi treceau prin cap numere, combinaţii, coduri. Apoi am avut o străfulgerare subită cu Regele pe podium, înainte ca Stark să-şi primească medalia. „Am făcut un progres imens”, spusese el, „din ziua în care primii cetăţeni au ajuns aici, pe întâi ianuarie, două mii treizeci şi unu”.

Înainte să am alte îndoieli, am apăsat acele şase numere: 1-1-2-0-3-1. Nu s-a întâmplat nimic. Încuietoarea nu a ţiuit. Capacul s-a închis. Am răsucit clanţa şi, pentru prima dată, a cedat. Uşa s-a deschis, dându-mi drumul în holul tăcut.

Îmi făcea bine să ies din camerele cu geamurile lor închise, şi baia rece, cu faianţă, şi canapeaua atât de dură, de parcă stăteai pe o lespede de piatră. Afară, luminile coridorului erau slabe. Am auzit un zăngănit din bucătărie, unde personalul făcea curat pentru acea seară. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga, mişcându-mă de-a lungul

peretelui, cu stomacul strâns ghem în timp ce mă apropiam de scările estice.

M-am uitat prin micul geam dreptunghiular din uşă. Casa scării era goală. Altă tastatură se afla pe perete. Am introdus, acelaşi cod, mişcându-mă încet, având grijă să nu scot nici un sunet. Încuietoarea s-a deschis şi am fugit pe uşă, încercând să ignor ce se afla dincolo de balustrada îngustă – un puţ deschis care cobora cincizeci de etaje până la parter. Coboram câte două scări deodată.

După ce coborâsem patru etaje, o uşă s-a deschis undeva deasupra mea.

— Unde te duci? A întrebat o voce.

Totul reverbera pe casa scării. Chiar şi respiraţiile mă dădeau de gol.

— Te aud!

Vocea, tonul – am ştiut într-o clipită că era Clara. Apoi am auzit tropăitul pantofilor ei pe podeaua de beton în timp ce cobora după mine.

Am luat-o la fugă. Am zburat pe scări, oprindu-mă abia după ce mai coborâsem alte zece etaje. Nu se mai auzeau paşii. M-am îndepărtat de perete şi m-am uitat în sus. Abia vedeam mâinile Clarei apucând balustrada, cu unghiile date cu ojă de un roşu aprins.

— Ştiu că eşti acolo! A strigat ea din nou.

Am continuat să merg, lăsând-o acolo, în vârful turnului, strigându-mi numele.

Când am ajuns la etajul al şaptesprezecelea, acolo mă aştepta o geantă, exact cum promisese Caleb. Înăuntru era o uniformă a Palatului. M-am schimbat repede, trăgându-mi şapca peste ochi, şi am continuat să cobor. Casa scării dădea într-un coridor larg, cu uşi metalice pe ambele părţi. Printr-unul din geamurile mici vedeam mallul Palatului. Tavanele erau vopsite albastru, nori albi, mari, întinzându-se de-a lungul lor. Magazinele erau toate închise, pe unul fiind scris cu litere groase TIME & AGAIN JEWELRY, iar pe altul GUCCI RESTORED. Un soldat mărşăluia prin faţa

magazinelor cu spatele la mine. Alţii doi străjuiau la uşile rotative.

Am înaintat pe holul larg către indicatorul IEŞIRE. Omul de legătură al lui Caleb băgase un ghemotoc de hârtie în cadrul uşii, aceasta nemaiputând să se încuie. Clanţa a cedat uşor. Afară, aerul era mai rece, vântul acoperea totul cu un strat fin de nisip. Drumul pe care Caleb îl marcase se afla exact În faţa mea. Soldaţii erau postaţi la intrarea din faţă a Palatului, şi în spate. Îi vedeam printre copacii subţiri, cinci soldaţi adunaţi care priveau din timp în timp în spatele lor. Am pornit, ascunzându-mă în spatele fântânii, acoperită pe jumătate de peretele înalt de arbuşti.

Priveam în urmă din când în când, să mă asigur că nu eram urmărită de soldaţi. Aveam un nod în gât. Clara mă văzuse. Chiar în această clipă, ea poate trezea întreg Palatul, alertând soldaţii de la fiecare etaj. Îmi ţineam capul plecat, calmându-mă cu fiecare pas. Eram afară, mergeam prin Oraş, mă îndreptam către Caleb. Ce era făcut, era bun făcut.

Străzile erau întunecoase, clădirile înalte aruncând o strălucire ciudată pe pavaj. Auzeam Jeepurile patrulând la celălalt capăt al centrului Oraşului. Mult deasupra mea, geamurile străluceau luminoase. Mergeam pe pasaj conform hărţii, ţinându-mă aproape de clădirile de pe cealaltă parte. Palmierii uscaţi mărgineau strada îngustă. Câteva clădiri nu fuseseră restaurate. Un restaurant era abandonat, vedeam mesele şi scaunele pline de praf.

De fiecare dată când auzeam un Jeep pe stradă, harta îmi arăta o cotitură şi mă îndreptam în direcţia opusă, sunetul motorului auzindu-se departe. Clădirea marcată de Caleb era la aproape un kilometru la est de monoşină, intrarea fiind într-o alee din spatele unui teatru. În timp ce mă apropiam, paşii îmi erau mai uşori, corpul îmi plutea încărcat de emoţii.

Aleea era întunecoasă, cu aerul îngreunat de mirosul de gunoi putrezit. Am intrat pe uşa indicată de hartă. Înăuntru

era întuneric beznă. Am pipăit peretele şi am coborât câteva trepte înguste, ajungând în subsolul clădirii. Aerul era gros de la fum. Undeva, cineva cânta. Murmure ale unor voci îndepărtate se auzeau în jurul meu. Am înaintat, împiedicându-mă de ultimele trepte, până când am ajuns la capătul scării, în faţa unei alte uşi.

Pe scenă era o femeie, îmbrăcată cu o rochie cu paiete argintii, acompaniată de o formaţie de trei persoane. Cânta la un microfon exact ca acela pe care îl folosise Regele la paradă. Un cântec trist, lent, răsuna până în fundul camerei. Un saxofonist s-a aplecat în faţă, adăugând câteva note joase. Cuplurile se învârteau pe un ring de dans îngust, o femeie îşi lăsase capul pe umărul bărbatului în timp ce acesta se mişca înainte şi-napoi, în ritmul muzicii. Alţii erau adunaţi la mese comode, râdeau, ţinând în mâini pahare pe jumătate goale. Ţigări aprinse ziceau în scrumiere de plastic, iar fumul se ridica în rotocoale către tavan.

Pereţii erau acoperiţi cu pânze pictate. Una înfăţişa clădirile Oraşului punctate cu lumini roşii ca sângele, făcând ca toţi zgârie-norii să pară siniştri. O pictură mare atârna în spatele barului. Rânduri de copii erau prezentaţi în cămăşi albe impecabile şi pantaloni scurţi albaştri, exact ca aceia pe care îi purtase Generaţia de Aur, însă feţele lor erau lipsite de orice expresie, şi toţi semănau între ei. Am examinat fiecare persoană din încăpere, căutându-l pe Caleb la bar, sau în grupul de bărbaţi adunaţi lângă uşă. În spate, în dreapta scenei, un individ stătea singur la masă. Faţa îi era ascunsă de cozorocul şepcii. Învârtea ceva între degete, pe faţă având o expresie de maximă concentrare.

Cântecul s-a terminat. Femeia în rochia cu paiete i-a prezentat pe câţiva membri ai formaţiei, făcând şi o glumă. Câţiva oameni din spatele meu au râs. Am stat pironită în loc, privindu-l cum se juca cu şerveţelul de hârtie, cum îşi muşca buza. Deodată, de parcă m-a simţit că eram acolo, a

ridicat privirea şi m-a privit lung. S-a uitat la mine pentru o clipă, faţa sa luminându-se şi zâmbind.

Apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de mine. În timp ce femeia a început să cânte din nou, m-a îmbrăţişat, ascunzându-şi faţa în curbura gâtului meu. M-a prins cu braţele de umeri, ţinându-mă atât de-aproape, încât picioarele mi s-au ridicat de la pământ. Am stat aşa în timp ce muzica se intensifica în jurul nostru, trupurile noastre potrivindu-se unul cu celălalt, de parcă nu trebuia să ne mai despărţim vreodată.

— Începusem să mă îngrijorez, a spus el, când, într-un târziu, m-a lăsat jos.

Mi-a îndepărtat delicat firele de păr de pe buzele mele umede.

— Mă gândeam că a fost o prostie să îţi dau acel bilet, să îţi spun să vii.

Îmi ţinea faţa în mâini, ridicându-mi bărbia să-mi vadă chipul ascuns sub şapcă.

— Nu ar trebui să faci un băiat să aştepte, a râs el. A fost un chin.

— Acum sunt aici.

Mi-am pus mâinile pe încheieturile lui şi m-am ridicat. Azâmbit, cu ochii înlăcrimaţi.

— Chiar sunt aici.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu, buzele lui îmi atingeau pielea.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

M-a cuprins cu braţele, iar eu i-am mângâiat gâtul. Era ceva legat de felul în care mă ţinea – agăţându-se de mine, strângându-mă puternic – care mă făcea să tresar.

— Sunt bine, am spus eu încet, încercând să îl calmez.

Respiraţia i s-a mai domolit.

— Suntem aici, împreună. Suntem bine, am repetat eu.

M-a privit, mângâindu-mi cu degetul obrajii, nasul şi toată faţa. Apoi şi-a lipit buzele de ale mele, rămânând aşa pentru o clipă. Am savurat mirosul familiar al pielii lui, barba lui pe obrazul meu, mâinile lui în părul meu. L-am îmbrăţişat, dorin du-mi să putem sta aşa pentru totdeauna, cu luna

mereu pe cer şi cu pământul oprit din rotaţia în jurul propriei axe.

După ceva timp, ne-am aşezat la masa unde Caleb mă aşteptase. Femeia în rochia cu paiete încă mai cânta, o melodie lentă şi plăcută, care descria trenul de miez de noapte către Georgia. Câţiva bărbaţi de la bar ne-au examinat în timp ce înghiţeau cu nesaţ un lichid negru din nişte pahare mici. Lumina lumânării dansa pe feţele noastre. Caleb mi-a luat mâna.

— Unde suntem? Am întrebat, aranjându-mi şapca astfel încât să-mi ascundă ochii.

— E o bodegă, a spus Caleb. Servesc propriul alcool. Oamenii vin aici să bea, să fumeze, să iasă după ce se dă stingerea – toate lucrurile pe care Regele le-a interzis în Oraş.

Mi-am acoperit faţa cu mâna, de frică să nu mă recunoască cineva de la paradă.

— Suntem în siguranţă? Ei ştiu cine eşti?

— Toată lumea de-aici e vinovată de ceva.

Şi-a coborât vocea, arătând către un bărbat din colţul îndepărtat, care juca cărţi. Un ceas de aur era pus pe masa din faţa lui, de asemenea şi câteva inele de aur.

— Jocuri de noroc, consum de alcool, fumat, schimb de Imnuri „pe sub mână”, le zic ei. Bunurile care nu sunt cumpărate cu cărţile de credit emise de guvern trebuie comercializate prin ziar. Poţi fi trimis la închisoare doar pentru că ai fost aici.

A ridicat şerveţelul cu care se jucase. Era împăturit într-un trandafir mic, alb.

— De fapt, tu nu vei fi arestată, Genevieve.

A zâmbit, punându-mi trandafirul după ureche.

Am pus mâna pe piciorul lui drept, unde fusese înjunghiat Simţeam cicatricea prin pantalonii săi subţiri, dunga care o lua pieziş către celălalt genunchi.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Am întrebat într-un final. Înainte să vii aici. M-am gândit la tine în fiecare zi. Nu ar fi

trebuit să te las să pleci. Mi-a fost atât de frică…

— Ai făcut ce trebuia – amândoi am făcut.

Caleb s-a apropiat de mine şi şi-a petrecut braţul în jurul meu, masându-mă pe gât.

— E ciudat, dar întotdeauna am ştiut că te vei întoarce la mine. Când şi cum nu mi-era foarte clar, dar am ştiut.

— Am sperat, am spus eu, ţinându-mi mâna pe piciorul lui.

Caleb a scuturat din cap şi a zâmbit.

Ar fi putut fi o altă zi mai perfectă decât asta?

M-a sărutat o dată, apoi de două ori, buzele lui oprindu-se lângă urechea mea.

— M-am trezit, iar Oraşul vorbea despre noua Prinţesă, fiica Regelui care se întorsese de la Şcoală. Am alergat tot drumul din Periferie către Oraş ca un idiot. Toată lumea credea că eram încă unul din fanii tăi. Eu credeam: S-a întors la mine.

M-am apropiat şi mai mult de el.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Califia. Trebuie să ştiu totul.

Caleb mi-a strâns mâna.

— Am rămas în San Francisco, într-o casă exact de dincolo de pod. Era dificil pentru mine să merg, chiar şi cu rana cusută. Pentru un timp am supravieţuit cu smochine şi fructe de pădure din parcul local. Dar a trecut o zi, apoi alta, şi eu tot eram prea slăbit să merg. Eram pur şi simplu neputincios. Într-un anumit punct, când eram într-adevăr disperat, am încercat să merg doar câteva zeci de metri, să găsesc de mâncare. M-am prăbuşit pe trotuar. Nu ştiu cât am stat acolo – o zi, poate mai multe. Îmi aduc aminte că se apropiat un cal de mine. Am încercat să mă târăsc într-un magazin, să mă ascund, dar era prea târziu. Un bărbat m-a ridicat pe cal, apoi am leşinat. M-am trezit câteva ore mai târziu. Îmi dădea apă. Apoi a menţionat într-un final de Moss.

— Moss? Am întrebat eu, amintindu-mi numele. Cel care a organizat Cărarea?

— Lucrează din interiorul Oraşului acum, a spus Caleb, de-abia auzindu-l.

S-a uitat repede prin încăpere înainte să vorbească. Doar un cuplu dansa, femeia ţinându-şi mâna pe pieptul bărbatului, în dreptul inimii.

— Lucra din interior când a venit raportul despre soldaţii ucişi la baza muntelui. Soldatul le-a spus unde mă văzuse ultima dată, cum fusesem înjunghiat, cu cine eram. Moss ştia că probabil te duceam în Califia. A venit şi m-a găsit. Mi-a falsificat actele ca să par un Pribeag care caută refugiu în Oraş. Organizează oamenii din spatele zidurilor, disidenţii.

— Disidenţii? Am întrebat cu vocea joasă, recunoscătoare când trompeta a scos câteva sunete puternice.

Oamenii din jurul nostru erau foarte absorbiţi de propriile lor discuţii, ciocnind paharele şi chiuind.

— Există o opoziţie faţă de regim. Moss m-a adus aici să conduc o construcţie – săpăm tuneluri pe sub zid, astfel încât să aducem mai mulţi oameni să lupte. În cele din urmă, vom introduce arme prin contrabandă. Sunt trei tuneluri în total. Moss vorbeşte despre o revoluţie, dar, fără arme, suntem neajutoraţi în faţa soldaţilor.

Caleb îşi ţinea buzele aproape de urechea mea în timp ce îmi povestea despre Periferie, despre clădirile vaste, goale, dincolo de strada principală a Oraşului, unde câteva moteluri vechi erau folosite drept locuinţe pentru clasele de jos.

Unii trăiau în depozite, alţii în clădiri dărăpănate fără apă caldă sau chiar fără canalizare. Regimul construise locuinţe după bunurile cu care indivizii puteau să contribuie după molima. Slujbele erau desemnate de guvern. Cei mai mulţi dintre Periferici făceau curat în apartamente luxoase şi clădiri cu birouri din centrul Oraşului, lucrând ca personal pentru magazinele din mallul Palatului sau întreţinând noile locuri de amuzament care se deschideau în tot Oraşul. Regele impusese reguli peste reguli: fără băut, fără fumat,

fără arme, fără comerţ neaprobat de el. Nimeni nu avea voie afară după ora zece. Iar în Oraş se putea doar intra – nimeni nu putea pleca.

— Toţi muncitorii sunt prinşi aici. Regimul le decide plata săptămânală, ce slujbe au. Continuă să spună că se vor îmbunătăţi condiţiile, că Periferia va fi restaurată asemenea restului Oraşului, dar au trecut deja ani de zile. Acum există discuţii de expansiune, de cucerit coloniile din est, de restaurare şi reclădire acolo.

— Coloniile?

— Trei aşezări mari către est, pe care Regele le-a vizitat. Sute de mii de supravieţuitori se află acolo. El îi consideră deja parte a Noii Americi, dar până ce coloniile nu sunt împrejmuite, până când soldaţii nu sunt staţionaţi înăuntru, sunt practic separaţi.

— Te caută. Stark, acel copil speriat… am spus eu, bâlbâindu-mă. Le-a spus tuturor că tu ai fost cel care ai ucis soldaţii. Dacă te găsesc aici?

— Fără bluză pe mine sunt ca oricare alt muncitor.

Caleb şi-a dus mâna la umăr, unde avea tatuajul. Il observasem în prima zi când l-am cunoscut, cercul cu blazonul Noii Americi în interior. Fiecare băiat din lagărele de muncă avea unul, ca o ştampilă, marcându-l drept proprietatea Regelui.

— Mă caută în sălbăticie, nu lucrând în Periferie, ca oricare alt sclav.

— Şi Moss? El unde e? Am întrebat eu.

— E mai bine să nu ştii. Caleb a tras de cozorocul şepcii, să îşi ascundă ochii. Un disident a fost prins acum câteva luni, înainte să ajung aici. Cred că a fost torturat. A dat în vileag nume. Oamenii au început să dispară brusc, fiind băgaţi în închisoare.

— A fost ucis bărbatul? Am întrebat eu, cu un nod în gât.

— Una din persoanele noastre de legătură lucrează ca paznic în închisoare, dar nu a putut să ajungă la timp la el. A fost o lovitură puternică. Disidenţii se consideră a fi o

familie – dacă cineva e în pericol, toată lumea e. Ar fi făcut orice să îl ajute.

I-am strâns mâna lui Caleb în timp ce i-am povestit despre ultimele trei luni: timpul petrecut în Califia, venirea lui Arden, evadarea şi capturarea noastră, zilele din Palat cu bărbatul care se crede tatăl meu. Când am terminat, mulţimea se împrăştiase. Jumătate dintre locurile la mese erau neocupate, acestea fiind pline cu pahare şi scrumiere în care zăceau ţigări încă fumegând.

Caleb mi-a aşezat câteva fire rebele sub şapcă, atât de delciat at încât aproape m-a făcut să plâng. Apoi a scos o hârtie împăturită din buzunar şi a întins-o pe masă, dezvăluind o hartă a Oraşului, cu rute conturate în culori diferite. A explicat cum soldaţii aveau rutine, anumite străzi pe care le patrulau la intervale de nouăzeci de minute. Disidenţii învăţaseră aceste rute şi le foloseau pentru a evita capturarea. A copiat o rută pe un şerveţel, marcând drumul înapoi spre centrul Oraşului, locul pe unde să intru înapoi în Palat şi ce casă a scării să folosesc. Apoi a copiat una pentru mine, să o folosesc peste două nopţi.

— Hai să ne-ntâlnim aici, a spus el, arătând către un punct pe a doua hartă. În clădirea aceea lucrează noaptea un alt disident, şi te va îndrepta în direcţia corectă.

M-a privit şi a zâmbit.

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce e? Am întrebat eu.

— Dacă ţi-aş spune, nu ar mai fi o surpriză, nu crezi? A râs el.

M-am uitat la locul pe care îl marcase; era exact pe drumul principal, în diagonală faţă de fântânile Palatului.

— Poţi fi prins.

— Nu voi fi prins, a spus Caleb.

A îndreptat colţurile hârtiei cu palma.

— Îţi promit. Doar să fii acolo.

— Cât va mai dura până când terminaţi tunelurile? Nu ne putem ascunde până atunci?

Spusese că celorlalţi disidenţi le era frică să mă cunoască, fiindcă aş putea să îi dau în vileag, dar îi asigurase că eram de încredere.

Caleb a scuturat din cap trist.

— Nu ştim. Cel mai avansat a stagnat. Avem nevoie de planuri să continuăm. Iar dacă tu dispari… vor şti că eşti undeva dincolo de ziduri. Te vor căuta.

Şi-a pus mâna pe obrazul meu.

— Totuşi, e un semn bun că ai reuşit să vii în seara asta. Va trebui doar să ne întâlnim aşa până când lucrurile vor fi mai sigure.

Am stat aşa pentru o clipă, ţinându-mi faţa ascunsă la pieptul lui, până când solista a cântat ultimul cântec. Formaţia şi-a strâns instrumentele. Paharele zăngăneau ciocnindu-se unele de altele. Vrând să prelungim momentul, am ieşit încet afară.

Caleb îşi ţinea mâna pe spatele meu în timp ce urcam scările, pipăind drumul prin întuneric. Periferia era tăcută. Dincolo de perdelele de la geamul unui motel vechi se vedeau siluete mişcându-se. Am trecut pe lângă o parcare, În care erau aliniate maşini ruginite, o piscină goală, şi un şir lung de case pustii.

— Te pot conduce până la colţ, a spus el, luându-mă de mană.

Apoi a făcut semn cu capul spre strada care se afla la câţiva metri depărtare.

Am pipăit harta din buzunar, fiecare pas aducându-ne tot mai aproape de momentul despărţirii. Aveam să-l văd curând. Şi totuşi, m-am înfiorat la gândul de a fi singură în acel pat, între acele cearşafuri reci şi apretate.

— Sunt numai două zile, am spus eu cu voce tare, neştiind sigur pe cine încercam să consolez.

— Aşa-i, a încuviinţat Caleb.

Pe măsură ce ne apropiam, îşi ţinea privirea aţintită numai asupra drumului.

— Nu e atât de mult timp, zău, a spus el, dar nu părea prea convins.

Ajunsesem aproape de colţ. El o lua la dreapta, mai departe, spre Periferie, iar eu la stânga, înapoi spre Palat. Când mai aveam doar câţiva metri, Caleb m-a tras într-un cadru de uşă de pe strada îngustă, pragul de nici jumătate de metru fiind destul de mare cât să ne adăpostească pe amândoi. Mi-a cuprins faţa între mâini, expresia chipului său fiind de-abia vizibilă în întuneric.

— Cred că asta înseamnă la revedere, a şoptit el.

— Cred că da, am spus eu încet.

M-a sărutat, şi eu i-am simţit degetele ferme pe bărbie. L-am strâns tare în braţe, trăgându-mă mai aproape de el. Apoi, mâinile lui erau în părul meu. Inima mi-a luat-o la goană în timp ce mâna lui mi se strecurase sub pulover şi mă mângâia. S-a aplecat şi i-am sărutat ochii închişi şi acea cicatrice mică de pe obraz.

Undeva, în depărtare, un Jeep dădea rateuri, bum! – ul trezindu-mă din reverie.

— Trebuie să plec… trebuie să plecăm, am spus.

M-am îndepărtat prima, ştiind că dacă nu plecam atunci, nu aveam să mai plec deloc. M-am întors, strângându-l de mână pentru ultima oară.

Clara şi-a trântit farfuria lângă a mea, stropind faţa de masă cu picături de sos de roşii.

— Pari obosită, a spus ea pe un ton rece, cercetându-mă din priviri. Te-ai culcat târziu?

Rochia albastră scurtă îi era prea strâmtă, mătasea încreţindu-se la cusături.

— Chiar deloc.

Mi-am îndreptat ţinuta. În cel mai bun caz, Clara îmi văzuse spatele când alergasem pe uşa scărilor. Nu era sigură că fusesem eu.

Charles şi Regele tocmai inauguraseră noua piaţă, un restaurant imens, în aer liber, în jurul piscinelor mari ale Palatului. Oamenii mâncau la mese aşezate în curtea

interioară de piatră sau treceau pe lângă diverse standuri. Deasupra noastră se înălţau coloane care susţineau arbuşti verzi şi flori agăţătoare mov. Statui cu lei înaripaţi şi cai ridicaţi în două picioare erau cocoţate deasupra. Corturile din pânză – numite „cabane” – fuseseră toate transformate în magazine unde vânzătorii vindeau măsline din Maroc, cârnaţi polonezi şi clătite subţiri, cu căpşuni şi frişcă.

Rose stătea în faţa mea, arătând de parcă obrajii ei aveau să se topească. Fardul roz pătrunsese în cutele feţei, iar sub ochi avea pungi uşor vineţii. S-a uitat la farfuria cu paste din care Clara mâncase mai bine de jumătate.

— Nu uita când trebuie să te opreşti, a şoptit ea, punând mâna pe furculiţa Clarei. Eşti prea frumoasă să te îngraşi.

Clara s-a uitat în altă parte, înroşindu-se pe loc.

— Suntem încântaţi de produsul finit, a spus Regele cu o voce puternică în timp ce se deplasa către noi, însoţit de Charles.

Se adresa lui Reginald, Şeful Presei, care avea un caiet de notiţe.

— Când am restaurat clădirile Paris, New York şi Veneţia, am vrut să se constituie în omagii pentru marile oraşe ale lumii de ieri. Această piaţă este o proiecţie a acelei lumi, un loc unde oamenii pot să savureze toate delicatesele de care ne-am bucurat şi înainte. Nu mai poţi pur şi simplu să te urci într-un avion şi să mergi în Europa, America de Sud sau India.

A arătat către un colţ al pieţei. Corturile erau pline cu cărucioare aburinde cu găluşte, carne şi rulouri mici cu orez lipicios, şi peşte.

— Preferata mea este Asia. Te-ai gândit că o să mai guşti vreodată sashimi? A întrebat Regele.

M-am uitat la el, observând cât de uşor intra în pielea persoanei publice. Vocea îi devenea mai puternică, umerii erau traşi în spate. Părea că fiecare cuvânt fusese repetat înainte, fiecare plecăciune subtilă şi fiecare gest erau atent executate pentru a inspira încredere.

— Şeful Agriculturii lucrează la metode de producere a algelor. În Lacul Mead creştem păstrăvi. Nu e înlocuitorul ideal, dar este suficient până când vom trimite înapoi pe oceane flota noastră.

S-au aşezat lângă mine, Reginald încă scriind în grabă în carnetul său. Charles mă privea. A făcut asta continuu, până când i-am întors privirea.

— Nu mă saluţi şi nici nu spui nimic, a zis el, ridicând jucăuş din sprânceană. Să ştii că încep să cred că ai ceva cu mine.

— Cred că eul tău poate suporta asta, am zis, în timp ce tăiam găluştele gălbui pe care le găsisem la magazinul polonez.

Regele s-a întins, strângându-mă de mână atât de puternic, încât m-a durut.

— Genevieve glumeşte, a râs el.

I-a făcut apoi un semn subtil lui Reginald, ca şi cum ar fi zis „Nu scrie asta.”

Şi-a dres vocea şi a continuat.

— Acesta este doar începutul. Oraşul s-a dovedit a fi un model exploatabil pentru toţi ceilalţi din Noua Americă. În est sunt trei colonii separate. În fiecare zi, oamenii acelor colonii îşi fac griji unde îşi vor găsi următoarea masă, dacă vor fi atacaţi de vecini. Nu există electricitate, nu există apă caldă oamenii doar supravieţuiesc. În Oraşul de Nisip nu supravieţuim – noi prosperăm. Asta înseamnă a trăi.

A arătat către marmura de un alb orbitor şi piscinele cu apă cristalină.

— Există foarte mult pământ liber, iar Charles şi tatăl lui au dovedit că ne putem dezvolta repede şi eficient. În şase luni, vom începe ridicarea zidurilor în prima colonie – o aşezare pe ruinele vechiului Texas.

— Abia aştept să văd ce faci acolo, a spus Clara şi şi-a tras scaunul mai aproape de Charles. În ultimele luni, i-am auzit pe oameni vorbind despre piaţa globală, şi nu mi-am imaginat niciodată că va fi atât de incredibilă.

— Îi datorăm multe lui Mecallister, a spus Charles, arătând către Şeful Agriculturii, un bărbat cu ochelari care stătea lângă o frescă uriaşă ce înfăţişa lumea veche, fiecare ţara având o culoare diferită. Dacă nu ar fi fost fabricile construite de acesta în Periferie, sau noile metode pentru agricultură pe care le-a dezvoltat, nu am avea nimic.

— Eşti modest. Asta a fost viziunea ta, a gângurit Clara, arătând spre Reginald. Sper că scrii asta. Charles şi-a imaginat asta încă înainte ca Palatul să fi fost terminat, înainte ca majoritatea clădirilor să fie restaurate. Vorbeşti despre asta de când ţin eu minte, despre cum voiai să aduci diversitatea lumii în spatele zidurilor Oraşului.

De-abia puteam să mă uit la ea. În mintea mea răsuna vocea Profesoarei Agnes, cu avertizările ei referitoare la bărbaţi şi la natura amăgitoare a flirtului., A flata este un verb, spunea ea, „ceva ce bărbaţii fac pentru a te controla”. Dar îmi doream să vadă asta acum: Clara aplecându-se, ţinându-şi mâna pe braţul lui Charles, dându-şi părul blond după ureche. Era prima dată când vedeam o femeie flirtând atât de ostentativ. Mi-am acoperit gura ca să nu râd, dar a fost prea târziu. Un mic chicotit mi-a scăpat. M-am întors, încercând pară că tuşesc.

— E ceva amuzant, Genevieve? A întrebat Regele.

Clara a mijit ochii spre mine. Un zâmbet subtil i-a apărut pe buze în timp ce se uita în jurul nostru. Toată lumea a rămas tăcută, privindu-mă.

— Şi ce anume făceai afară aseară? A întrebat cu voce tare, înclinându-şi capul într-o parte de parcă ar fi fost cea mai nevinovată întrebare cu putinţă.

— Ai ieşit din apartament?

Regele s-a întors către mine. Mi-am ascuns mâinile sub masă, trăgând de fustă, încercând să le calmez tremuratul. În dimineaţa respectivă, la micul dejun îi cercetasem chipul, întrebându-mă dacă se întorsese cumva în apartamentul meu în timpul nopţii, dacă descoperise grămada de perne

de sub pilotă. Dar păruse foarte calm, pur şi simplu discutând despre evenimentele din acea zi.

— Nu. Am scuturat din cap. Nu am ieşit.

M-am uitat la mâncarea din farfurie, afundând furculiţa în găluşte, dar Clara a continuat.

— Te-am văzut pe casa scării estice.

Şi-a pus coatele pe masă şi s-a aplecat spre mine.

— Coborai. Purtai un pulover negru. Te-ai oprit când ţi-am strigat numele.

Regele s-a întors către mine.

— E adevărat?

— Nu, am insistat eu, încercând să îmi menţin vocea fermă, îmi simţeam brusc gâtul uscat, căldura zilei fiind prea greu de suportat, părul mi se lipea de faţă şi de gât.

— Nu am fost eu. Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— Ah, a spus Clara, cu vocea tărăgănată. Ba cred că ştii… Ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea. Soarele strălucea prea tare, aerul mă înăbuşea. Regele îmi studia faţa, cu o expresie sumbră pe chip. Meritase, chiar şi pentru câteva ore petrecute cu Caleb, dar, deodată, îmi doream să nu mă fi oprit pe casa scării, să fi ignorat strigătele Clarei. Am ridicat uşor din umeri şi m-am întors cu privirea la farfuria mea, simţind un nod în gât.

Regele s-a aplecat, apăsându-şi mâna pe braţul meu.

— Nu ai voie să ieşi afară, a şoptit el. E pentru siguranţa ta. Am crezut că ne-am înţeles.

— Totul e limpede, am reuşit eu să spun. Nu am ieşit.

La masă se aşternuse o tăcere mormântală. Clara a deschis gura să vorbească, dar Charles a întrerupt-o:

— Ai văzut fântâna din afara serei? A întrebat el, zâmbindu-mi uşor. Aveam de gând să te duc acolo. Dacă plecăm acum, ajungem la timp pentru următorul spectacol.

S-a uitat peste masă la Rege.

— Vă supăraţi dacă vă răpesc fiica pentru puţin timp?

La această sugestie, faţa Regelui s-a relaxat.

— Nu. Duceţi-vă. Distraţi-vă!

În timp ce ne priveau îndepărtându-ne, Reginald s-a adresat Clarei, cu caietul în mână.

— Poate i-aţi văzut pe unul dintre muncitorii din Palat? A întrebat el.

— Ştiu ce am văzut, a sâsâit Clara.

S-a uitat apoi la Rose, care a clătinat uşor din cap, făcându-i semn să înceteze.

L-am urmat pe Charles prin piaţă, în jurul piscinelor mari, sclipitoare, recunoscătoare că ne îndepărtaserăm de masă. M-a îndrumat prin vestibulul marmorat al Palatului, unde erau aşezate automatele vechi de joc, acoperite cu huse cenuşii. În tot acest timp, doi soldaţi ne-au urmat, paşii lor menţinând acelaşi ritm cu al nostru, şi având puştile atârnate la spate.

— Îmi pare rău, a spus el, în timp ce ieşeam la soare.

Am trecut peste un pod îngust, spre locul unde o fântână uriaşă se întindea spre trotuar.

— De ce îţi pare rău? Am întrebat eu.

— Am senzaţia că am ceva de-a face cu asta.

O şuviţă din părul negru şi des îi căzuse pe frunte. A zâmbit, aşezându-şi-o la loc.

— Nu totul are ceva de-a face cu tine! M-am răstit eu.

Un grup de persoane s-a întors către noi, privindu-ne, în timp ce soldaţii le făceau semn să stea deoparte.

Cred că ceea ce voiai să spui este „Mulţumesc, Charles, că m-ai salvat de la acea anchetă”.

A ridicat mâinile de parcă s-ar fi apărat.

— Zic şi eu. Cred că poate – doar poate – Clara este puţin îndrăgostită de mine. Cel puţin aşa pare… dintotdeauna.

M-am uitat la el. Părea foarte sincer, iar obrajii lui palizi căpătaseră o nuanţă de roşu aprins.

— Poate că ai dreptate, am recunoscut eu.

Chiar dacă Clara mă văzuse plecând în seara precedentă, mă îndoiam că îi păsa ce făceam eu cu timpul meu liber. Părea să fie mai preocupată de Charles care stătea lângă mine la mese, sau de felul cum se apleca în faţă când

vorbea cu mine, astfel încât erau numai câţiva centimetri între noi.

— Am crescut împreună în Oraş, a adăugat el. În ultimii zece ani, am fost cei mai tineri oameni care trăiau la Palat. Clara e incredibil de deşteaptă. Are de gând să studieze la spitalul clinic să devină doctor. Mama ei o împinge însă într-o altă direcţie.

A ridicat din sprâncene de parcă zicea: „Spre mine.”

— Înţeleg.

Am scuturat din cap, gândindu-mă la privirea rece, precaută, pe care Clara mi-o aruncase când ne-am întâlnit prima dată.

Oamenii se adunau pe marginea uriaşei fântâni. M-am uitat la reflexia noastră în apă, două umbre care se unduiau în acelaşi timp cu vântul. Charles nu îşi dezlipea privirea de la mine.

— Şi cum ţi se pare Oraşul? Nu prea pari îndrăgostită de el ca ceilalţi.

M-am gândit la noaptea precedentă, la braţul lui Caleb petrecut în jurul meu, la modul în care muzica şi fumul umpluseră camera. Trupurile noastre lipite în cadrul uşii. Am zâmbit şi am simţit că-mi ard obrajii.

— Are avantajele lui.

Charles s-a apropiat de mine, umărul lui atingându-l pe al meu.

— Poţi păstra un secret? M-a întrebat, examinându-mi faţa. 'Âatăl meu ar fi ales aproape oricare alt oraş în locul acestuia. În ciuda vorbelor spuse Regelui, el nu a fost convins decât după câţiva ani că restaurarea Las Vegas-ului va merge. Mama mea a ştiut că acesta era locul potrivit. La începutul molimiei, multe hoteluri erau goale. Clădirile au fost uşor curăţate de reclame. Este atât de separat de restul lumii – un refugiu. A ştiut dintotdeauna.

— Intuiţie feminină? Am întrebat eu, amintindu-mi de o frază auzită în Şcoală.

— Trebuie să fi fost, a spus el.

S-a uitat la fântână. Un băieţel cu o şapcă în carouri privea apa.

— Cred că se descurcă greu fără el. Este destul de retrasă.

Oricât de rău pare, o parte din mine vrea să afle cum e să iubeşti pe cineva atât de mult.

Am privit pietricelele adunate pe fundul fântânii. Mă gândeam să îi spun asta lui Caleb, să îi spun acele două cuvinte – în legătură cu care ne avertizaseră Profesoarele.

Hotărâsem, în liniştea casei lui Maeve, cufundată în noaptea tăcută, că asta simţeam pentru Caleb. Nu exista nimic la fel de persistent, la fel de neabătut, făcându-şi loc în mine, invadându-mi fiecare gând.

Când m-am întors iar cu faţa, Charles încă se uita la mine.

— Insă, uneori, e îngrozitor. Ideea de a fi atât de apropiat faţă de cineva. Mi-a examinat expresia. Înţelegi ce vreau să spun? Are vreo noimă ceea ce zic?

Întrebarea plutea între noi. Mi-am adus aminte de primele mele zile în Califia, de cum privisem oraşul trist de peste pod, imaginându-mi ce făcea Caleb acolo, dacă luase legătura cu Cărarea. Coşmarurile au urmat imediat după asta: Caleb stând lângă apă, cu sângele şiroindu-i pe picior, transformând întregul golf într-un roşu respingător.

— Da, am spus eu. Multe lucruri pot să meargă prost.

Charles privea apa.

— Vezi toate acelea? A spus el, arătând către pietricele, Oameni aduc pietricele aici şi le aruncă în fântână, câte una pentru fiecare apropiat pierdut în timpul molimei.

A mers spre arbuştii care mărgineau clădirea serei şi a scos câteva pietricele din pământul de dedesubt, ştergându-le murdăria cu degetele.

— Vrei câteva? A întrebat, oferindu-mi-le.

— Doar una.

Am luat piatra maro şi netedă în mână. Avea formă de migdală – o parte uşor mai mare decât cealaltă. Am trecut cu degetele peste ea, încercând să-mi imaginez la ce s-ar fi gândit mama dacă ar fi ştiut că eram aici, în noua capitală,

întemniţată de către bărbatul de care se îndrăgostise cu atât de mulţi ani în urmă. Aproape că îi vedeam chipul, îi miroseam luciul de buze de mentă cu care se dădea mereu, lăsând urme alunecoase pe obrajii mei când mă săruta. Am lăsat pietricica să-mi cadă printre degete în apa de dedesubt. S-a aşezat pe fund, dispărând printre celelalte, suprafaţa apei încă unduindu-se în urma ei.

Preţ de un minut, am rămas în tăcere. Vântul bătea în jurul nostru, o alinare trecătoare în căldura zilei. Două femei mai în vârstă s-au apropiat de marginea fântânii, strângând în mâini fotografii uzate. Priveau în timp ce ceilalţi se adunau în jurul marginii de piatră.

— Ce aşteaptă mai exact toată lumea? Am întrebat eu.

— O să vezi… a spus Charles. Şi-a privit ceasul. În trei… doi… unu…

S a auzit muzică dinspre drumul principal. Toată lumea s-a dat la o parte. Apa a ţâşnit din piscină şi s-a ridicat vertiginos către cer. A urcat, a urcat şi a urcat, aproape şase metri în aer. Băieţelul s-a căţărat pe marginea de piatră şi a bătut din palme. Faţa lui Charles s-a luminat ca a unui copil. A strigat puternic, ridicându-şi pumnul în aer, o privelişte care i-a făcut până şi pe soldaţi să râdă.

Vântul şi-a schimbat direcţia şi a spulberat stropi fini în direcţia noastră udându-mi partea din faţă a rochiei. Senzaţia apei reci pe piele era minunată. Am închis ochii, aplauzele şi aclamaţiile răsunând în jurul meu, şi m-am bucurat de ultimele clipe petrecute departe de Palat.

Clara şi cum mine porniserăm pe lungile scări rulante în formă de spirală către galeria de la mezaninul celui de-al doilea etaj. Tot nu mă obişnuisem cu scările mişcătoare de metal; nu ştiam dacă să urc sau doar să stau acolo, ţinându-mă de balustradă şi lăsându-mă purtată de ele. Lumina pătrundea prin atriumul de deasupra noastră. Am admirat frescele de pe tavan şi statuile uriaşe cu femei în mantii, coloanele înalte din marmură, statuia-cal de dedesubt, săltând prin aer, fântânile arteziene care aruncau apă din

bazine liniştite, de culoare turcoaz. Într-un mod oribil, Palatul era exact cum şi-l imaginase Pip – un model strălucitor de perfecţiune.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra peisajului, încercând să mă prefac că eram singură. În această dimineaţă, Regele îi sugerase Clarei să îmi ofere un tur al galeriei de artă. A spus că ar fi bine să petrecem un timp împreună şi să-mi cunosc verişoara. Ştiam că nici o afirmaţie nu era adevărată, dar m-am conformat, sperând că mă va face să par fericită de locul pe care îl aveam eu în Palat. Ca o fată fără secrete.

— Cum a fost întâlnirea cu Charles? A întrebat Clara după lungă perioadă de timp.

Soldatul care se afla cu câţiva paşi în urma noastră coborâse şi el de pe scara rulantă.

— N-a fost o întâlnire, am spus eu pe un ton piţigăiat. Mi-am adus aminte de acest termen de la Şcoală; Profesoarele se referiseră la el ca parte a perioadei în care se făcea curte. Ne-au spus că bărbaţii se dădeau drept gentilomi, şi abia pe urmă îşi dezvăluiau adevăratele intenţii.

Am păşit pe lângă balustrada joasă. Sub noi, cumpărătorii se perindau prin atrium, uitându-se ocazional în sus să vadă încotro ne îndreptam. Deasupra intrării în galerie se afla un ecran uriaş a cărui imagine se schimba la fiecare câteva secunde. Prima era o reclamă pentru noua piaţă globală: se deschiDE săptămâna aceasta! Apoi a fost schimbată cu o poză din ziarul zilei de ieri, cu mine pe locul din spate al maşinii, având ca titlu:

BMW-UL DECAPOTABIL AL PRINŢESEI GENEVIEVE RESTAURAT DE CĂTRE GERRARD's MOTORS: ASIGURĂM RESTAURARE LA COMANDĂ ŞI PREZENTĂM EXPOZIŢIE DE MAŞINI DIN 2035.

— Ştii, pari foarte enervată, şi eşti Prinţesa Noii Americi, a bombănit Clara. Oricine ar face crimă de om să fie în locul tău.

Modul în care a spus asta – cu accent pe „crimă” – m-a enervat.

— Când a fost ultima oară când ai ieşit din spatele acestor ziduri? Am întrebat-o eu. Acum zece ani?

Părul auriu al Clarei era prins într-o coadă care şerpuia în jurul capului şi se încolăcea la ceafă.

— Ce vrei să spui? A întrebat, mijindu-şi ochii albaştri către mine.

— Nu ai dreptul să judeci dacă ar trebui sau nu să fiu furioasă sau enervată. Nu ştii cum este lumea dincolo de balonul în care te afli.

Spunând acestea, m-am întors şi am trecut prin intrarea principală a galeriei.

Încăperea era rece şi pustie, excepţie făcând câţiva şcolari adunaţi într-un colţ, uniformele lor cenuşii semănând cu cele cu care crescusem eu. Pentru puţin timp, soldatul şi Clara rămăseseră în spatele meu, şi am simţit minunata senzaţie de a fi singură. Spaţiul larg mă alina. Podeaua de lemn era solidă sub picioarele mele, pe pereţi se aflau creaţiile câtorva nume familiare. Am mers către o pictură de-a lui Van Gogh pe care o văzusem în manualele de artă de atâtea ori – florile albastru care se întindeau pe pânză, crescând către soare. Pe o plăcuţă de dedesubt scria IRIŞI, vincent van gogh. Recuperată din muzeul getty, Los Angeles.

Mai multe tablouri atârnau într-un şir, Manet şi Tiţian şi Cezanne, unul după altul. Treceam prin faţa lor, amintindu-mi de tot acel timp petrecut pe peluza Şcolii, cu lacul în faţa mea, jucându-mă cu pensula pe pânză, încercând să copiez suprafaţa lucioasă. Când Clara a venit lângă mine, tocmai examinam crestătura din partea de jos a unui Renoir cu pânza lipită.

— Sunt lucruri pe care le ştiu, a spus ea, cu o voce plină de ură.

Ştiam că îşi pregătise acest discurs în minutele precedente. Fiecare cuvânt fremăta de plăcere în timp ce îl

rostea.

— Ştiu cât este de prost gust pentru o femeie să fie amanta unui bărbat.

Se uita la persoanele din tablou. Un bărbat ajuta o femeie să urce pe o pantă cu iarbă.

— Despre ce vorbeşti? Am întrebat eu, incapabilă să mă opresc.

— Nu eşti primul născut al tatălui tău, a spus ea. Ai fost ultima. Am mai avut trei verişori înaintea ta, şi o mătuşă, şi au murit cu toţii în timpul molimei.

Apoi s-a întors, privindu-mă cu duşmănie.

— Nu ştiu ce fel de femeie ar face asta – să facă sex cu un bărbat căsătorit.

Am zâmbit, încercând să ignor nodul din gât.

— Te-nşeli, am reuşit eu să rostesc.

Clara pur şi simplu a ridicat din umeri în timp ce a trecut pe lângă mine, spre o natură moartă de pe peretele opus.

Picioarele parcă-mi prinseseră rădăcini în podea. M-am uitat lung la bărbatul din tablou, la pălăria care îi întuneca fata, la forma nasului, la modul în care îi erau pictaţi ochii, ca două linii. Părea să râdă de mine.

A fost amanta lui, m-am gândit în sinea mea, văzul fiindumi înceţoşat de lacrimile subite. Mama mea, care îmi cântase în baie, şi-mi ştersese clăbucii de săpun din ochi. Aveam din nou cinci ani şi îngenuncheam pe podea. Era bolnavă.

Am văzut lumina pe sub uşa dormitorului, umbra ei mişcându-se în timp ce lovea cu degetele în lemn, trimiţându-mi bezele, căci nu putea să rişte să-şi lipească buzele de pielea mea. Îmi ţineam palma pe cealaltă parte a uşii, stând aşa chiar şi când se întorcea în pat, accesele ei de tuse răsunând în tăcerea nopţii.

M-am întors către uşă, fiindcă lacrimile ameninţau să mă copleşească. Am continuat să merg, dincolo de irişi şi de corida lui Manet, în care animalul străpungea calul cu coarnele lui mari şi îngrozitoare.

— Înălţimea Voastră? M-a întrebat soldatul, ai cărui paşi se auzeau în urma mea. Doriţi să fiţi escortată înapoi la etaj?

Am mers în faţa lui, abia ascultând cum o zorea pe Clara după mine, către lift. Indiferent de ceea ce spusese Clara, ştiam că nu era vina mamei mele, nu putea fi, femeia care mă iubise atât de mult, cea care se juca cu degetele mele de la picioare în timp ce le număra, cântându-mi o melodie prostească la ureche. Femeia care sufla în supă chiar înainte să iau o lingură plină. El era cel care avusese încă o familie.

M-am urcat în lift. Clara a venit după mine, făcând cabina să pară mai mică şi să am senzaţia de claustrofobie, aerul fiind îmbâcsit şi cald.

— Prinţesă, e totul în regulă? A întrebat soldatul în timp ce apăsa pe buton.

Mi-am împreunat mâinile, încercând să le calmez. Mă gândeam doar la Rege, la povestea pe care mi-o spusese, la fotografia pe care o ţinuse în mâinile lui. Nu spusese niciodată ceva despre familia lui. Îi luase foarte mult timp să vină după mine, lăsându-mă singură în acea casă. Am petrecut atâtea zile ascultându-i tuşea înecată, îngrozindu-mă când în cameră era linişte pentru prea mult timp. N-am simţit-o niciodată atât de departe de mine, singura mea legătură cu ea fiind ruptă.

— Prinţesă? A repetat soldatul.

A pus mâna pe umărul meu, luându-mă prin surprindere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am spus eu, apăsând butonul pentru parter încă o dată. Trebuie doar să vorbesc cu Regele.

Regele se afla pe un şantier de construcţii, ocupat cu lucrul la o clădire din zona de centru a Oraşului. Când nu a putut fi contactat, am cerut să fiu dusă la el. Maşina a pornit de-a lungul străzii pustii, depăşind clădirile uriaşe ale Oraşului. Apa din fântânile de lângă Palat ţâşnea în aer, împroşcând trecătorii cu o ceaţă fină. Priveliştea nu mai avea nici un farmec pentru mine acum. Mă gândeam doar

la zâmbetul încrezut de pe faţa Clarei când îmi povestea de legătura amoroasă. În toate acele zile la Şcoală, chiar şi în cele mai singuratice, când tocmai sosisem, avusesem mereu acele amintiri cu mama mea. Au rămas cu mine pe drum, în buncăr, în spatele camionului lui Fletcher, chiar şi după haosul din pivniţă. Dar acum, totul fusese distrus de cuvintele Clarei.

Am făcut dreapta pe o stradă lungă, către o clădire uriaşă verde, cu un leu de aur în faţă. Soldaţii m-au escortat la coborârea din maşină. Deasupra intrării se afla un panou gigant cu reclame, asemănător cu cel din mall, prezentând diverse anunţuri. Pe panou a apărut o imagine cu doi lei, sub ei scrinul: GRĂDINA ZOOLOGICĂ GRAND: SE DESCHIDE LUNA VIITOARE!

Pe-aici, a spus unul dintre soldaţi, arătându-mi drumul.

La intrarea în holul principal stăteau trei soldaţi. În încăperea imensă era năduşeală, aerul mirosea a sudoare şi a fum. Reflectoarele luminau diferite secţiuni ale coridorului întunecat. Cu câţiva metri mai în faţă, un băiat îngenunchea lângă o găleată. Era cu un an sau doi mai mare decât mine, avea spatele plin de transpiraţie, şi netezea un strat de mortar ud pe perete. S-a uitat în sus, şi i-am văzut faţa slabă şi tristă.

— Ar trebui să fie aici, a spus celălalt soldat, mărind pasul, şi lăsându-şi în jos mâna de pe braţul meu în timp ce mă conducea în viteză către un alt hol.

M-am întors, observând doi băieţi de vârsta mea care montau carpeta. Un muncitor mai în vârstă, poate de douăzeci de ani, mergea încet pe coridor, ducând o ladă uriaşă de lemn.

Când a trecut prin faţa unui reflector i-am văzut faţa, suptă şi bolnăvicioasă, cu ochii duşi în fundul capului. Pe umăr avea un tatuaj asemănător cu cel al lui Caleb. Undeva deasupra noastră ni se auzea un sunet groaznic de maşină de găurit.

— Unde e? Am întrebat pe o voce slabă.

Am păşit mai repede, hotărâtă, gândindu-mă la toţi băieţii din buncăr.

Soldaţii mergeau în faţa mea, spre o lumină albastră strălucitoare. Se uitau unii la alţii, nefiind siguri dacă ar fi trebuit să mă aducă aici sau nu.

— Genevieve, a strigat cineva.

Două persoane au apărut la capătul holului, proiectate ca nişte siluete de lumină.

— Ce cauţi aici?

— Trebuie să vorbesc cu tine, am spus eu.

Regele era cu Charles, care pe moment părea fericit, zâmbetul dispărându-i însă când mi-a văzut privirea. Am trecut de ei şi am intrat în încăperea largă. O lumină stranie umplea spaţiul. Pereţii erau din sticlă, formând câteva ţarcuri cu plante şi pietre uriaşe, false.

— Ne puteţi lăsa o clipă? A spus Regele într-un final.

Bărbaţii au plecat. Regele a păşit lângă mine, stând cu faţa către un bazin plin cu iarbă îngălbenită. Deasupra, o pumă stătea aşezată pe o stâncă plată.

— Mi-a spus, am început eu, fără să mă uit la el. Clara mi-a spus de soţia ta. Mi-a spus că mama a fost amanta ta.

Mi se părea că îmi arde tot corpul.

— E adevărat?

Regele s-a întors către coridor, pe unde plecaseră Charles şi soldaţii.

— Nu e cel mai bun moment să discutăm despre asta, a spus el. Nu ar fi trebuit să vii aici.

— Nu va fi nici un moment potrivit să discutăm. Îl priveam lung. Nu ai vrut ca eu să vin aici, căci nu vrei ca eu – sau oricine altcineva – să vedem cum sunt construite toate proiectele tale.

Faţa i s-a înroşit, iar ochii i s-au întunecat. Îşi freca fruntea, de parcă încerca să se calmeze.

— Înţeleg că eşti furioasă, a spus el. Clara nu ar fi trebuit să spună nimic. Nu era treaba ei.

S-a întors şi a pornit cu paşi mari de-a lungul încăperii, ţinându-şi braţele încrucişate.

— Nu îmi place acel cuvânt – amantă. Ştiu cum sună, şi nu a fost cazul. Când am cunoscut-o pe mama ta, eram despărţit de soţia mea.

S-a oprit în faţa unei vitrine care purta denumirea lupi CEnuşii. Doi câini uriaşi sfârtecau o bucată de carne roşie. Altul rodea un os rupt.

— Deci ea a fost amanta ta, am spus eu, incapabilă să-mi controlez vocea. Şi m-ai adus aici, spunându-mi cât de mult m-ai căutat, cât de distrus ai fost fără fiica ta, şi cum s-a întâmplat să omiţi c-ai avut o întreagă altă familie?

Regele şi-a dres vocea.

— Îmi pare rău, a spus el, luptându-se cu fiecare cuvânt, că nu ţi-am spus de ceilalţi copii. Dar nu îmi face plăcere să vorbesc despre asta. Sunt mai preocupat de viitor, exact ca restul lumii din acest Oraş. Încercăm să mergem înainte.

Moliciunea vocii lui m-a surprins, făcându-mă să uit de problemele mele şi să mă interesez de ale lui. Mă întrebam cum muriseră, dacă nasurile lor sângeraseră întocmai ca al mamei mele, dacă fuseseră împreună, sau fuseseră separaţi în spitale. Mă întrebam dacă îi ţinuse în braţe, în ciuda avertismentelor să nu o facă, dacă el fusese cel care le pasase mâncarea şi le-o pusese pe limbile lor uscate.

— Ce nume aveau? Am întrebat eu într-un final.

Trebuia să ştiu, voiam doar să mi-i imaginez, chiar şi pentru o clipă. Am avut fraţi – la un moment dat, dacă nu mai aveam acum. Gândul m-a umplut de o tristeţe stranie.

— Câţi ani aveau?

S-a întors spre mine. A scos o batistă din buzunar şi o frământa între degete.

— Samantha era cea mai mare. Avea unsprezece ani când a murit. Paul a murit primul – avea opt ani. Şi apoi Jackson, băieţelul meu.

Un zâmbet uşor i-a apărut pe buze, apoi a dispărut.

— Nu avea nici măcar cinci ani.

Mi-am adus aminte de mâncarea pe care mi-o pregătisem în bucătărie. Cum am stat rezemată de uşa dormitorului ei şi am mâncat ultimele boabe moi de fasole roz, ascultându-i tusea intermitentă. Înainte să se retragă în camera ei, îmi arătase cum să deschid conservele, mâna ei cuprinzând-o pe a mea în timp ce apăsam unealta metalică. Fuseseră înşirate, una pentru fiecare zi, mai mult de douăzeci de conserve. „Deschide doar o singură conservă”, spunea ea, în timp ce mergea prin casă, încuind uşile. „Nu mai mult de una pe zi.”

— Îmi pare rău, am spus eu încet.

Ne-am uitat la reflexiile noastre pe sticlă, şi pentru o clipă, în tăcerea acelei încăperi, el nu era Regele. Eu nu eram Prinţesa, dusă împotriva voinţei sale în Oraş. Eram doi oameni care încercau să uite.

Şi-a frecat fruntea cu mâna.

— Chiar am iubit-o pe mama ta. Şi aveam de gând să divorţez, ăsta a fost dintotdeauna planul, a spus el. Dar lucrurile erau complicate între noi. Trăiam vieţi diferite, în oraşe diferite. Nici nu am ştiut că era însărcinată. Apoi, mai târziu, când molima a izbucnit, totul s-a schimbat. Nu puteam să părăsesc Sacramento nici dacă voiam. Nu aveam nici o posibilitate s-o ajut. Toată lumea căuta să supravieţuiască.

— Soţia ta a ştiut de ea? Am întrebat eu, facându-mi-se rău când întrebarea mi-a ieşit din gură. I-ai spus vreodată, sau mama mea a fost un secret?

— Plănuiam să divorţez, a repetat el. Aşteptam momentul potrivit.

M-am întors şi am trecut pe lângă el, mergând printr-un tunel care avea un ţarc din sticlă pe-o parte. Acolo, la doar zece metri, era un urs grizzly exact cum văzusem în sălbăticie. Stătea acolo, părând viu, cu capul rezemat de stânca de plastic.

Singurii oameni care pot înţelege o relaţie sunt cei doi implicaţi, a spus el de undeva din spatele meu. Îi auzeam

paşii pe podeaua stricată din piatră.

— Nu ştii cum a fost în acea perioadă.

— Ştiu că ai minţit, am spus eu. Ai minţit pe toată lumea.

Mă uitam la reflexiile noastre de pe sticlă, amândoi aveam nasul uşor curbat spre stânga, pielea de aceeaşi nuanţă, gene negre şi dese. Am stat acolo, noi doi, unul lângă altul, uitându-ne prin reflexiile noastre, în ţarcul mic.

— Am fost fericit cât am fost cu mama ta, a continuat el.

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine sau nu. Se uita la animalul masiv, vocea fiindu-i lipsită de furie.

— E greu pentru mine să privesc acea poză, să văd cum eram atunci. În viaţa mea nu fusesem mai fericit decât atunci. Întotdeauna părea că ea vibra la o frecvenţă cu totul diferită. Avea aproape treizeci de ani când am cunoscut-o. Era exact după ce luase o pauză de la pictat.

M am întors să îl privesc.

— N-am ştiut niciodată că a fost pictoriţă, am spus eu.

Casa noastră îmi dispărea încet din amintire. Vedeam fragmente din eapendula veche din hol, greutăţile aurii uzate care atârnau înăuntru, făcând acele să se mişte. Steluţele ce străluceau în întuneric pe tavanul dormitorului meu, pata de pe canapeaua noastră unde vărsase ceai. Nu îmi aminteam nici măcar o pensulă, nici o pânză sau picturi pe pereţi.

— Am învăţat să pictez la Şcoală.

— Ştiu, a spus el, fără să explice de unde ştia.

Un zâmbet i-a apărut pe buze, apoi a scos un hohot de râs.

— Eram cu mama ta la aniversarea mea de patruzeci de ani. Planificase întreaga zi. Am făcut o plimbare de-a lungul plajei, şi mi-a dăruit un tort miniatural din ciocolată pe care îl făcuse pentru mine. L-a cărat cu ea, aproape şase kilometri, doar ca să îl mâncăm acolo sus, privind oceanul. Şi mi-a cântat un cântec prostesc…

— Azi, azi”, am cântat, zâmbind continuu, „azi e ziua de naştere a cuiva.”

Am dat din cap, amintindu-mi cum mama obişnuia să îmi ţină mâinile în timp ce cântam şi dansam în camera de zi, ocolind măsuţa de cafea şi fotoliile.

Voiam să-l urăsc, încercând să îmi amintesc toate lucruri le pe care le făcuse, încercând să mi le imaginez pe Arden şi Ruby şi Pip în clădirea din cărămidă. El era motivul pentru care Caleb stătea la Periferie, motivul pentru care nu puteam fi împreună. Dar, în acea clipă, noi doi împărtăşeam ceva ce nu puteam împărtăşi cu nimeni altcineva din lume: mama mea. Toate calamburile, cântecele ei prosteşti, părul care mirosea a şampon de levănţică. El era singura persoană care o mai cunoştea.

Am mers în tăcere pe coridor. Apoi s-a întors către mine „aplecându-se ca privirile noastre să se întâlnească.

— Am iubit-o pe mama ta. Oricât de complicată a fost situaţia noastră, oricât de greşită pare. Am iubit-o. Iar relaţia noastră mi te-a dat pe tine.

A scuturat din cap, apăsându-şi tâmplele cu degetele.

— În dimineaţa aceea, când am fost la Şcoala ta, aveam emoţii. Aveam acelaşi sentiment ca în ziua când s-au născut şi ceilalţi copii. Iar când am ajuns şi Directoarea ne-a spus ce s-a întâmplat, că plecaseşi, am ordonat imediat soldaţilor să te găsească. Poţi să crezi ce vrei, dar eşti fiica mea – singura familie pe care o mai am. Uram gândul ca tu să fii singură în sălbăticie.

I-am privit chipul îngrijorat. Apoi a venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat. De data asta, nu m-am ferit. Era inevitabil, irezistibil, chiar şi după tot ce făcuse. M-am regăsit în el de fiecare dată când ducea degetele la bărbie când se gândea, sau zâmbea cu gura închisă. Ne certam în acelaşi fel, cuvintele noastre fiind scurte şi echilibrate, aveam acelaşi ten palid, acelaşi păr roşcat-castaniu întunecat – deşi al lui era presărat cu argintiu. Era parte din mine, o legătură incontestabilă, indiferent cât luptam împotriva ei.

— Haide, a spus Regele după un timp. Hai să te ducem înapoi în Palat.

M-a condus prin coridorul lung, ţarcurile pe lângă care treceam fiind pline de creaturi găsite în sălbăticie – pitoni, crocodili, un tigru care scăpase dintr-o grădină zoologică. Am părăsit clădirea printr-o ieşire lăturalnică. Soarele îmi înţepa ochii. Transpiraţia îmi curgea pe piele. În timp ce mergeam spre maşina care ne aştepta, prin minte îmi treceau un milion de gânduri. Apoi m-am oprit brusc, picioarele parcă prinzând rădăcini în pământ, ciudăţenia peisajului devenind evidentă.

Afară, la intrarea principală, câţiva soldaţi se strânseseră, cu armele pe spate. Cu toţii se uitau la panoul electronic cocoţat deasupra intrării. Pe el scria cu litere mari:

UN INAMIC AL STATULUI A FOST ZĂRIT ÎN ORAŞ. L-AŢI VĂZUT PE ACEST BĂRBAT? DACĂ DA, ANUNŢAŢI IMEDIAT AUTORITĂŢILE.

Sub acele cuvinte se afla imaginea unui chip atât de cunoscut, de parcă m-aş fi privit pe mine însămi. Din fotografie mă privea Caleb. Mai erau menţionate înălţimea, greutatea şi constituţia lui; descrieri ale cicatricelor lui de pe picior şi de pe obraz.

Am simţit cum mi se scurgea tot sângele din trup. Mâna Regelui era pe braţul meu, forţându-mă spre maşină.

— Genevieve, a spus el în şoaptă, cu ochii fixaţi asupra soldaţilor din faţa clădirii. Acum nu e momentul. Putem discuta asta la Palat.

De-abia l-am auzit în timp ce citeam din nou şi din nou ultima propoziţie de pe panou.

ESTE CĂUTAT PENTRU UCIDEREA A DOI SOLDAŢI AI NOII AMERICI.

Nu mă simt bine, am spus, trăgându-mi pătura groasă mai sus.

Soarele apusese. Etajele superioare ale Palatului erau tăcute şi întunecate. Beatrice şedea la picioarele patului, cu mâna glezna mea.

— Vrei să-mi aduci ceva de mâncare? O să mă culc, dar poţi s-o laşi la uşă.

Am privit în altă parte, după care am adăugat:

— Te rog să nu permiţi nimănui să mă deranjeze, orice s-ar întâmpla.

Beatrice mi-a pieptănat părul, trecându-şi degetele peste fruntea mea.

— Bineînţeles. Ai avut o zi grea.

Mi am închis ochii strâns. Vedeam întruna faţa lui Caleb pe acel panou, soldaţii bombănind ceva despre trădătorul care omorâse pe unii de-ai lor, ceva despre cât ar da să-l vadă spânzurat. Ei ştiau că el se afla în interiorul Oraşului. Trebuia să-i spun să nu vină, căci era prea periculos, dar n-aveam cum să dau de el. Deja se deplasa prin Periferie, furişându-se pe străzile pustii pentru a se întâlni cu mine.

— Ce te supără? A şoptit Beatrice.

Mi-a luat mâna într-ale ei, legănând-o.

— Mie poţi să-mi spui.

Am privit în sus, spre faţa ei rotundă şi blândă. Nu pot, am gândit eu, ştiind în ce pericol mare se afla deja Caleb. Probabil că ei deja cercetau cu de-amănuntul Periferia, în căutarea lui.

— Pur şi simplu mi-e rău, am spus, încercând să zâmbesc, Asta-i tot.

Beatrice m-a sărutat în creştetul capului.

— Atunci, mai bine mă duc să-ţi pregătesc mâncarea, a spus ea, ridicându-se să plece.

Apoi s-a aplecat, m-a privit drept în ochi, şi şi-a lipit palma călduţă de obrazul meu.

— Am să mă asigur că n-o să te deranjeze nimeni. Iţi promit.

Pentru o clipă, a rămas locului. Ochii ei căprui priveau cu atenţie, cu seriozitate, aşa cum n-o văzusem niciodată pană atunci. Fără să-şi ia privirea de la mine, părea să spună: „Ştiu ce faci. Şi mă voi strădui să te ajut cu orice-mi stă în putinţă*

S-a ridicat şi a ieşit pe hol. Priveam întruna uşa. Nu se închisese complet, iar ea n-o trăsese bine şi nici nu

verificase mânerul dacă se închisese, aşa cum făcea de obicei. Rămăsese uşor întredeschisă.

M-am mişcat rapid. Ascunsesem uniforma în rezervorul toaletei, lăsând punga de plastic să plutească pe apă. Am închis uşa băii şi m-am îmbrăcat pe cât de repede am putut, trăgându-mi pe mine cămaşa albă, şifonată, vesta roşie şi pantalonii negri. Apoi m-am retras pe hol, coborând pe scările din aripa estică, scoţându-mi pantofii pentru a nu face zgomot.

Încă nu se dăduse stingerea. Pe străzi erau din ce în ce mai puţini trecători. M-am strecurat în pâlcurile de muncitori care schimbau tura, cu stomacul făcut ghem, în timp ce priveam peste umăr să văd dacă eram urmărită.

Oamenii se plimbau pe pasajul superior, mergând braţ la braţ în drumul lor către clădirile de apartamente. Pe stradă a apărut un Jeep, iar doi soldaţi erau pe jumătate ieşiţi în afara maşinii, scrutând trotuarele. Ţineam capul plecat, cotind la dreapta pentru a traversa strada principală, spre clădirea pe care o marcase Caleb. Se numea Veneţia, un vechi hotel care fusese transformat într-o clădire de birouri. Fuseseră deschise câteva restaurante, grădinile fuseseră refăcute, şi canalele largi erau din nou umplute cu apă. În timp ce-mi croiam drum spre podul arcuit, pe dedesubt trecea o ambarcaţiune, care-i transporta pe ultimii pasageri din acea zi.

Mă aflam la câţiva paşi de intrarea principală când m-am întors, remarcând o siluetă care stătea pe doc. Era cu mult mai scundă decât mine, dar purta aceeaşi uniformă, părul ei şaten, cârlionţat fiind prins la spate.

— Domnişoară, aşteptaţi o gondolă? M-a întrebat ea blând, pasind de sub un ieşind, din întuneric.

S-a oprit, aşteptându-mă să-i răspund.

Am aruncat o privire pe hartă, la X-ul pe care Caleb îl mâzgălise chiar lângă doc, şi am încuviinţat. Am urmat-o până la marginea apei.

— Eve, ar trebui să-ţi scoţi vesta, a şoptit ea.

În lumina care se reflecta din apă i-am întrezărit mâinile delicate, broşa veche cu camee pe care o purta la gât.

— Ar părea ciudat dacă unul dintre muncitori s-ar plini ba pe apă. Dar ţine-ţi şapca trasă pe ochi.

Mi-am scos vesta şi i-am dat-o, exact când o ambarcaţiune îngustă a trecut pe lângă noi. Caleb stătea în picioare la pupă, purtând o cămaşă neagră şi o şapcă albă, care-i umbrea chipul. Am scrutat mulţimea care părăsea grădina, în căutare de soldaţi.

— Ultima călătorie din această seară, a strigat el.

A cârmit ambarcaţiunea cu o vâslă lungă din lemn, triăgând la doc, astfel încât să pot să mă urc. Apoi a împins, ieşind în largul apei, în timp ce ultimii clienţi părăseau grădinile hotelului Veneţia.

M-am aşezat cu faţa spre el, privirile noastre întâlnindu-se în timp ce el vâslea în mijlocul canalului, departe de orice loc în care am fi putut fi auziţi. Pluteam pe apa curată, în spatele nostru aflându-se turnul luminat al hotelului Veneţia. A durat ceva timp până când unul din noi a vorbit.

— Ei ştiu că eşti aici, i-am spus. N-ar trebui să facem asta. Acum este prea periculos. Dacă m-a urmărit cineva?

Caleb a scrutat podul.

— Nu te-au urmărit, a spus el pe un ton blând.

Mâinile îmi tremurau. Am încercat să nu mă uit la el în timp ce vorbeam. În schimb, m-am aşezat mai bine pe locul în care stăteam.

— S-ar putea ca Regele să aibă nişte suspiciuni. Aseară, Clara m-a văzut plecând. Ieri, la piaţă, a spus ceva de faţă cu el.

M-am uitat la el, rugătoare.

— Caleb, nu ne mai puteam vedea. De mine nu se pot atinge – sunt fiica lui. Dar pe tine, dacă te prind, te omoară.

Poza ta e peste tot în Oraş.

Caleb a băgat vâsla în apă, muşchii încordându-i-se de la efort. Luminile dansau pe suprafaţa canalului în timp ce noi pluteam spre pod.

— Dacă mă omoară mâine? A zis el, strângând din buze. Ce mai contează? Astăzi sunt viu, sunt aici. Am fost la şantierele de construcţii şi am vorbit cu oamenii de la Periferie.

Încet, încep să înţeleagă că există şi o altă cale. Vorbim despre o revoltă. Moss are nevoie de mine.

A zâmbit, cu acel zâmbet pe care-l iubeam, o gropiţă apărându-i pe obrazul drept.

Şi îmi place să cred că şi tu.

— Te vreau aici, am spus. Sigur că şi eu am nevoie de tine.

— Atunci, aici e locul în care vreau să fiu.

Caleb a răsucit vâsla în apă, cârmind.

— Nu pot să stau degeaba. Te-am mai abandonat o dată – n-am de gând s-o fac din nou.

Tăcea de o bucată de vreme.

— Cunoşti Italia? A întrebat el în cele din urmă.

Am dat din cap a încuviinţare, amintindu-mi de ţara despre care citisem în cărţile noastre de istoria artei, unde atât de mulţi maeştri – Michelangelo, Leonardo da Vinci, Caravaggio – se născuseră.

— Cândva am citit că Veneţia era cel mai romantic loc din lume. Că în loc de străzi, acolo existau canale de apă. Că lumea cânta la vioară şi dansa în piaţa principală, şi că ambarcaţiunile îi duceau dintr-un loc într-altul. Sunt conştient că n-am să pot niciodată să te duc acolo, dar avem asta.

Am privit lung la turnul auriu de deasupra noastră, la canalul lucios, la arcele ornamentate de sub pod. Seara era liniştită. Nu auzeam decât palmierii care foşneau în vânt şi ambarcaţiunea care plutea pe apele liniştite.

Caleb a coborât de la pupă şi a venit spre mine, atent să nu dezechilibreze barca.

— Acum suntem aici, împreună. Hai să profităm la maximum.

Nu şi-a luat ochii de la mine în timp ce barca plutea pe sub pod, în întuneric. A lăsat vâsla în apă pentru a reduce viteza

Apoi s-a aşezat în faţa mea, cu chipul abia vizibil, în timp ce-şi lipea nasul de obrazul meu, simţindu-i respiraţia fierbinte pe piele. Mi-am lipit fruntea de-a lui.

— Pur şi simplu mă tem. Nu vreau să te pierd iar.

— N-ai să mă pierzi, a spus el, scoţându-mi şapca. Mâna lui s-a întins spre gâtul meu, iar degetele au început să se joace cu părul, răsucindu-l. Mi-am lăsat capul pe palma lui. M-a mângâiat pe spate. Apoi mi-am lipit buzele de gâtul lui, i-am mângâiat muşchii încordaţi, apoi am ajuns la buzele lui.

Mâna i s-a oprit pe talia mea. M-a tras uşor de bluză, ca şi când mi-ar fi pus o întrebare. Nu mă mai atinsese până atunci, nu aşa, cu degetele direct pe piele. Era exact lucrul despre care Profesoarele ne avertizaseră în lecţiilor lor despre bărbaţii care în mod constant îţi testau modurile de a le rezista, dărâmând unul, trecând apoi la următorul. Cu toţii vor acelaşi lucru – să te folosească până când te dau gata.

Petrecusem atât de mulţi ani pregătindu-mă pentru acest moment, aşa încât puteam să mă opun. Dar nu simţeam nevoia. Nu acum – nu cu Caleb. Îşi cerea parcă voie, chipul lui oglindind toată emoţia pe care o simţeam. În timp ce-şi muşca buza, părea să spună: „Vreau să fiu mai aproape de tine. Mă laşi?”

M-am dus pe banca de lângă el, prinzându-l cu mâinile de gat, trupurile noastre lipite fiind ascunse sub pod. Şi-a lăsat capul pe spate când l-am sărutat, căldura limbii lui răspândindu-se în tot corpul meu. Am dat din cap a încuviinţare, ţinându-l de mijloc în timp ce el îmi descheia nasturii cămăşii. Şi-a lipit mâinile reci de pielea mea, atingerea lăsându-mă fără respiraţie.

Plutind, barca a intrat în tunelul întunecat şi răcoros. Apa lovea la baza podului din piatră. Mâinile lui mă mângâiau pe spate în timp ce mă trăgea mai aproape de el, lipindu-şi pieptul de al meu. Mi-am sprijinit bărbia de umărul lui. Spunea ceva, dar fiecare cuvânt era înăbuşit. N-am putut să

înţeleg pană când gura lui nu s-a aflat exact lângă urechea mea, gâdilându-mă cu buzele.

— Eve, nu-mi pasă de ce se întâmplă, a repetat el. Acest lucru nu e ceva de care să mă îndepărtez. Nu de data asta. N-am s-o fac.

L-am privit lung, nasurile noastre aproape atingându-se. Mi-am pus mâinile pe faţa lui, dorindu-mi ca Oraşul să fi fost pustiu, să nu fi existat soldaţii care patrulau prin centrul Oraşului, nici paşii de deasupra noastră, pe pod, să fi putut pluti pe canalul deschis, el ţinându-mă strâns în braţe.

— Ştiu, am şoptit, sărutându-l blând în timp ce pluteam spre capătul tunelului. Nimic nu contează mai mult decât asta.

M-am aşezat din nou pe locul meu. El şi-a reluat poziţia la pupă, distanţa dintre noi părând mult mai mare. Mi-am pus din nou şapca pe cap în timp ce ieşeam la lumină. Lent, gondola a plutit, ieşind din întuneric, vâsla scufundându-se în suprafaţa liniştită a canalului.

— Am putea merge la tuneluri? Am întrebat, când eram destul de departe de pod, astfel încât nimeni să nu se poată auzi. Vreau să văd unde ţi-ai petrecut timpul, cine sunt toţi aceşti oameni.

Doi soldaţi treceau prin apropiere, cu armele atârnate pe spate. Caleb şi-a tras şapca peste ochi. A înşfăcat vâsla, împingându-ne mai departe pe apă. Am tăcut amândoi, până când au trecut.

— Putem merge acolo în seara asta, a zis el încet. După ce acostăm, ne întâlnim în grădini. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun ceva.

Şi-a pus un genunchi pe banca îngustă din faţa lui, studiindu-mă atent. A zâmbit, ochii lui fiind atât de strălucitori, încât păreau luminaţi din interior.

Barca a tras lângă scările din piatră. Caleb a aruncat o privire la grupul de oameni care încă stăteau pe marginea podului, bucurându-se de ultima jumătate de oră înainte de stingere.

— M-am îndrăgostit de tine, a şoptit el, îngenunchind pentru a-mi săruta mâna.

A rămas acolo pentru o clipă, zâmbindu-mi, înainte să mă ajute să cobor din barcă.

Am pornit să urc scările de piatră, fiecare centimetru din mine vibrând de o nouă energie. Atunci aş fi vrut să strig – te iubesc te iubesc te iubesc – să-l iau de mână şi să fug din Palat, să fug de aceşti oameni, de acest pod.

— Noapte bună, domnişoară, a zis el cu voce tare, ca şi când aş fi fost o persoană străină. Sper că aţi avut o seară plăcută.

Femeia care mă salutase încă stătea sub ieşind. M-am îndreptat către ea, dar nu înainte de a mă-ntoarce, cu ochii umezi.

— Şi eu te iubesc, am rostit pe şoptite.

Nu părea stupid, prostesc sau greşit. Spusesem ceva ce ştiusem dintotdeauna, iar acest fapt mă trimitea în cea mai mai fericită şi ireversibilă cădere liberă.

Pe faţă i s-a ivit un zâmbet. M-a studiat, fără să-şi ia ochii de la mine, în timp ce se desprindea de doc şi se îndepărta.

A fost nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a ajunge la hangaR. Caleb a traversat Periferia, prin cartierele vechi care aşteptau să fie restaurate, casele zăcând cu ferestrele sparte, cu uşile blocate de movile de nisip. L-am urmat la zece metri în spatele lui, ţinându-mi capul plecat, pierzându-mă printre grupurile de oameni care se grăbeau spre casă pentru a ajunge înainte de ora stingerii.

Mergând, am derulat din nou acel moment: ochii lui care mă priveau, cuvintele şoptite pe care numai eu puteam să le aud. Acum îl purtam în mine, cuibărit undeva în inimă, un lucru mic, liniştit, pe care numai noi îl împărtăşeam.

În cele din urmă, am văzut în faţă terenul vast. Pe pavaj zăceau abandonate avioane ruginite. Peste tot erau împrăştiate cărucioare metalice, unele goale şi deformate,

altele pline cu valize şi haine boţite şi decolorate. Pe o placă metalică de pe clădire scria AEROPORTUL MECARRAN.

Caleb a luat-o spre dreapta. L-am urmat, traversând parcarea acoperită de nisip, întorcându-mă din când în când, În căutare de soldaţi. Aeroportul erau pustiu. Câteva cărţi de joc decolorate zburau în vânt. El a dispărut într-o clădire lungă din piatră, iar eu l-am urmat, aşteptând câteva minute înainte să intru.

Înăuntru, avioanele întunecate se înălţau deasupra mea, pe lateralele lor scriind cu litere roşii şi albastre AMERICAN AIRLINES. Nu mai văzusem avioane decât în cărţile pentru copii, şi auzisem cuvintele Profesoarelor despre zborurile de pe o coastă pe cealaltă.

Din întuneric s-a auzit vocea lui Caleb:

— Pssst!

Era ascuns după o scară cu roţi, nu prea înaltă, din metal.

M-am dus la el. Am pornit spre fundul hangarului, pe lângă perete, el ţinându-mă cu braţul pe după umeri.

— Deci aici vii în fiecare zi… am spus, privind avioanele masive de peste patruzeci de metri lungime.

Aripile lor de metal erau ruginite, iar vopseaua albă scorojită pe alocuri.

— În unele zile. Momentan, lucrările pe şantier sunt oprite, dar, în urmă cu o săptămână, în fiecare dimineaţă, aici se găseau circa cincizeci de oameni.

Am mers spre o uşă aflată pe peretele din spate.

— Oamenii vin de peste tot de la Periferie pentru a lucra în schimburi, peste programul normal de lucru pe care se preesupune că-l efectuează în centrul Oraşului. Regimul a derulat un program de demolări, la aproape un kilometru înspre est. În timpul zilei este atât de mare zgomotul, încât de-abia îţi poţi auzi propriile gânduri, dar asta acoperă zgomotele de foraje şi de lovituri de ciocan.

Caleb a bătut de cinci ori la uşă. Un bărbat cu barbă şi-a scos capul pe uşă, având legată în jurul frunţii o bandana roşie. Partea din faţă a tricoului îi era udă de transpiraţie.

— Dar nu trebuia să ai o întâlnire amoroasă în seara asta? A întrebat el.

Apoi a observat că stăteam în spatele lui Caleb, şi un zâmbet i s-a întins pe faţă.

— Aaaaa… Tu trebuie să fii frumoasa Eve!

A făcut un adevărat spectacol de plecăciuni, punând o mână pe podea.

— Ce mai primire, am spus, făcând la rândul meu o reverenţă.

Nu-mi spusese Genevieve, şi l-am îndrăgit imediat pentru asta.

— El e Harper, a zis Caleb. Supraveghează săpăturile în timp ce eu merg la celelalte şantiere.

Harper a deschis uşa doar atât cât să ne putem strecura înăuntru. Mica încăpere era luminată de felinare. Alte doua persoane, un bărbat şi o femeie cam de treizeci de ani, stăteau la o masă, aplecaţi asupra unei coli mari de hârtie. Când am intrat, m-au privit cu ochii reci.

— N-am mai fost pe-afară de la unu, a continuat Harper.

Era un bărbat mai scund, căruia îi atârna burta peste curea, şi era îmbrăcat cu un tricou cu două mărimi mai mici.

— În seara asta se văd stelele? Luna? Ochii lui de un cenuşiu-deschis se mutau de la Caleb la mine.

— Nu m-am uitat în sus, am spus, cerându-mi oarecum scuze.

Fusesem prea concentrată să-mi ţin chipul ascuns, trăgându-mi şapca în jos, peste ochi.

Harper şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Ea nu s-a uitat în sus! M-a necăjit el. Singurul lucru tare în legătură cu acest oraş îl constituie luminile. Însă face să fie dificil să vezi constelaţiile. Totuşi, de la Periferie, poţi să ai o privelişte bună.

— Harper se orientează după stele. Aşa a ajuns el iniţial în Oraş, a intervenit Caleb.

În timp ce vorbea îşi ţinea mâna pe spatele meu, şi mă mângâia.

— Bătrâne, care-i lucrul pe care-l ziceai mereu?

Harper şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Bătrân eşti tu, a mormăit el, trăgându-i lui Caleb un pumn în braţ.

Apoi s-a uitat la mine, arătând cu degetul spre tavan pentru a întări cele spuse.

— Există milioane de stele, fiecare strălucind şi arzând în acelaşi timp. Şi ele mor ca orice altceva – trebuie să le apreciezi înainte să dispară.

— N-am să uit, am spus.

Biroul larg era gol, cu excepţia mesei şi a unei grămezi de cutii. În podea se căsca o gaură de aproape o sută de centimetri în diametru. Am rămas acolo, aşteptând ca ceilalţi doi să mă privească şi ei, dar aceştia erau încă aplecaţi deasupra hârtiei, cu feţele pe jumătate luminate de felinare.

— Nici un progres în legătură cu prăbuşirea? I-a întrebat Caleb.

Bărbatul era înalt şi slab, şi avea ochelarii crăpaţi. Purta aceeaşi cămaşă de uniformă ca şi mine, mai puţin mânecile, care fuseseră sfâşiate. A clătinat din cap.

— Ţi-am mai spus, nu discut asta în faţa ei.

Caleb a dat să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Eu am un nume, am spus, surprinsă la auzul propriei mele voci.

Bărbatul îşi ţinea privirea asupra hârtiei, studiind schiţele diferitelor clădiri din Oraş, lângă care se găseau mâzgălite cu cerneală albastră nişte însemnări.

— Ştiam prea bine asta, a spus femeia, privindu-mă încruntată.

Avea părul blond răsucit în dreaduri, iar pantalonii îi erau murdari de noroi.

— Eşti Prinţesa Genevieve.

— Nu-i corect, s-a repezit Caleb. V-am spus, puteţi avea încredere în ea. Ea e rudă cu Regele aşa cum sunt şi eu.

În timp ce-mi aminteam de după-miaza care trecuse, stomacul mi s-a strâns ghem. Nu m-am ferit când m-a îmbrăţişat, şi m-am simţit apropiată de el când am vorbit despre mama. O parte din mine încă se întreba dacă eram, poate, vinovată de ceva.

Cuplul s-a întors la schiţe.

— Lasă-le ceva timp, a şoptit Harper, bătându-l pe Caleb pe spate.

Apoi s-a uitat la mine.

— Dacă Caleb zice că pot să am încredere în tine, atunci am încredere în tine. N-am nevoie de mai multe dovezi.

— Îţi mulţumesc, a zis Caleb, apucându-l pe Harper de braţ. Harper a fost unul dintre cei care a început construcţia tunelurilor. Şi-a dat seama că am putea folosi canalele de inundare ca punct de pornire. O parte dintre ele s-au prăbuşit sau sunt instabile, majoritatea din cauza demolărilor Regelui. Săpăm în mod constant printre dărâmături, sau descoperim părţi dintre ele blocate. La acesta aproape că am ajuns până la zid, dar am dat peste o secţiune întreagă care s-a prăbuşit.

Harper şi-a ridicat cureaua.

— E prea dens pentru a săpa prin el. Trebuie să gândim un traseu alternativ prin canalele de inundare. Fără hărţile sistemului de drenaj, pur şi simplu orbecăim în întuneric.

— Aceasta este intrarea în primul tunel, a spus Caleb, arătând spre gaură.

În spatele nostru, cei doi erau aplecaţi asupra lucrului lor.

— Încercăm să menţinem hangarul aşa cum era când l-am găsit; în caz că apar trupele pe-aici. Scoatem molozul în zori, cate puţin o dată, şi reluăm treaba în seara următoare – sau cel puţin aşa obişnuiam.

— Unde se construiesc celelalte două tuneluri? Am întrebat. Cine lucrează la ele?

Bărbatul şi femeia şi-au ridicat capetele la auzul vocii mele.

— Te rog să nu răspunzi, a spus bărbatul pe un ton neutru după care a netezit hârtia cu ambele mâini.

M-am încordat toată.

— Ştiţi bine că eram orfană, am spus. Până acum câteva zile am crezut că ambii mei părinţi sunt morţi. Nu sunt pion. Am prietene care încă sunt închise în acele Şcoli…

— Ai luat parte la paradă, nu-i aşa? M-a întrerupt bărbatul cu ochelarii crăpaţi.

Îmi vedeam umbra oglindită în lentilele lui, o siluetă întunecată contrastând cu lumina portocalie a felinarelor.

— Nu erai sus pe scenă scenă, în faţa tuturor rezidenţilor Oraşului, cu rânjetul ăla stupid pe faţă? Spune-mi că nu erai tu.

Caleb a făcut un pas în faţă, ridicând mâna pentru a mă apăra de acuzaţiile bărbatului.

— Ajunge, Curtis! N-o luăm de la capăt cu asta, nu acum.

Dar eu m-am strecurat pe sub braţul lui, incapabilă să mă opresc.

— Nu mă cunoşti, am spus, încercând să-mi păstrez vocea egală. Am ridicat degetul spre faţa lui. Ai fost în acele Şcoli? Te rog, de vreme ce pari să ştii atât de multe, spune-mi cum e acolo.

Bărbatul s-a dat înapoi, dar continua să mă privească refuzând să se uite în altă parte.

Am fi putut sta aşa ore-n şir, privindu-ne, dar Caleb m-a luat de braţ, trăgându-mă deoparte.

— Hai să plecăm de-aici, a şoptit el.

L-a salutat pe Harper, şi apoi am intrat din nou în hangar, uşa închizându-se în urma noastră.

— N-ar fi trebuit să te-aduc aici. Curtis şi Jo au fost buni cu mine încă de când am sosit – ei au fost cei care mi-au găsit un loc unde să stau, care mi-au luat apărarea când ceilalţi nu erau siguri dacă să mă lase să conduc săpăturile. De

obicei nu sunt aşa, numai că au văzut ce li se întâmplă disidenţilor care sunt descoperiţi.

— Urăsc felul în care m-au privit, am murmurat.

Am mers prin depozitul tăcut, pe sub pântecele ruginite ale avioanelor. Când am ajuns la uşă, Caleb s-a oprit, punându-mi palma pe obrazul lui.

— Ştiu, a zis el, lipindu-şi fruntea de-a mea. Îmi pare rău. S-ar putea ca niciodată ei să nu aibă încredere deplină în tine. Dar eu am – şi asta-i ceea ce contează.

Am rămas acolo o clipă, respiraţia lui încălzindu-mi pielea, degetele lui mângâindu-mi obrazul.

— Ştiu, a fost tot ce-am reuşit să spun.

Ochii mi se umpleau de lacrimi. Iată-ne aici, la kilometri distanţă de buncăr, de Califia, şi încă nu exista nici un loc pentru noi doi. Alergam dintr-o lume într-alta, el în a mea, eu în a lui, dar nu reuşeam niciodată să fim cu adevărat împreuna în niciuna dintre ele.

Caleb s-a uitat la ceasul al cărui cadran era crăpat în două.

— Poţi să mergi pe cea de-a doua stradă, paralelă cu artera principală. Coteşte prin vechea piaţă hawaiană pentru a te întoarce. E pustie la ora asta din noapte.

M-a privit în ochi.

— Nu-ţi face griji, Eve, a adăugat el. Te rog, nu-ţi face griji în legătură cu ei. Ne vedem mâine-seară.

Mi-am lipit buzele de ale lui, simţindu-i degetele pe piele. Le-am ţinut acolo, dorindu-mi ca îngrozitorul, neplăcutul sentiment să scadă în intensitate, dorindu-mi să fi fost din nou pe doc cu acele două cuvinte plutind între noi.

— Pe mâine, am repetat, în timp ce Caleb îmi strecura în buzunar o altă hartă împăturită.

M-a sărutat de rămas-bun – degetele, mâinile, obrajii şi fruntea. Am rămas acolo pentru o clipă. Restul lumii părea tare departe.

Dar când am pornit să traversez Oraşul, singură cu excepţia sunetului propriilor mei paşi, am auzit din nou cuvintele lui Curtis şi Jo. M-am imaginat susţinându-mi

cazul într-o încăpere imaginară, explicând locul meu de la Palatceva de care nici măcar eu nu eram pe deplin sigură. M-am gândit la Charles abia după ce am trecut de fântâna largă, cu a ei suprafaţă sticloasă şi liniştită. I-am văzut chipul în seră, în acea după-amiază, în timp ce arăta spre domul din sticlă, descriindu-şi toate planurile legate de restaurare.

Am urcat scările în fugă, sărind câte două trepte deodată, ignorând durerea din picioare. Am parcurs rapid cincizeci de etaje, corpul meu fiind înviorat de gândul neaşteptat. În sfârşit, puteam face ceva.

Tatăl tău stabileşte mai întâi care sunt clădirile care urmează să fie restaurate, a zis Charles, împrăştiind fotografiile pe masă. Facem un tur al locului, măsurăm, vedem în ce stare se află. Apoi parcurg toate informaţiile pe care le-am recuperat de dinainte de molimă – planuri ale etajelor, proiecte, fotografii – pentru a afla despre starea originală a clădirii, pentru a decide ce poate fi restaurat şi ce trebuie demolat.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului, ochii mei privind spre fişetele din cealaltă parte a încăperii. Apartamentul de la etajul al treizecilea fusese transformat în birou pentru Charles. Patul şi noptierele fuseseră înlocuite cu dulapuri mari, iar biroul se afla în faţa unui perete din sticlă care dădea spre bulevard. Pe o masă lungă din lemn erau aşezate machete, versiuni miniaturale ale câtorva dintre şantierele pe care le văzusem în centrul Oraşului: sera terminată într-o cupolă, grădinile hotelului Veneţia, şi grădina zoologică Grand. O încăpere alăturată, mai mică, adăpostea şi mai multe machete, clădite unele peste altele. La micul dejun din acea dimineaţă îl rugasem să-mi prezinte biroul. Chipul lui Charles se luminase. Regele ne îndemnase să mergem, cu toate că farfuriile noastre încă erau pe masă, şi mâncarea era fierbinte.

Am ales o altă fotografie a unui montagne russe şi a unei arcade din vechiul New York.

— E fascinant, am zis.

Fotografia veche, uzată, înfăţişa oameni aşezaţi la locurile lor, legaţi cu centuri, ţipând, cu obrajii în bătaia puternică a vântului. Era fascinant să vezi lumea aşa cum fusese cândva, cu atâţia ani în urmă. Dar era imposibil să o priveşti fără să te gândeşti cum de am ajuns aici, acum – la băieţii din buncăr sau la cicatricele care-i brăzdau spatele lui Leif.

— Mă bucur să aud că spui asta, a zis Charles. Aş putea vorbi despre aşa ceva ore în şir. Uneori mă tem că te plictisesc.

Am hohotit uşor, amintindu-mi de una dintre replicile Profesoarei Fran.

— Numai oamenii plictisitori se plictisesc, mi-am şoptit în barbă.

Am întors o fotografie, încercând să descifrez scrisul mâzgălit de pe spate. Când mi-am ridicat privirea, Charles se uita la mine.

— Profesoarele obişnuiau să spună asta.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu, e caraghios.

— Profesoarele, a zis el. Bine. Tocmai mi-am dat seama că n-am vorbit niciodată despre Şcoala ta.

— Dacă n-ai nimic drăguţ de spus, nu mai spune nimic, am adăugat, arătând cu fotografia spre el. Ăsta e un alt lucru pe care obişnuiau să-l repete.

Am privit dincolo de cadrul uşii. În cealaltă încăpere existau foarte multe documente, hârtii în stive înalte în colţuri, planuri ale celor mai multe dintre clădirile din centrul Oraşului. Probabil că existau şi mai multe informaţii aici, ceva ce i-ar putea fi de folos lui Caleb – trebuia doar să le descopăr.

— Dar tu ai fost şefa de promoţie.

Mi-a luat fotografia din mână şi a pus-o jos. Brusc, m-am simţit ciudat. Chiar expusă, acum că nu mai aveam nimic de făcut cu mâinile.

— Cumva, chestia asta trebuie să te fi bucurat.

— Asta s-a întâmplat cât timp am fost acolo, am spus, ştiind că nu puteam să-i dezvălui adevărul chiar acum.

Despre cum Profesoarele noastre ne răstălmăciseră lecţiile. Despre prietenele mele care încă erau închise acolo. M-am dus la biroul lui, pretinzând că mă uit la o minge de baseball care era aşezată pe o grămadă de caiete cu foile desprinse.

Toată suprafaţa era acoperită cu hărţi. Pe fereastră erau lipite tot felul de notiţe mâzgălite.

— Îţi place prespapierul meu? A întrebat el, arătând spre acesta. Dacă te uiţi cu atenţie, poţi vedea petele de iarbă. Este unul dintre puţinele obiecte pe care le păstrez de când eram puşti.

L-am ţinut în mână o clipă, studiind cusăturile de un roşu pal care se desfăcuseră pe alocuri.

— Unde-ai crescut?

Şi-a întins mâinile, făcându-mi semn să i-l arunc.

— Într-un oraş din nordul Californiei. În timpul migraţiei existau transporturi guvernamentale, camioane care efectuau călătorii încoace, săptămână de săptămână. A durat aproape două zile fără opriri. Încă de la început, a trebuit să fim cu toţii consultaţi de un doctor.

I-am aruncat prespapierul cu o mişcare lentă. M-am gândit la aripa pentru carantină de la Şcoală, la sentimentul de însingurare din timpul primelor două săptămâni. Profesoarele obişnuiau să ne vorbească numai prin geamul unei uşi. Eram atât de mică, dar încă îmi amintesc cum mă verificam singură în fiecare dimineaţă, căutându-mi pe piele orice semn al vânătăilor specifice molimei.

— Ne-au dat măşti să ne acoperim gura, a continuat Charles. Îmi amintesc că aveam cincisprezece ani şi mă uitam în jurul meu la toţi aceşti oameni fără chip, cei mai mulţi călătorind numai spre Oraş. Era ireal.

Mi-a aruncat prespapierul înapoi.

— Cum era Oraşul în acei primi ani?

Am răsucit obiectul, frecând petele de iarbă cu degetul mare.

— Deprimant, a spus el. Încă devastat. Oamenii veniseră de peste tot. Unii dintre ei merseseră pe jos săptămâni întregi, riscându-şi vieţile pentru a ajunge aici. Nu era locul strălucitor pe care şi-l imaginaseră.

S-a îndreptat spre dulapurile din cealaltă parte a încăperii. L-am urmat, recunoscătoare, când a deschis unul dintre sertarele largi, lăsând la vedere toate hârtiile de dinăuntru.

— În acei primi ani când ne-am aflat aici, n-am văzut decât potenţialul. Eram conştient că voiam să fac ceea ce făcuse şi tatăl meu, să lucrez cu el într-o bună zi. Centrul Oraşului se schimba, clădire după clădire. Chiar puteai să simţi tristeţea care se ridica pe măsură ce oamenii se instalau aici, pe măsură ce Oraşul începea să semene tot mai mult cu lumea de dinainte. În mod evident, e un proces care se află în plină desfăşurare. Încă îi insuflăm viaţă cu restaurante şi distracţii. Dar am mai găsit şi alte idei…

Fiecare sertar era etichetat. Pe câteva scria periferia cu diferite direcţii – nord-est, sud-est, nord-vest, sud-vest. Altele erau numite după vechile hoteluri: câte două sertare pentru Veneţia, Mirage, Cosmopolitan şi Grand.

— Când au început construcţia, au transformat fiecare peluză şi teren de golf din Oraş în grădini care puteau fi util0zate. Care ne trebuiau, da, a zis Charles, frunzărind printr-un teanc de hârtii din sertar. Dar publicul nu are acces la acelea. Acum avem apă curată, posibilitatea de a întreţine plantele. Am vrut să creez spaţiu exterior pentru toată lumea.

A întins o coală de hârtie pe masă.

M-am uitat fascinată la întinderea uriaşă de verde, întreruptă pe alocuri de alei şerpuitoare. Copacii erau desenaţi În detalii minuţioase, trunchiurile întinzându-se deasupra heleşteielor şi grădinilor de piatră. Lacul uriaş din centru era înconjurat de trei clădiri din piatră. Mi-am trecut

degetele peste urmele uşoare de creion. Era un desen la fel de bun ca acelea pe care le făcusem la Şcoală.

— Tu ai schiţat asta?

— Nu fi atât de surprinsă, a râs Charles. Dacă va fi vreo dată construit, se va întinde pe patru sute de acri. Cel mai mare parc din interiorul zidurilor Oraşului.

Toate florile şi toţi copacii erau desenaţi cu atenţie. Pe un heleşteu pluteau bărci. Pe maluri existau pâlcuri de flori roşii şi galbene. Una dintre clădiri era marcată drept CENTRU DE RECREERE; ALTA, MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ.

O a treia avea o curte interioară şi scaune.

— O bibliotecă, am spus, incapabilă să-mi reţin un zâmbet. Nu mai e niciuna în Oraş?

— Am restaurat una dincolo de drumul principal, dar e mică şi întotdeauna supraaglomerată. Aceasta ar urma să aibă patru etaje, cu vedere spre apă. E doar o chestiune de sortare a cărţilor recuperate. Există o clădire întreagă, plină de cărţi, la trei străzi spre est.

Charles a indicat spre încăperea din spatele lui.

— Am macheta pe undeva – ai vrea s-o vezi?

S-a uitat lung la mine, cu ochii lui albaştri larg deschişi Semăna cu una dintre păpuşile de pe patul lui Lilac din Califia, cu maxilarul lui pătrăţos şi cu trăsăturile puternice, cu ciulul de păr negru bine pieptănat. Eram conştientă că era chipeş într-un mod obiectiv. Era limpede după felul în care Claea îi arunca priviri furişe, sau după cum şuşoteau grupurile de femei atunci când trecea el. Dar, ori de câte ori îl vedeam, îmi amintea de tatăl meu, de zidurile Oraşului care se ridicau înân jurul nostru, închizându-ne înăuntrul lor.

— Mi-ar plăcea, am spus.

De-ndată ce a dispărut în încăperea aglomerată, m-am dus la dulapuri, trecându-mi degetele peste etichetele de pe fiecare sertar. Primul conţinea hârtii care proveneau de la vechile hoteluri. Următorul avea planurile unei clădiri de

spital, un altul, de la două şcoli care fuseseră restaurate în Oraş. Existau unele marcate cu ceva numit Planet Hollywood. Am îngenuncheat, studiind ultimele sertare. Charles foşnea ceva în cealaltă încăpere, căutând printre machetele îngrămădite, paşii lui făcându-mi inima să-mi bată mai repede.

— Unde-o fi? Am şoptit, citind etichetele.

Trei dintre sertarele de mai jos erau marcate PLANURI DE URGENŢĂ. L-am deschis pe primul şi am început să caut prin conţinutul acestuia, hârtii înfăţişând porţi în ziduri, inventare ale depozitelor de la Periferie – rezerve medicale, apă îmbuteliată, conserve. Niciunele nu înfăţişau tunelurile de Inundare.

Paşii lui Charles s-au oprit pentru o clipă, apoi au pornit iar crescând în intensitate pe măsură ce se apropia de uşă. Am deschis ultimul sertar. Neavând timp de gândit, pur şi simplu am rulat tot teancul de hârtii pe cât de strâns am putut şi mi l-am vârât în cizmă. Am închis sertarul şi m-am ridicat în picioare exact când Charles a revenit în încăpere.

— Aceasta, a zis el, punând macheta pe masă, ar trebui să te ajute să-ţi faci o părere.

Mi-am şters fruntea, sperând că n-a observat stratul fin de transpiraţie de pe pielea mea. Versiunea miniaturală a parcului ocupa jumătate de masă, clădirile fiind alcătuite din bucăţele de lemn. Vopseaua albastră întărită forma heleşteiele liniştite. Terenul era acoperit cu scame verzi de culoare muşchiului. Charles continua să privească, când la mine, când la machetă, ca şi când aştepta un fel de aprobare.

— E grozav, chiar e, am spus, încercând să-mi menţin vocea calmă.

Dar cu planurile îndesate în cizmă, voiam pur şi simplu să fiu din nou singură.

— Mai sunt, a adăugat el, arătând peste umăr spre încape rea alăturată. Obişnuiam să le construiesc împreună cu tata. Pot să ţi le arăt pe celelalte…

— E-n regulă, am spus imediat, îndepărtându-mă. Zău că trebuie să mă întorc.

Chipul lui Charles s-a schimbat, zâmbetul dispărându-i brusc. Părea afectat.

— Bine. Atunci rămâne pe altădată, a spus el, oftând.

Privirea lui o căuta pe a mea, căutând cu disperare şi altceva.

— Mâine, am spus eu în cele din urmă, cedând în faţa vinovăţiei copleşitoare.

Am încercat să-mi reamintesc că el lucra pentru tata. Că noi petrecuserăm numai câteva ore împreună – foarte, foarte puţine – şi că poate el avea propriile motive pentru a-mi căuta compania.

— Îţi promit.

Am pornit spre uşă, lăsându-l acolo, cu faţa pe jumătate luminată de soarele care se strecura printre jaluzele. Un soldat mă aştepta pe coridor. M-a urmat în lift, şi apoi sus, la etajele superioare ale Palatului.

Când am rămas singură în apartamentul meu, m-am aşezat pe podea şi mi-am scos cizmele. Pe măsură ce făceam ordine printre hârtiile subţiri, orice urmă de vinovăţie aş fi simţit faţă de dezamăgirea lui Charles a dispărut. Acolo, pe numai zece pagini din întregul teanc, erau schiţele tunelurilor. Deasupra scria, cu caractere frumoase, perfecte: SISTEMUL DE DRENAJ DIN LAS VEGAS.

— Nu trebuia să faci asta, a spus Caleb când am ajuns în capul scărilor motelului.

M-a luat de mână, m-a tras spre el, cuprinzându-mi umerii cu braţele.

— Dar mă bucur c-ai făcut-o.

Din celălalt capăt al coridorului plutea înspre noi o muzică în surdină. Merseserăm prin Periferie spre apartamentul lui Harper, căutându-i pe Jo şi Curtis. Acum stăteam la ultimul nivel al motelului şubred. Peste tot erau împrăştiate fise de plastic decolorate. Curtea era plină de scaune stricate.

Undeva mai jos, un bărbat îşi îmbăia copilaşul în cada pe jumătate plină, folosind o cutie veche de suc pentru a-i clăti săpunul din păr.

Caleb m-a condus pe coridor. Am mers pe lângă perete, ascunşi sub paravan. În celelalte încăperi erau câteva lumini aprinse, vizibile prin ferestrele acoperite cu prelate şi cearşafuri rupte. Caleb a bătut de cinci ori la ultima uşă de pe hol, în acelaşi mod în care o făcuse la hangar. Înăuntru era Harper, râsul lui sănătos rupând tăcerea.

— Iar voi doi.

Harper a rânjit, deschizând uşa. Purta un halat lung, albastru, iar pe dedesubt un maiou cenuşiu.

— Ce căutaţi aici?

Ne-a condus înăuntru, verificând să se asigure că nu ne văzuse nimeni. Încăperea era plină de saltele uzate şi de teancuri de ziare din Oraş. Curtis şi Jo stăteau aşezaţi pe nişte lăzi din lemn, şi beau dintr-o cană un lichid de culoarea chihlimbarului. Când m-a văzut, Curtis a lăsat cana jos. În spatele ochelarilor cu lentile groase, ochii lui erau doar două mici pete negre.

— Am un cadou pentru tine, am spus eu, incapabilă să-mi reţin zâmbetul.

Am îngenuncheat şi mi-am desfăcut fermoarul cizmei, intânzându-i lui sulul de hârtii.

Jo l-a ajutat pe Curtis să le întindă pe podea.

— Astea sunt ceea ce cred eu că sunt? A întrebat ea, răfoind paginile.

— Unde le-ai găsit?

Curtis a tras una de la baza teancului, urmărind schiţele cu degetul. A privit pieziş către Jo, iar apoi a zâmbit. Şi-a acoperit apoi gura, ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă zâmbetul.

— Nu pot să cred!

Cred că ceea ce vrei tu să spui de fapt este „Mulţumesc”, l-am corectat eu.

Harper a scos un chicotit şi mi-a făcut din ochi în semn de aprobare.

— Aici e locul prăbuşirii, a şoptit Jo, arătând spre un punct de pe hartă.

Şi-a mutat degetul pe partea opusă.

— Trebuie să accesăm acest tunel spre est, a continuul ea. Şi în tot acest timp am crezut că trebuie să continuăm să săpăm spre nord.

Pe o plită aflată lângă frigider fierbea o oală şi aburii umpleau aerul cu un miros puternic, condimentat. Harper se mişca prin bucătăria improvizată, luând încă o cană şi turnând conţinutul în pahare, pentru Caleb şi pentru mine.

— Te-ai descurcat bine, a şoptit el, întinzându-mi unul.

— Eve le-a furat din biroul lui Charles Harris, a adăugat Caleb, ca şi când acest lucru putea să confere un înţeles şi mai profund.

Până şi Jo a râs.

— Acel Charles Harris? Şeful Dezvoltării?

Am dat din cap, luând o gură din băutură. Avea un gust asemănător berii pe care o făceau în Califia.

— Vi le-am adus cât de repede am putut.

L-am privit lung pe Curtis, aşteptând ca el să vorbească – să spună mulţumesc, să-şi ceară iertare, orice – dar el nu-şi lua privirea din hârtii, studiind noul traseu. A durat ceva timp până când ne-a privit.

Noi îl urmăream cu toţii. S-a uitat în jur şi a ridicat din umeri.

— Tu eşti fiica Regelui, a spus el, potrivindu-şi ochelarii pe nas. La ce te-aştepţi?

Jo s-a uitat la mine, cu ochii ei conturaţi cu dungi groase de tuş.

— Am greşit.

Ea a privit pieziş spre Curtis.

— E greu de ştiut în cine să ai încredere. Tocmai i-am pierdut pe câţiva dintre ai noştri din cauza scurgerilor de informaţii.

Harper s-a aşezat lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu braţul.

— Ăsta-i felul lor de-a spune „îmi pare rău”, a şoptit el, luând o înghiţitură din băutura lui.

— Cu noile planuri, nu poate să dureze mai mult de-o săptămână, a intervenit Caleb.

A îngenuncheat lângă Curtis şi a trasat cu degetul distanţa spre zid.

— L-am alertat deja pe Moss, aducându-i la cunoştinţă că de mâine vom înainta cu lucrările. El ia legătura cu Cărarea.

— Până după-amiază pot să fac rost de treizeci de muncitori a zis Jo, privindu-şi ceasul.

Dreadurile îi erau legate la spate cu o panglică roşie.

— Persoanele contactate vor veni să preia schimbul de noapte.

— Curtis, sunt încredinţat că ai să conduci lucrările de construcţie în timp ce eu voi fi pe celălalt şantier mâine-dimineaţă, a adăugat Caleb.

Curtis a rulat hârtiile şi le-a îndesat în rucsacul lui. A dat din cap a încuviinţare, privirea lui trecând de la Caleb la mine.

— Ceea ce înseamnă, a zis Harper, sărind de pe saltea, că în loc să plângem, trebuie să sărbătorim.

S-a îndreptat spre o combină stereo de pe şifonier şi a pus un disc asemănător cu cele pe care le văzusem la Şcoala, În cameră s-a revărsat o muzică în surdină, un cântec caraghios cu un bărbat care rostea versurile. He did the mash, spuneau acestea. He did the Monster Mash. The Monster Mash. It was a graveyard smash!

Caleb a râs.

— Harper, ce-i asta? A întrebat el.

Harper a tras un şut câtorva cămăşi boţite pentru a improviza un ring de dans.

— Ăsta e singurul CD pe care-l am şi care funcţionează. Cântece de Halloween sau nu, tot muzică e.

Harper s-a întors, berea agitându-se în pahar în timp ce o trăgea pe Jo pentru a dansa. Ea a făcut un pas în lateral, călcând peste câteva ziare boţite, râzând în tot acest timp. Eu m-am aşezat pe saltea, privind cum Caleb li s-a alăturat, bâţâindu-şi fără prea mare tragere de inimă şoldurile, spre încântarea lui Harper.

— Iuhuu! A strigat Harper. Aşa te vreau!

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că lângă mine se aşezase Curtis.

— N-am avut încredere în tine, a spus el, atât de şoptit, încât de-abia l-am putut auzi din cauza muzicii. Am muncit la acel tunel în ultimele trei luni şi, datorită ţie, s-ar putea chiar să şi terminăm. Mi-a întins mâna. Acum eşti una de-a noastră.

I-am strâns mâna.

— Mereu am fost, i-am spus. O fi Regele tatăl meu, dar am fost în sălbăticie, la Şcoli. Ştiu ce-a făcut.

Muzica a umplut cămăruţa. Curtis a tăcut pentru o clipă, gândindu-se la cele spuse de mine.

— Durează cam mult până când pot să mă încred în cineva. Cei mai mulţi oameni de la Periferie nici măcar nu-mi cunosc adevăratul nume.

— Terminaţi cu pălăvrăgeala! Ne-a întrerupt Harper.

M-a înşfăcat de braţ şi m-a ridicat de pe saltea. M-a răsucit o dată, rapid, nefiind prea sigur pe picioare din cauza berii.

— Hai să ne distrăm o noapte. Vino, Curtis – în picioare, omule! Dacă nu, o fac – mă jur, l-a ameninţat el, apucând cordonul halatului, gata să-l desfacă.

Curtis şi-a ridicat mâinile ca semn că se predă. S-a alăturat şi el, dansând caraghios prin încăperea aglomerată. Caleb m-a luat de mână, m-a rotit într-o piruetă, atât de repede, încât am simţit cum mi se ridică stomacul. M-a privit cu ochii lui verzi, feţele noastre aflându-se la câţiva centimetri una de cealaltă în timp ce am rămas acolo pentru o secundă, ascultând refrenul caraghios.

S-a aplecat, lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Vrei să mergem? M-a întrebat.

Mi-a zâmbit, acelaşi zâmbet pe care îl văzusem de-atâtea ori până atunci. Iubeam fiecare părticică din el. Mirosul pielii lui, cicatricea de pe obraz, felul în care mă apăsa cu degetele pe spate. Modul în care putea să-şi dea seama ce gândeam doar privindu-mă.

— Da, am spus în cele din urmă, simţindu-mi pielea fierbinte sub palma lui. Am crezut că n-ai să mă mai întrebi.

Mâinile lui Caleb îmi acopereau ochii, îi simţeam palmele transpirate lipite de pielea mea. Îl ţineam de încheieturi, şi-mi plăcea felul în care simţeam cum mă cuprinde cu braţele, ghidându-mă înainte. Ne aflam undeva înăuntru, îmi puteam da seama, dar nu ştiam unde.

— Acum? Am întrebat, încercând să nu-mi ridic vocea.

— Nu încă, mi-a şoptit la ureche.

Am continuat să păşim în întuneric.

Curând, s-a oprit şi m-a făcut să mă întorc spre dreapta. Apoi şi-a luat mâinile de pe ochii mei.

— E-n regulă, a şoptit el, punându-şi bărbia pe umărul meu. Acum poţi să priveşti.

Am deschis ochii. Ne aflam într-un alt hangar, mult mai mare decât cel în care era ascunsă intrarea în tunel. Avioanele stăteau în şiruri, unele mari, altele mai mici, toate luminate de luna care se strecura pe ferestrele hangarului.

— Aici locuieşti? L-am întrebat, uitându-mă la avionul de lângă noi.

A apucat o scară din metal şi a tras-o, roţile ei ruginite scârţâind şi gemând la fiecare mişcare.

— Harper l-a găsit pentru mine – el crede că voi fi mai în siguranţă aici. Se află pe cealaltă parte a aeroportului, vizavi de locul în care am fost ieri.

A arătat cu un gest spre scară.

— După tine.

Am început să urc pe scara din metal, simţindu-mă mică faţă de dimensiunile avionului. Părea cu mult mai mare

când stăteai chiar lângă el, cu aripile sale pe care puteau să stea întinşi zece oameni. Îmi amintesc de ziua în care citisem în împăratul muştelor despre prăbuşirea unui avion. Profesoara Agnes ne povestise despre avioanele care zburau deasupra oceanelor şi continentelor, despre faptul că prăbuşirile erau rare, dar fatale. Am făcut-o să ne spună totul – despre „însoţitoarele de zbor” care împingeau cărucioare pe culoar, servind băuturi şi mâncare, despre televizoarele încastrate în spătarul fiecărui scaun. În acea după-amiază, Pip şi cu mine ne-am întins pe iarbă, privind lung la cer, întrebându-ne cum era să atingi norii.

Caleb a deschis o uşă ovală, pe care scria IEŞIRE DE URGENŢĂ, trăgând-o în afară şi în sus cu ambele mâini. Scaunele erau aliniate rând după rând, întinzându-se până-n coada avionului. Storurile din plastic erau trase. Felinarele erau aşezate pe tăvi pe spătarele scaunelor, dând o strălucire caldă întregului spaţiu.

— N-am văzut niciodată interiorul unui avion, am spus urmându-l pe Caleb spre scaunele din faţă.

Aici, spaţiile dintre scaune erau mai largi. Două erau lăsate în jos ca nişte paturi, pe fiecare dintre ele fiind puse pături vechi. Pe scaunul de alături se găsea un rucsac plin cu haine şi cu câteva ziare vechi. Cel de deasupra avea o poză cu mine la paradă sub care scria prinţesa genevieve salută cetăţenii.

— Ia te uită cât spaţiu!

M-am rotit cu mâinile întinse, şi tot n-am atins nimic.

Caleb a trecut pe lângă mine, spre partea din faţă a avionului, sărutându-mă în acelaşi timp pe frunte.

— Unde-ai vrea să zbori? Franţa? Spania?

M-a luat de mână şi m-a condus în cabină, care era căptuşită cu panouri din metal şi cu o mie de cadrane minuscule.

— Italia, am spus, punându-mi degetele peste ale lui, în timp ce el, aşezat pe scaunul din faţă, mişca o manetă de control. Veneţia.

— Aha… Iţi doreşti o plimbare cu o gondolă adevărată a râs el.

A tras un fletner de deasupra capetelor noastre, apoi un altul, prefăcându-se că pregătea avionul pentru decolare.

Am luat un set de căşti şi mi le-am pus pe urechi. Am răsucit un buton din dreapta, apoi altul, în timp ce mă aşezam pe unul dintre scaune.

— Cuplează-ţi centura de siguranţă, a zis Caleb.

Mi-a încheiat centura, ţinând o mână pe şoldul meu.

S-a aplecat în faţă şi a apucat manetele, prefăcându-se zboară. Am privit pe geam, scrutând hangarul întunecat ca şi când aş fi avut parte de cea mai spectaculoasă privelişte.

— Mai întâi va trebui să facem o escală la Londra, a zis el, vocea lui reverberând în carlinga de metal. Să vedem Big Ben-ul. Apoi poate Spania – după aceea Veneţia.

Am arătat spre pământul de dedesubt.

— Totul pare atât de mic de aici de sus.

M-am aplecat peste el, astfel încât să văd mai bine lumea imaginară de dedesubt. Turnul Stratosphere are un centimetru…

— Priveşte, a zis Caleb, arătând spre geamul lateral. Se văd munţii.

Şi-a pus mâna pe piciorul meu şi a zâmbit.

— În sfârşit, suntem pe drum.

Avionul se ridica, corpul meu cufundându-se în scaunul moale, iar Oraşul devenea din ce în ce mai mic, clădirile micşorându-se până ce dispăreau în depărtare. Pluteam, deasupra norilor, soarele aruncându-şi razele deasupra noastră.

După o vreme, Caleb s-a aplecat şi mi-a dat deoparte părul de pe tâmple, sărutându-mi fruntea. Mi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat în picioare, trăgându-mă de pe scaun, cu mâinile pe şoldurile mele. Zâmbea ca pentru sine, cu ochii strălucitori în lumina felinarului, ca şi când ştia ceva ce eu nu ştiam.

Mi-am scos căştile.

— Ce este? L-am întrebat, încercând să-i surprind privirea.

— Moss mi-a acordat permisiunea de a părăsi Oraşul, a spus el. De-ndată ce primul tunel e gata, mi-a spus că pot să plec. El crede că e prea periculos să mai rămân, să conduc săpăturile. Şi-au restrâns aria de căutare. Dacă el are nevoie de mine, mă întorc.

Îmi tremurau mâinile.

— Deci pleci? L-am întrebat, cu un fior în voce din cauza emoţiei.

— Deci plecăm.

M-a mângâiat pe obraz.

— În caz că vrei să mergi. Vreau să mă duc înspre est, departe de Oraş. Va fi riscant, dar pretutindeni există riscuri. Vom fi din nou fugari, ceea ce niciunul dintre noi nu-şi doreşte, dar, te rog, măcar gândeşte-te la asta.

N-am şovăit.

— Desigur.

Mi-am pus mâinile pe faţa lui, urmărind cum felinarul îi lumina pielea.

— Nici nu se pune problema.

S-a lipit de mine, m-a mângâiat pe spate, pe umeri, pe talie, trăgându-mă din ce în ce mai aproape.

— Îţi promit că ne descurcăm noi cumva – vom găsi un mijloc de trai.

Respira cu buzele lipite de gâtul meu.

— Asta mi se pare OK. Restul e cam aiurea.

— Deci lucrurile încep acum, am spus. Sunt aici. Sunt cu tine. Şi într-o săptămână plecăm. Nimic mai simplu de-atât.

Caleb m-a ridicat şi m-a sprijinit cu spatele de peretele de metal. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Şi-a lipit gura de-a mea, mi-a răvăşit părul cu degetele. Apoi, buzele mele şi-au croit drum spre pielea moale a gâtului său.

Mâinile i-au alunecat pe trupul meu, au trecut peste vestă şi s-au oprit pe talie.

M-a condus în cabina avionului. Fiecare centimetru din mine era treaz, obrajii îmi ardeau, şi simţeam cum sângele

îmi pulsa până în vârful degetelor. Nu mă puteam abţine să nu-l ating. Îi mângâiam spatele, începând de sus, până jos, zăbovind cu plăcere cu degetele pe pielea lui. În avion era linişte, mâinile lui mă alintau în timp ce ne lăsam pe patul improvizat, suficient de mare încât să încăpem amândoi. Şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o pe podea. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, urmărindu-l cum se înfiora la atingerile mele. A gemut uşor. L-am îmbrăţişat şi am continuat mângâierile, simţind cum fiecare mişcare de-a mea îi produce plăcere.

— E rândul meu, a şoptit el în cele din urmă, întinzând mâna spre nasturii vestei mele.

I-a deschis unul câte unul. Apoi, cu mişcări lente, mi-a dat-o jos. A ajuns la cămaşa albă a uniformei. I-a descheiat încet toţi nasturii, după care a dat-o deoparte, lăsând la vedere sutienul negru pe care îl găsisem în debara în prima zi în care sosisem. Harta împăturită se afla încă acolo.

M-a sărutat, neputând să-şi ascundă un zâmbet. Capul meu se odihnea pe braţul lui, obrazul lui era aproape lipit de al meu, în timp ce urmăream cu privirea cum îşi mişca mâna pe trupul meu. Îmi atingea pielea uşor cu degetele, iar eu simţeam o căldură care mă învăluia plăcut. Mi-a mângâiat sânii, răscolindu-mi toate simţurile.

În clipa aceea, buzele noastre s-au atins. Îi simţeam respiraţia fierbinte în ureche, şoptind de-abia auzit. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. A continuat să mă sărute şi să mă mângâie. În clipa în care l-am simţit deasupra mea, am rămas fără aer, iar lumea din jurul nostru parcă s-a prăbuşit.

Întâi s-au năruit pereţii, apoi scaunele. Podeaua a căzut de sub noi, felinarele au dispărut. Vocile de la Şcoală au fost reduse la tăcere. Nu mai simţeam mirosul stătut al pernelor. Eram suspendaţi undeva în timp şi nu mai simţeam decât trupurile noastre îngemănate.

Ne-a trezit ciocănitul în uşĂ. În avion era atât de întuneric, încât nu-l vedeam pe Caleb lângă mine. Îl auzeam doar şi îi

simţeam mâinile care căutau cămaşa boţită pe lângă picioarele mele. Adormiserăm de numai câteva minute De-abia intraserăm în starea de plutire.

— Cine e? Am întrebat, simţind cum mă cuprinde panica.

— Nu ştiu, a şoptit Caleb. Repede – putem ieşi pe usa din spate.

A pipăit în jur până mi-a găsit mâna. Căldura lui mă alina.

Am bâjbâit după lucrurile noastre de pe podea. Ciocănitul continua, fiecare bătaie făcându-mi tot corpul să tresară.

— Haide odată, omule! L-am auzit pe Harper strigând.

Zgâlţâia ieşirea de urgenţă, încercând să o deschidă.

— Eu sunt! Nu aveţi prea mult timp la dispoziţie.

Caleb şi-a tras mâna dintr-a mea. Perna de lângă mine a zburat, iar el s-a ridicat brusc, lipăind cu picioarele desculţe pe culoar. Uşa s-a deschis în cele din urmă, aruncând un dreptunghi de lumină în interiorul avionului.

— Ştiam eu, a bombănit Harper.

Mi-am tras pătura în jurul meu, ferindu-mă de lumină, continuând să-mi caut hainele.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme. Când n-ai apărut la hangar, am ştiu că ceva nu este în regulă. E aproape opt şi jumătate. Ea trebuie să plece de-aici.

Vedeam doar cum arăta cu degetul spre interiorul avionului. Mi-am pus pantalonii şi şosetele şi mi-am încheiat sutienul la spate. Mi-am vârât picioarele în cizmele negre, încheindu-mi cămaşa în timp ce porneam spre uşă.

Opt treizeci. Probabil că Beatrice deja intrase în camera mea să mă trezească, trăgând de timp în vreme ce cameristele făceau pregătirile pentru micul dejun. În mai puţin de 0 jumătate de oră, Regele avea să intre cu paşi mari în sufragerie şi să se aşeze pe scaunul masiv din capul mesei de banchet. Micul dejun începea întotdeauna la ora nouă, nici un minut mai târziu. Întotdeauna.

— Plec, am spus, cu gâtul uscat.

M-am aplecat să ies pe uşă, strângându-i braţul lui Caleb în semn de rămas-bun.

— Plec pe unde-am venit.

Harper îşi frământa mâinile.

Am ţâşnit pe scara de metal, bâjbâind prin buzunare în căutarea hărţii împăturite.

— Aşteaptă! A strigat Caleb după mine.

Şi-a încălţat pantoful în timp ce alerga, ţopăind, astfel, o bucată de drum.

— Nu poţi să mergi pe acolo. Probabil au instalat puncte de control. Te conduc eu.

A întins mâna ca să mă reţină.

— Nu e nevoie să faci asta.

Am scuturat din cap în timp ce porneam spre uşa han garului. Am alergat pe sub avioane, paşii noştri răsunând pe podeaua din beton.

— Pentru tine e mult mai riscant. Nu vreau să te implici în asta.

Dar oricum a venit după mine, păşind în urma mea în timp ce împingeam uşa şi ieşeam în lumina orbitoare. M a prins de braţ şi m-a tras înapoi. Privirile ni s-au întâlnit pen tru o fracţiune de secundă.

— Nu pot să te las să pleci singură, a insistat el.

Mi-a smuls harta din mână şi a rupt-o în două.

— Te rog, urmează-mă! Rămâi la câţiva metri în spate.

Şi a pornit grăbit prin Periferie, în timp ce din clăidirile vechi ieşea primul schimb de muncitori ai Oraşului. Dimineaţa era mai răcoroasă ca de-obicei, vântul ridica praful şi gunoaiele. Pe lângă noi a trecut în zbor o pungă de staniol pe care scria DORITOS. Ţineam capul plecat, la fel ca toţi ceilalţi. Ne îndreptam spre centrul Oraşului, purtând vesti roşii identice şi mergând cu paşi iuţi. Am trecut de un alt hotel vechi şi de o clădire de birouri cu ferestrele arse. Un şir de case avea ferestrele bătute în scânduri, pereţii crăpaţi şi nisip adunat în faţa plaselor de la ferestre. În mai puţin de zece minute, am ajuns la marginea Oraşului, iar Caleb a cotit pe o stradă mărginită de copaci subţiri. L-am urmat, simţind sub picioare pavajul dur al şoselei.

Pe măsură ce ne apropiam de Palat, mulţimea se rărea. Era tot mai dificil să eviţi să fii remarcat. O femeie cu doi copii m-a depăşit. Fetiţa a arătat spre chipul meu.

— Mamă, e Prinţesa, a zis ea, holbându-se la mine peste umăr în timp ce mergea.

Am continuat să merg, vântul dându-mi părul de pe faţă. Am fost recunoscătoare când am auzit interjecţia frustrată a mamei:

— Şşşşş! Ajunge, Lizzie! S-a răstit ea. Încetează cu prostiile!

Au trecut zece minute, apoi douăzeci. Chiar acum, Regele se aşeza la masă, privind lung la locul gol de lângă el, zăngănindu-şi uşor furculiţa de marginea farfuriei. Poate că acum căuta în camera mea. Beatrice avea să-i spună că mă lăsase acolo când plecase în seara precedentă şi ea nu minţea – chiar aşa se întâmplase. Stătusem în pat până când ca coborâse în camera ei şi închisese uşa. Puteam inventa o poveste. Că avusesem nevoie să beau ceva în toiul nopţii, că sufeream de claustrofobie în acel apartament. Poate că se stricase încuietoarea uşii şi putusem să ies. Dar orice s-ar fi întâmplat, orice poveste aş fi ales, un lucru era cert: de-acum înainte, avea să fie aproape imposibil să mai ies din Palat.

Ne apropiam. Caleb mergea plin de încredere, fără să se grăbească, cu ambele mâini în buzunare. Din când în când, se uita peste umăr, să se asigurecă-l urmam. Am trecut de un teren de baseball pe care mi-l aminteam din plimbarea mea de la hangar. Nu mai e mult, am gândit eu, iuţind paşii.

Am luat-o printr-o parcare veche şi în josul unei străzi înguste. Monoşina trecea pe deasupra capetelor noastre, cetăţenii eleganţi stând confortabil în vagoanele încăpătoare ale trenului. Vântul bătea fără oprire, iar soarele se ascunsese în dosul unei pături dese de nori cenuşii.

În timp ce ne strecuram pe lângă vechiul hotel Flamingo, în faţa noastră se zărea intersecţia care dezvăluia o

porţiune din strada principală. Încă o stradă, m-am gândit, privindu-l pe Caleb grăbind-se spre colţ. Acolo unde strada îngus ta ajungea la fântâna din faţa Palatului. Acolo avea s-o ia la dreapta, iar eu urma să traversez pe pasaj, trecând deasupra drumului principal, amestecându-mă cu lucrătorii din mallul Palatului.

Când mai avea numai câţiva paşi până la colţ, el s-a aplecai, prefăcându-se că-şi leagă şireturile de la pantofi. M-a privit cu ochii lui verzi, luminoşi, zâmbindu-mi uşor. Reuşiserăm. Nu ştiam când aveam să-l mai văd, sau cum, dar aveam sa găsim noi o cale. Mi-am atins cozorocul şepcii, oferindu-i un salut de-abia perceptibil.

Apoi, el s-a ridicat în picioare. A făcut ultimii paşi, luând o la dreapta pe şoseaua principală care ieşea spre Periferie. Am urcat treptele pasajului, ţinându-mi capul plecat, pentru a evita să fiu recunoscută. Mi-a luat o secundă până să aud vocile puternice ale soldaţilor, până să văd mulţimea care se adunase în faţa intrării în Palat, lucrători şi clienţi deopotrivă cu toţii încercând să intre. Trupele închiseseră clădirea, blocând strada la nord şi la sud. Eram prinşi acolo.

Am înlemnit pe pasaj, privind chipul panicat al lui Caleb. În timp ce se apropia de Palat. S-a repezit în spatele unor lucrători, apoi s-a întors, încercând să o ia înapoi de unde veniserăm, pe străduţa îngustă. Era prea târziu. Un soldat de la capătul punctului de control ieşea deja din rând, cu ochii fixaţi asupra străinului îmbrăcat cu pantaloni şifonaţi şi cu o cămaşă încheiată greşit – singurul care venise înspre Palat şi apoi se întorsese din drum.

N-am stat pe gânduri. Pur şi simplu am rupt-o la fugă. Mi-am făcut loc prin mulţimea de pe pasaj şi apoi în jos pe scări, alergând pe stradă. Caleb mergea grăbit în direcţia opusă, cu capul plecat, încercând să dispară în mulţime. Soldatul aproape că-l ajunsese. Apoi a întins mâna şi l-a apucat pe Caleb de guler, trăgându-l înapoi.

— El el A strigat spre ceilalţi.

Am alergat pe cât de repede am putut, şi nu m-am oprit până când n-am ajuns exact în spatele lui. I-am sărit soldatului în spinare, încercând să-l dobor, pentru a-i oferi lui Caleb măcar câteva secunde – o şansă – dar trupul meu era prea uşor pentru aşa ceva.

Un alt soldat m-a înşfăcat pe la spate.

— Am prins-o pe Prinţesă! A strigat el, şi apoi ne aflam în mijlocul tuturor, soldaţii roind în jurul nostru, unul ţinându-mă de mâini, altul de picioare.

— Caleb! Am strigat, încercând să-l zăresc printre bărbaţii care se agitau în jurul meu. Unde eşti?

Mi-am răsucit încheieturile încercând să mă eliberez, dar mă ţineau foarte bine. M-au târât înapoi spre intrarea în Palat, printre şirurile de tufişuri scunde, trecând de fântâni şi de statuile înaripate din marmură. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost bastonul unui soldat ridicându-se întunecat deasupra mulţimii agitate, apoi lovind, cu o bufnitură surdă, spatele lui Caleb.

— Aşa decI. Clara avea dreptatE. Ea chiar te-a văzut ieşind din Palat în seara aceea, a început Regele.

Nu i-am răspuns. Păşea înainte şi înapoi prin biroul lui, cu mâinile la spate.

— De când te furişezi aşa, minţindu-mă pe mine, minţindune pe toţi?

În timp ce eram târâtă în mallul Palatului, el se afla exact acolo, şi mă aştepta. Le-a poruncit bărbaţilor să-mi dea drumul pentru a nu-i speria pe angajaţii din magazine. O femeie din magazinul de bijuterii restaurat arunca priviri furişe din spatele unei casete transparente plină cu coliere, privindu-i cum îmi dezleagă mâinile şi cum tata mă apucă hotărât de braţ.

— Genevieve, a spus el pe un ton egal. Te-am întrebat ceva.

— Nu ştiu, a fost tot ce-am reuşit să spun.

Mi-am frecat încheieturile, pielea fiindu-mi încă roşie acolo unde mă legaseră strâns. Continuam să văd trupul lui Caleb

prăbuşit la pământ. Trupele care-l înconjurau. Un soldat se întorsese cu spatele la mulţime şi scuipase pe trotuar. Mi-aş dori să-l pot împuşca eu însumi.

Regele a pufnit.

— Nu ştii. Ei bine, va trebui să afli. Ai fi putut fi răpită, luată ostatică pentru a se cere o răscumpărare – ai habar cât de periculos este? În Oraşul ăsta există oameni care îmi doresc moartea, care consideră că distrug această ţară. Ai fost norocoasă că nu te-au omorât.

Priveam în gol pe fereastră. Nici nu vedeam Oraşul. Dincolo de sticlă, lumea era toată numai cer, o întindere cenuşie fară sfârşit.

— El unde e? Am întrebat. Unde-l duc?

— Asta nu mai e treaba ta, a spus Regele. Vreau să ştiu cum ai ieşit, unde-ai fost noaptea trecută, ce-ai făcut şi cu cine-ai fost. Vreau numele oamenilor care te-au ajutat. Trebuie să înţelegi că el se folosea de tine doar pentru a ajunge la mine.

— Ai înţeles greşit.

Am clătinat din cap. Priveam covorul, marginile curate, aspirate, călcate în picioare.

— Nu-l cunoşti. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Auzind acestea, a explodat, iar chipul i s-a făcut purpuriu.

— Să nu-mi spui tu mie ce nu ştiu eu! A răcnit el. Băiatul acela a trăit în sălbăticie ani buni, şi n-are pic de respect pentru lege. Ştii că aceştia nu sunt primii soldaţi pe care el îi atacă? Când a fugit din lagărele de muncă, aproape că l-a omorât pe unul dintre paznici.

— Nu cred asta, am spus.

— Genevieve, trebuie să înţelegi. Oamenii care trăiesc în afara regimului continuă să perpetueze haosul. Noi încercăm să construim, iar ei încearcă să distrugă.

— Construiţi, însă cu ce preţ? Am întrebat, incapabilă să mai suport.

Răsuceam şapca în mâini, îndoindu-i cozorocul până când aproape că l-am împăturit în două.

— Nu aşa se pune mereu problema? Când vei fi mulţumit? Când toată lumea din această ţară va fi sub controlul tău? Prietenele mele şi-au dat viaţa. Arden şi Pip şi Ruby încă sunt acolo.

La auzul acestor nume, Regele s-a întors.

Brusc s-a lăsat tăcerea. Priveam lung la spatele lui, răspunsul fiind clar încă înainte de a-i adresa întrebarea.

— Nu-i aşa că n-ai de gând să le eliberezi? Niciodată n-ai intenţionat asta.

Refuza să mă privească.

Respira calm, trăgând de timp în mod îngrozitor.

— Nu pot, a spus în cele din urmă. Nu pot să fac nici o excepţie în ceea ce le priveşte. Atâtea tinere şi-au oferit serviciile. N-ar fi corect.

— Pentru mine ai făcut o excepţie, am încercat eu.

El a clătinat din cap.

— Tu eşti fiica mea.

Simţeam că mă înăbuş. Mi-am amintit de faţa lui Pip când se cuibărise lângă mine, cu obrazul lipit de perna mea. Luminile se stinseseră deja la Şcoală. Ruby dormea. Stăteam acolo, cu mâinile împreunate, prin ferestre cernându-se lumina lunii. „Promite-mi că de-ndată ce ajungem în Oraş o să găsim un magazin de rochii.” S-a tras de gulerul apretat al cămăşii albe de noapte, aceeaşi pe care o purta toată lumea. „Sper să nu mai văd niciodată aşa ceva.”

— De sânge, am murmurat acum. Sunt fiica ta de sânge. Locul meu nu e aici. Nu alături de tine.

În cele din urmă, privirile ni s-au întâlnit. Pe chipul lui se schimbase ceva. Ochii îi erau mici şi întrebători, privindu-mă ca şi când m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Şi-atunci, unde e locul tău? Alături de el?

Am încuviinţat, abia reţinându-mi lacrimile.

Regele şi-a frecat tâmpla, râzând forţat şi trist.

— Asta nu se poate întâmpla. Lumea se aşteaptă ca tu să fii cu cineva ca Charles – nu cu un evadat din lagărele de

muncă. Charles este tipul de bărbat cu care se presupune că te vei căsători.

— Cine eşti tu să-mi spui ce se presupune că trebuie să fac eu? Cu cine se presupune că trebuie să fiu? Am ripostat eu. M-ai cunoscut în urmă cu mai puţin de-o săptămână. Unde te aflai când eram singură în acea casă cu mama, când o ascultam cum moare?

— Ţi-am spus, a răspuns Regele pe un ton tăios. Dacă aş fi putut, aş fi fost acolo.

— Bine, am spus. Şi i-ai fi spus soţiei tale despre ea – numai că nu era momentul potrivit. Şi vei trece la restaurarea Periferiei, le vei oferi muncitorilor locuinţe adecvate, de îndată ce termini cu grădinile zoologice şi cu muzeele şi cu parcurile de distracţie şi cu restaurarea celor trei colonii din est.

Regele a ridicat mâna pentru a mă reduce la tăcere.

— Ajunge! Genevieve, orice ţi-au spus ei, indiferent de ce ţi-au spus ei despre mine – ei au informaţii cu care tu n-ar trebui să fii la curent. Vor să te întoarcă împotriva mea.

— Nu e aşa.

Am clătinat din cap, urând modul în care siguranţa din vocea lui îmi provoca şi-mi susţinea îndoielile.

— Caleb ar fi murit în lagărul de muncă dacă n-ar fi evadat. Nu-l cunoşti.

— Nici nu trebuie, a spus regele, venind înspre mine. Ştiu destule. Acum, am de gând să te mai întreb încă o dată. Trebuie să ştiu dacă lucrează cu cineva, dacă ai auzit ceva referitor la vreun plan de a ataca Palatul. Te-a ameninţat cineva?

Îmi întipărisem bine în minte cuvintele lui Caleb, toate lucrurile pe care mi le spusese în prima noapte petrecută în subteran, când îmi povestise despre disidenţii care fuseseră torturaţi.

— El nu lucrează cu nimeni, am spus liniştită, dorindu-mi ca Regele să privească în altă parte. A venit în Oraş numai pentru mine.

— Cum ai ieşit din apartament? M-a întrebat el. Te-a ajutat Beatrice?

— Nu – ea habar n-are, am spus, cu palmele lipite una de cealaltă. Am desluşit codul. O uşă de pe scările estice nu era încuiată. Am furat uniforma dintr-un apartament de la Periferie.

M-am gândit la avionul care stătea abandonat în hangar, la păturile şifonate, la felinarele ascunse. Aveau să schimbe codul acum, să pună soldaţi la uşa mea. Avea să fie imposibil să mai părăsesc Palatul. Dacă iubitul meu Caleb încă se afla la Periferie, acest lucru avea să fie de nesuportat. Dac-aş fi avut cel mai mic motiv pentru a evada.

— Genevieve, orice ţi-ar fi spus el – să ştii că se foloseşte de tine. În Oraş există sute de disidenţi. Unii dintre ci colaborează cu Pribegii din exterior. E posibil ca el să fi ştiut că eşti fiica mea înainte ca tu să afli asta.

— Nu ştii nimic despre noi, am dat eu înapoi, urând felul în care toate avertismentele de la Şcoală reveneau, umplându-mi mintea, colorând totul din trecut şi prezent.

Caleb avusese acea fotografie a mea atunci când ne-am întâlnit. Rămăsese cu mine pe malul râului, ajutându-mă sa mă ascund, cu toate că trupele erau pe urmele noastre. Nu era adevărat, ştiam că nu putea fi, dar acuzaţiile rămăseseră suspendate în aer.

— Nu mai eşti alături de el, a spus Regele. Nu mai există „noi”. Tu eşti Prinţesa Noii Americi. E suficient de neplăcut faptul că cetăţenii te-au văzut arestată în afara Palatului în acelaşi timp cu el. El a comis o infracţiune împotriva statului.

— Ţi-am spus, n-a făcut-o el, i-am zis eu. Nu poate fi pedepsit pentru asta.

— La un punct de control guvernamental au fost ucişi doi soldaţi. Cineva trebuie să fie răspunzător, a zis Regele, pe un ton neutru.

— Aş putea explica ce s-a întâmplat, că am fost în legitimă apărare.

— Aceste legi există dintr-un motiv – orice îl ameninţă pe un Nou American îi ameninţă pe toţi.

M-a privit atent.

— Nu poţi să-l aperi, Genevieve. Nu ai voie să vorbeşti cu nimeni despre asta.

— Oamenii nu trebuie să ştie, am încercat eu. Ai putea să-l eliberezi. Ce importanţă are pentru tine dacă el e în afara Oraşului? Vor crede cu toţii că a murit.

Regele făcea paşi mari prin încăpere. I-am văzut ezitarea de o clipă, felul în care şi-a încruntat sprâncenele şi şi-a dus degetele la obraz. Eu eram încă îmbrăcată cu uniforma, aceeaşi cămaşă ai cărei nasturi fuseseră descheiaţi de Caleb, vesta de care mă dezbrăcase el. Încă îi mai simţeam mâinile pe piele. În acel moment, nimic nu contase – restul lumii fusese atât de departe, avertismentele Profesoarelor pierzându-şi tot înţelesul.

Acum, în faţa ochilor mi se înfăţişa restul vieţii mele, o succesiune infinită de zile petrecute în Palat, de nopţi singură în pat. Singurul lucru pe care-l avusesem cu mine în Califia era posibilitatea de a-l găsi pe Caleb, de a fi din nou împreună, cândva în viitor şi într-un alt loc.

— Nu poţi să-l omori, am spus, simţindu-mi mâinile reci şi umede.

Regele a pornit spre uşă.

— Nu mai pot discuta acest lucru, a spus el.

A întins mâna spre tastatura numerică.

Am alergat în faţa lui, punându-mi mâinile pe tocul uşii.

— Nu face asta!

Mi-l tot închipuiam pe Caleb într-o încăpere îngrozitoare, cu un soldat care-l lovea cu un baston din metal. N-aveau să se oprească până când faţa lui – faţa pe care o iubeam atât de mult – ar fi fost desfigurată şi însângerată. Până când trupul lui ar fi rămas nemişcat.

— Ai spus că suntem o familie. Asta ai spus. Dacă-ţi pasa de mine câtuşi de puţin, atunci n-ai să faci asta.

Regele mi-a desprins degetele de pe tocul uşii şi le-a ţinut într-ale lui.

— Mâine, el va fi judecat. Datorită depoziţiei Locotenentului, totul se va termina în trei zile. Te anunţ când e gata.

S-a aplecat pentru a-mi întâlni privirea. Vocea îi era moale, mâinile lui le strângeau pe ale mele ca şi când în acest gest, patetic, ar fi existat vreo consolare.

Uşa s-a deschis. El a ieşit pe holul tăcut şi i-a spus ceva soldatului de acolo. Cuvintele păreau departe, undeva dincolo de mine. Eram prinsă în capcană în propria mea minte, amintirile dimineţii revenind treptat. Întunericul din avion, spatele lui Caleb în timp ce mergeam prin oraş. Vântul care ridica praf şi nisip, acoperind totul cu un strat subţire de murdărie.

S-a terminat, am gândit, simţind încă mirosul pielii lui prezent în hainele mele. Peste trei zile, Caleb avea să fie mort.

Liniştea din apartament era de nesuportat.

Mai târziu în acea seară, stăteam pe marginea patului, minutele scurgându-se lent. Lumina lunii arunca forme ciudate pe podea, umbrele întunecate ameninţătoare care pluteau deasupra fiind singura mea companie. Gata cu prefăcătoria. Un soldat stătea la uşa mea. Caleb era undeva dincolo de centrul Oraşului, închis într-o celulă, amândoi aşteptând, fiecare oră aducându-ne mai aproape de sfârşit.

Pe hol răsunau paşi. Ciocănitul din uşă mi-a făcut pielea de găină. Regele a intrat, aprinzând luminile, intensitatea acestora făcând să mă usture ochii.

— Genevieve, mi-au spus că vrei să vorbim.

S-a aşezat pe fotoliul din colţ, sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate, privindu-mă lung.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus? E o chestiune de siguranţă – a ta şi a mea.

— M-am gândit, am răspuns eu.

Afară, cerul era înstelat. Soarele apusese în urmă cu câteva ore, alunecând dincolo de munţi. Îmi frecam mâinile, întrebându-mă dacă chiar puteam s-o spun cu voce tare. Dacă aş avea curajul s-o fac să pară reală.

— Nu te pot lăsa să-l pedepseşti pe Caleb pentru ceva ce n-a făcut. Eu am făcut-o. Ţi-am spus – eu am fost cea care i-a împuşcat pe acei soldaţi.

Regele a clătinat din cap.

— N-am de gând să port din nou aceeaşi conversaţie. Nu voi…

— Ai spus că se presupune ca eu să fiu cu cineva ca Charles, că în calitate de Prinţesă aşa ceva se aşteaptă din partea mea. Dar nu pot să mai petrec nici o zi aici ştiindu-l mort pe Caleb. Ştiind că a fost pedepsit pentru ceva ce eu am făcut.

Vocea mi s-a frânt în timp ce-i vorbeam. Soldaţii erau pretutindeni acum, unii circulau pe holuri, alţii stăteau la uşa mea. Nu era nici o cale de evadare. Am inspirat adânc, gândindu-mă la ce avea să i se întâmple lui Caleb după ce Locotenentul avea să depună mărturie, dacă avea să fie torturat, cum avea să fie omorât.

— Mă voi căsători cu Charles dacă asta vrei – dacă asta se presupune că trebuie să fac. Dar trebuie să-i dai drumul lui Caleb.

Regele m-a privit lung.

— Nu e ceea ce vreau eu – e ceea ce vrea Oraşul. E cea ce are logică. Vei fi fericită alături de el. Ştiu că vei fi.

— Deci eşti de acord?

Regele a respirat profund.

— Ştiu că acum nu înţelegi, dar aşa va fi cel mai bine pentru toată lumea. Charles este un om bun, a fost atât de credincios şi…

— Spune-mi că n-ai să-i faci rău.

Aveam un nod în gât. Nu mai puteam să ascult nimic legat de Charles, ca şi când căsătoria cu el avea să deschidă brusc ceva în mine, o avalanşă de sentimente, ameninţând

tot ceea ce cunoscusem vreodată. Ca şi când dragostea ar fi fost o alegere.

Regele s-a ridicat şi a venit spre mine. Mi-a pus mâna pe umăr.

— Am să-i pun pe soldaţi să-l elibereze dincolo de ziduri.

Dar, de-acum înainte, nu vom mai discuta despre acest băiat. Îţi vei urma viitorul alături de Charles.

Am încuviinţat, ştiind că mâine totul avea să capete altă greutate. Dar acum, stând în apartamentul meu, puteam să suport. Caleb avea să fie eliberat. Exista o posibilitate în asta – speranţă, chiar. Atâta timp cât Caleb era în viaţă, întotdeauna exista speranţa.

— Vreau să-mi iau rămas-bun, am spus. Pentru ultima dată. Ai să mă conduci la el?

Regele a deschis fereastra, privind spre Oraş. Am închis ochii, ascultând cum aerul circula prin sistemul de ventilaţie, aşteptând ca el să răspundă. Nu vedeam decât chipul lui Caleb. Noaptea trecută stăteam culcaţi, treji, şi capul lui se odihnea lângă inima mea. În avion era linişte.. Aproape c-am terminat", spusese el, cu ochii pe jumătate închişi. „încă o dată." Mi-am strecurat mâna sub pătură, şi am trasat literele cu degetul pe spatele lui, una câte una, mai lent decât înainte. Când am terminat, m-a privit, feţele noastre erau atât de aproape una de alta încât se atingeau, iar el zâmbea. „Ştiu", a spus el, lipindu-şi faţa de gâtul meu. „Şi eu te iubesc."

Când mi-am deschis ochii, Regele încă stătea în picioare acolo. S-a întors cu spatele la fereastră. Fără să rostească vreun cuvânt, a deschis uşa, ţinând mâna ridicată, făcându-mi semn să mergem.

Închisoarea se afla la o distanţă de zece minute cu maşina faţă de centrul Oraşului, un complex masiv străjuit de un zid de cărămidă. Dintre cele şapte turnuri de veghe erau folosite doar două, paznicii aflând-se la înălţime, cu puştile pregătite. M-au condus într-o încăpere de beton, în care se aflau fixate în podea o masă şi câteva scaune. Regele a

rămas afară cu un paznic, ambii supraveghindu-mă. M-am aşezat acolo, bătând tactul cu degetele pe metalul mesei.

A trecut un minut. Poate două. Amintirile – momentele noastre – năvăleau unele peste altele: sentimentul pe care l-am avut călărind pe cal în timp ce ne hurducam deasupra prăpastiei, mirosul umed, de pământ al buncărului, impregnat în pielea noastră. Mă luase de mână în seara aceea în timp ce treceam pe coridorul rece, căldura lui transmiţându-mi în mană o energie vibrantă. S-a împrăştiat în pieptul meu, a coborât în picioare, trezindu-mi toate simţurile, electrizându-mă din cap până-n picioare. Până atunci dormitasem, numai atingerea lui reuşind să mă trezească din acel somn.

Un paznic i-a dat drumul lui Caleb înăuntru. Îi nenorociseră chipul. O cicatrice însângerată îi străbătea toată fruntea. Obrazul îi era roşu şi umflat. Stătea gârbovit, îmbrăcat cu aceeaşi cămaşă boţită pe care şi-o pusese în acea dimineaţă, greşit încheiată, cu sânge închegat pe guler.

— Cine-a făcut asta? L-am întrebat, abia reuşind să rostesc cuvintele.

L-am tras mai aproape, urând faptul că nu-i dezlegaseră mâinile, că el nu-mi putea atinge faţa şi nu-şi putea trece degetele prin părul meu.

— Toţi, a spus el, rostind cu greu cuvântul.

Şi-a lăsat bărbia pe umărul meu. Mi-am trecut mâna de-a lungul spatelui său, tresărind când simţeam urmele pe care le lăsaseră bastoanele. Am atins-o pe fiecare în parte, dorindu-mi să ne putem întoarce în seara de dinainte, dorindu-mi să putem da timpul înapoi şi să pot anula tot ceea ce se întâmplase de când ne treziserăm.

— Mi-au spus că-mi dau drumul dincolo de ziduri, a continuat el. Că nu voi mai putea să mă apropii la mai puţin de cinci sute de kilometri de Oraş. Ce le-ai promis în schimb?

Regele era dincolo de uşă, profilul lui fiind vizibil prin ferestruică. Am privit la podeaua din beton.

— Îmi pare rău, am şoptit. A fost singura modalitate prin care i-am convins să-ţi dea drumul.

Caleb şi-a lăsat capul în jos.

— Eve – spune-mi. Ce le-ai promis? M-a întrebat el, cu faţa contorsionată de îngrijorare.

M-am aplecat şi l-am îmbrăţişat.

— Am promis că mă voi mărita cu Charles Harris, am şoptit. Că dacă-ţi dau drumul, eu o să…

M-am oprit, din cauza nodului din gât. În acea zi, stând lângă fântână, Charles păruse inocent. Dulce, chiar. Momentul fusese o evadare bine-venită de la Palat. Dar acum, fiecare cuvânt pe care-l rostise părea să aibă un alt înţeles. M.a întrebam câte discuţii purtase cu Regele – dacă el deja ştia că ambii ne îndreptam inevitabil, în mare viteză, spre aşa ceva, spre viitorul care avea să ne lege laolaltă.

Caleb a clătinat din cap.

— Nu se poate, Eve, a zis el. Nu se poate.

— Nu avem alte alternative, am spus.

Paznicul mă privea lung, şi simţeam cum ochii lui îmi pătrundeau parcă în piele.

Caleb s-a aplecat, încercând să-mi întâlnească privirea.

— Putem găsi o cale. Odată ce te căsătoreşti cu el, nu mai poate fi vorba de mine şi de tine – nu mai există „noi”. Nu se poate.

— Nici eu nu-mi doresc asta, am spus, vocea mea ameninţând să se frângă. Dar ce altă opţiune avem?

— Am nevoie de puţin timp.

Vocea lui era rugătoare, disperată.

— Trebuie să existe o cale.

Regele a bătut de două ori la uşă.

— Timpul a expirat, a strigat paznicul.

A făcut un pas înainte, privind pieziş la tatăl meu. M-am aplecat, încercând să-l trag pe Caleb spre mine pentru ultima dată, ţinându-l în aşa fel încât bărbia să-i ajungă pe

umărul meu. L-am sărutat pe obraz, simţind pielea fină din jurul cicatricei, mângâindu-i tâmpla cu degetele.

— Trebuie să stai departe de aici, promite-mi că aşa vei tace, am spus, cu lacrimile şiroind.

Ştiam că dacă ar avea vreo şansă, ar folosi tunelurile pentru a veni să mă caute.

— Nu putem să facem asta iar.

Paznicul s-a apropiat de el, smucindu-i braţul. Caleb s-a aplecat, lipindu-şi buzele de urechea mea. A vorbit atât de încet, încât de-abia am putut auzi ce-a spus:

— Eve, nu eşti singura care apare în ziar.

M-am uitat la el, încercând să descifrez înţelesul vorbelor lui, dar paznicul deja îl îndepărta de mine. În timp ce era târât de braţ, Caleb s-a împleticit înapoi, încercând să-şi păstreze echilibrul, ochii lui cercetându-mi faţa pentru a observa dacă am găsit sensul cuvintelor rostite de el.

Charles şi-a lăsat mâna pe spatele meu. Simţeam prin rochia subţire din satin cum îi tremurau degetele.

— Îmi dai voie? M-a întrebat el pe un ton nesigur.

De zile întregi se purta astfel, vrând să ştie dacă putea să stea lângă mine, dacă aş vrea să mă plimb cu el prin noile magazine pariziene sau să dăm o raită pe la etajele superioare ale mallului Palatului. Asta mă făcea să-l plac şi mai puţin, felul în care îşi cerea în mod constant voie, ca şi când aveam o relaţie adevărată. Totul ar fi fost mai uşor de suportat dacă nu ne-am fi bătut capul să ne prefacem unul faţă de celălalt, dacă am fi putut rosti cu voce tare adevărul: dacă aş fi avut de ales, n-aş fi fost niciodată cu el.

— Dacă trebuie, am şoptit, întorcându-mă spre mica mulţime care se adunase în jurul nostru.

Restaurantul se afla în Turnul Eiffel, o copie de aproape o sută şaizeci de metri înălţime a originalului din Paris, cu covoare roşii pufoase şi un perete din sticlă care dădea spre strada principală. Câţiva aleşi şedeau la mesele acoperite cu feţe de masă albe, tăindu-şi fripturile roz. Nişte bărbaţi

turnau trabucuri. Fumul alb ne înconjura, făcând să pară că priveam printr-un voal gros.

Charles m-a luat de mână. În palmă avea inelul, al cărui diamant capta lumina. Nu mâncasem nimic toată ziua. Stomacul mi se strângea numai gândindu-mă la şirul nesfârşit de săptămâni care aveau să se târască precum cea care tocmai se încheiase, la schimbul obligatoriu de conversaţii politicoase dintre noi. Nu era vina lui – o parte din mine ştia acest lucru – dar îl uram pe Charles pentru că acceptase. Stătea lângă mine în fiecare seară la cină, oferindu-mi poveşti despre viaţa de dinainte de molimă, despre cum îşi petrecuse verile pe plaja de lângă casa părinţilor lui, despre cum lăsa valurile să-l ducă la ţărm. Mi-a spus despre cel mai nou proiect al lui în Oraş. Nu l-a menţionat niciodată pe Caleb, şi nici logodna noastră iminentă, de parcă faptul că o ignoram avea să o anuleze. Indiferent de cele spuse, indiferent de cât de mult încerca el, eram doar doi străini care stăteau vizavi unul de celălalt, angajaţi într-o cursă îngrozitoare care avea sa ducă la o ciocnire.

Trecuseră opt zile. Regele m-a dus din nou la închisoare să-mi arate celula goală a lui Caleb. Îmi arătase pe hartă locul exact unde fusese eliberat Caleb, un oraş abandonat din nordul Californiei, care se numea Ashland. Cercetam cu atenţie pozele pe care le făcuseră cu ocazia eliberării – unica dovada pe care-o aveam că aceasta avusese loc. Caleb era deja la jumătatea drumului în pădure, cu un rucsac în spate, cu chipul întors în profil. Purta aceeaşi cămaşă albastră pe care o avusese ultima dată când îl văzusem. Am recunoscut petele de pe guler.

Cuvintele lui încă mă bântuiau. Privisem ziarele zilnic, aşteptând să aflu că dincolo de zidurile Oraşului se întâmpla se ceva, că el fusese zărit undeva, în ciuda „raportării” publice a executării lui. Dar zilnic erau aceleaşi prostii lipsite de sens. Zi după zi, speculau despre desfăşurarea relaţiei mole cu Charles, dacă o cerere în căsătorie era

iminentă. Oamenii scriau, spunând unde fuseserăm văzuţi în Oraş. Îmi petreceam nopţile singură în camera mea, privind ţintă la tavan, cu lacrimile curgând pe obraz. În ceva mai mult de o săptămână, viaţa mea fusese golită de tot ce era adevărat.

Regele a bătut cu furculiţa în pahar, zăngănitul despicând aerul. Clara, cu faţa cenuşie, stătea în cealaltă parte a încăperii, alături de Rose. Mă evitase de când eu şi Charles fuseserăm declaraţi un cuplu. O vedeam numai la evenimentele sociale obligatorii – cine şi cocktailuri în Oraş. Avea ochii permanent injectaţi. Vorbea moale şi întotdeauna îşi cerea scuze pentru că pleca devreme. Auzisem că mama ei o împingea acum spre Şeful Finanţelor, un bărbat la patruzeici de ani, care scuipa întruna în batistă. De fiecare dată când eram convinsă că nu mai putea exista în Palat cineva la fel de nefericit ca mine, mă gândeam la Clara.

Charles a întins mâna, aşteptând ca eu să-mi pun palma într-a lui. Apoi şi-a dres vocea, sunetul umplând încăperea tăcută.

— Unii dintre voi au observat probabil că, pentru mine, în ultima vreme, lucrurile s-au schimbat. Că am fost mai fericit de când a sosit Genevieve la Palat. Acum, că am petrecut mai mult timp împreună, nu pot să-mi imaginez existenţa fără ea.

A îngenuncheat în faţa mea, privindu-mă drept în ochi.

— Sunt convins că vom fi fericiţi împreună – sunt sigur de asta.

În timp ce vorbea, restul mulţimii dispărea. Îmi vorbea numai mie, spunându-mi toate lucrurile rămase nespuse între noi. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa. Mi-a strâns mâna, buzele lui continuând să se mişte, în timp ce el povestea cum mă văzuse pentru prima dată, despre acea după-amiază la fântână, despre cum se îndrăgostise de râsul meu, despre felul în care stătusem acolo, nepăsându-mi că apa îmi uda rochia. Dar mă bucur că s-a întâmplat.

— Acum nu mai trebuie decât ca ea să-mi spună „da”.

A hohotit ciudat şi a ridicat inelul, să-l vadă toată lumea. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Clara. Se grăbea spre ieşire, strecurându-se prin mulţime, încercând să-şi ascundă faţa în mâini.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Toată lumea tăcuse, aşteptând răspunsul meu.

— Da, am spus încet, de-abia auzindu-mă şi eu. Da, vreau.

Regele a bătut din palme. Şi ceilalţi i s-au alăturat. Apoi ne-au înconjurat cu toţii, bătându-ne pe spate, apucându-mă de degete, cerând să-mi vadă inelul.

— Sunt atât de mândru de tine, a spus Regele.

Am încercat să nu mă-nfior când buzele subţiri i s-au lipit de fruntea mea.

— Aceasta este o zi fericită, a anunţat el, ca şi când faptul că o spusese avea să o facă adevărată.

— Putem face o fotografie? A întrebat Reginald, Şeful Presei, făcându-şi apariţia.

Fotografa lui, o femeie scundă, cu un păr roşu, sârmos, se afla chiar în spatele lui.

— Presupun că e-n regulă, a răspuns Charles.

Şi-a pus mâna pe spatele meu. Am încercat să zâmbesc, dar îmi simţeam faţa imobilă. Bliţurile continue ale aparatului de fotografiat făceau să mă usture ochii.

Reginald şi-a deschis carnetul, mâzgălind pe margine până ce pixul a început să scrie.

— Genevieve, trebuie să fii încântată, a spus el, pe jumătate întrebându-mă, pe jumătate răspunzând.

Regele stătea chiar lângă mine. Îmi răsuceam inelul pe deget, şi nu m-am oprit până când nu am avut o senzaţie de arsură.

— E o bucurie, am spus.

Trăsăturile lui Reginald s-au destins, ca şi când replica mea i-ar fi făcut plăcere.

— Am primit reacţii grozave la articolele pe care le-am scris despre voi doi. Lăsaţi logodna – oamenii deja întreabă când va avea loc nunta.

— Am dori să se întâmple cât mai curând posibil, a replicat Regele. Personalul vorbeşte deja despre procesiunea din Oraş. Va fi spectaculoasă. Poţi să asiguri pe toată lumea că aşa va fi.

— Nu mă-ndoiesc, a spus Reginald.

A apăsat cu degetul mare capătul pixului, închizându-l.

— De-abia aştept să dau drumul acestui articol mâine dimineaţă. Vor fi cu toţii încântaţi.

Mă simţeam ameţită. Iată-mă stând lângă Charles Harris ca logodnica lui, elegantă în rochie şi pantofi cu toc înalt, făcând ceea ce spusesem că nu voi face nicicând. De atâtea ori îmi aminteam acel moment din închisoare, faţa plină de vânătăi a lui Caleb, cicatricele de pe spate. Aveau de gând să-l omoare, îmi tot spuneam. Reuşisem să opresc acest lucru în singurul fel în care putusem.

Şi totuşi, acum făceam parte din regim, o trădătoare, fără-ndoială, în ochii disidenţilor. Mi-l imaginam pe Curtis citind la fabrică despre logodna mea, ţinând ziarul ridicat spre ceilalţi ca dovadă că avusese tot timpul dreptate în ceea ce mă priveşte. Chiar şi când tunelurile aveau să fie gata, în situaţia dată, niciodată n-aveau să mă ajute să evadez.

Şeful Finanţelor i-a făcut semn lui Reginald, aflat în cealaltă parte a încăperii. Era în mijlocul unui grup de bărbaţi, cu părul lui blond dat cu gel şi pieptănat pe spate, făcându-l să pară o cască.

— Te rog să mă scuzi. Trebuie să iau parte la ceva, a spus Reginald, ridicând încă o dată paharul.

Apoi s-a îndepărtat, depăşind o doamnă cu o etolă de blană.

Era prea cald în restaurant. Fumul şerpuia prin aer şi se lipea de tavan. Mi-am acoperit gura, incapabilă să respir.

— Trebuie să mă întorc în camera mea, am spus, desprinzându-mă de Charles.

Regele şi-a pus paharul pe tava unui chelner.

— Nu poţi pur şi simplu s-o iei la goană, a spus el. Genevieve, toţi oamenii ăştia sunt aici pentru tine. Ce să le

spun?

A gesticulat, arătând spre încăpere. O parte a mulţimii se aşezase pe scaune, alţii stăteau în picioare discutând dacă mama lui Charles se va simţi suficient de bine încât să participe la nuntă.

Charles a dat din cap spre Rege.

— O însoţesc eu, a şoptit el.

M-a luat de mână, strângându-mă blând şi făcându-mă să tresar.

— Cred că vor înţelege cu toţii dacă ne retragem devreme. A fost o seară lungă. Oricum, cei mai mulţi dintre invitaţi vor pleca şi ei curând.

Regele a aruncat o privire în jur, la cei câţiva oameni care stăteau lângă noi, asigurându-se că nu trăseseră cu urechea la conversaţia noastră.

— Presupun că-i mai bine dacă plecaţi împreună. Numai că, te rog, luaţi-vă rămas-bun de la câţiva invitaţi.

A dat mâna cu Charles şi pe mine m-a îmbrăţişat. Faţa mea lipită de pieptul lui, braţele lui în jurul gâtului meu mă sufocau. Apoi a pornit spre mulţime. Rose îi făcea cu mâna, arătându-i că avea două pahare.

Charles şi cu mine ne-am îndreptat spre uşă. Am oferit în grabă câteva explicaţii invitaţilor pe lângă care treceam – toată bucuria fusese copleşitoare pentru o singură zi. Când în sfârşit am ajuns în mall, departe de mulţime, Charles a continuat să mă ţină de mână. Chipul lui era impenetrabil, şi mă ţinea strâns.

— Ce s-a-ntâmplat? L-am întrebat.

— Tot aştept să se schimbe ceva în legătură cu noi, a şoptit el, ochii lui albaştri căutându-i pe-ai mei.

Am privit peste umăr la cei doi soldaţi care mergeau în urma noastră. Mergeau la zece metri în urmă, şi tocmai treceau pe lângă magazinul cu articole de menaj închis, în ale cărui vitrine erau expuse oale de cupru şi tigăi.

— Ştiu că acesta nu este idealul…

— Idealul? Am spus eu.

Cuvântul mă făcea să râd.

— Ţi-ai şi găsit cum să-i spui!

Refuza să-şi ia privirea dintr-a mea.

— Pur şi simplu, cred că ne mai trebuie ceva timp. Să ne cunoaştem cu adevărat unul pe celălalt. Mi-au spus c-ai avut anumite sentimente pentru el, dar asta nu-nseamnă că nu poate să fie mai mult decât este între noi. Că nu poate să se transforme în… ceva.

Eram recunoscătoare că n-a rostit cuvântul la care ştiam amândoi că se gândea: dragoste.

Mi-am tras mâna dintr-a lui. Părea atât de ciudată, cu inelul care strălucea pe deget, asemenea unei imagini dintr-o carte.

— Nu se va-ntâmpla, am şoptit, luând-o înainte.

Am închis ochii şi, preţ de o secundă, aproape că l-am simţit pe Caleb lângă mine, cu râsul lui profund, cu mirosul dulce al transpiraţiei ce emana din pielea lui. Eram din nou în avion, el ţinându-şi urechea aproape de inima mea, strângându-ne în braţe în întuneric.

— Nu cred că asta se poate întâmpla mai mult de o dată.

Charles m-a urmat.

— Nu cred asta, a spus el.

Privea în gol la podeaua din marmură.

— Nu pot.

— De ce nu? L-am întrebat, ridicând tonul.

Părea atât de străin în coridorul acela amplu şi pustiu.

— De ce-i atât de greu să crezi că cineva n-ar vrea să fie cu tine?

Coboram pe scările rulante. Charles era cu un pas în urma mea şi-şi trecea mâna prin păr.

— Mă faci să par atât de îngrozitor, a murmurat el. Şi nu e aşa. De când mă ştiu, oamenii au tot vorbit despre cum am să mă căsătoresc cu Clara, ca şi când era ceva de la sine înţeles. Aveam şaisprezece ani şi toţi îmi planificau viaţa.

Soldaţii ne urmau. Şi-a coborât vocea, asigurându-se că nu-l aud.

— Şi apoi ai venit tu la Palat. Tu erai altfel. Tu nu ţi-ai petrecut ultimii zece ani în Oraş, făcând zilnic acelaşi lucru, văzând aceiaşi oameni. Îmi pare rău dacă mi-a plăcut asta la tine. Nu mi-am dat seama că nu aveam voie să am sentimente în legătură cu toată povestea asta.

— Poţi să ai câte sentimente doreşti, i-am spus pe un ton tăios. Dar asta nu înseamnă că pot să mă prefac că acest lucru este tot ceea ce am visat – nu alături de tine.

În timp ce traversam strada spre Palat, el privea de la fântâni spre statuile zeiţelor greceşti înalte de cinci metri, sculptate în marmură albă. Toate trăsăturile bărbatului pe care-l cunoscusem în seră dispăruseră – acum părea atât de nesigur pe el. Vorbea rar, ca şi când avea mare grijă să-şi aleagă fiecare cuvânt.

— Asta este ceea ce vreau. Tu eşti ceea ce eu vreau, a spus el în cele din urmă. Trebuie să cred că şi tu vei dori la fel – poate nu chiar acum. Într-o bună zi. Probabil mai curând decât crezi.

Am luat liftul spre partea superioară a turnului. Ni s-au alăturat doi soldaţi, strecurându-se firesc, de parcă nu-mi supravegheau fiecare mişcare. Atunci l-am dispreţuit pe Charles. Nu puteam să mă gândesc decât la conversaţiile pe care trebuie să le fi purtat cu Regele, întrebându-mă dacă şi acest lucru era ceva despre care discutaseră.

Când am ajuns la etajul lui, Charles s-a aplecat să mă sărute pe obraz. M-am întors fără să-mi pese că ne vedeau soldaţii. El s-a dat înapoi, cu faţa îndurerată. Eu am apăsat pur şi simplu butonul din lift, iar şi iar, neoprindu-mă până când uşile nu s-au închis în faţa lui.

Beatrice m-a întâmpinat la lift. M-A condus în apartament şi m-a ajutat să mă dezbrac, între timp întrebându-mă despre petrecere. A fost o adevărată uşurare să ies din acele haine strâmte. Mi-am curăţat tenul, în cele din urmă reflexia mea din oglindă devenind uşor de recunoscut fără tot acel machiaj. Ne-am aşezat pe pat, una lângă alta. Mi-am scos inelul şi l-am pus pe noptieră, uşoara urmă palidă

de pe deget fiind ultimul lucru care să-mi amintească de ceea ce se întâmplase în acea seară.

— Nu m-aş fi descurcat atâta timp fără tine, i-am spus, trăgând de gulerul cămăşii mele de noapte. Un „mulţumesc” nu mi se pare că ar fi destul.

— Of, copilă, a spus ea, dând din mână. Am făcut tot ce-am putut. Numai că mi-aş fi dorit să pot să fac mai mult.

— Nu pot trăi astfel, am spus.

Mă sufocam la acest gând, zi după zi, fiecare mai înăbuşitoare decât precedenta. Aşteptam să se schimbe ceva, ca ziarul să dezvăluie ştiri despre Caleb, dar nimic nu s-a întâmplat. Acum aveau loc planuri pentru nuntă, neîncetate, discuţii fără sens legate de buchete şi inele şi despre ce mâncare aveau să aducă şi de unde. Voiam feţe de masă bej sau albe? Trandafiri sau cale?

Beatrice şi-a împreunat palmele, chipul fiindu-i încordat de grijă.

— Ba ai să trăieşti aşa, după cum trăim cu toţii. Cu amintirile vieţii de dinainte de molimă. Cu speranţa că într-o bună zi va fi mai bine.

— Dar cum? Am întrebat. În ce fel va fi mai bine?

Nu mi-a răspuns. Mi-am îngropat faţa în palme. Nu mai puteam lua legătura cu Cărarea. Nimeni n-avea să mai aibă încredere în mine. Mă aflam sub supraveghere permanentă. Caleb plecase, undeva dincolo de zidurile Oraşului, fără speranţa de-a se întoarce. Chiar dacă erau construite tunelurile, cum aveam să ajung la ele? Şi dacă aş reuşi să scap, cum aş putea supravieţui de una singură în sălbăticie, fără arme şi mâncare, cu trupele Regelui pe urmele mele?

Beatrice s-a aşezat lângă mine, frecându-şi degetele.

— Încă de când ai sosit m-am întrebat… Dacă ar fi posibil ca cineva să fie cu adevărat fericit aici. Presupun că trebuie să ai anumite iluzii. Poate că a spera e o prostie, a zis ea, privind fix spre un punct de pe podea. Au circulat zvonuri la

Palat. Lucrătorii au tot vorbit despre asta. Ce-ai făcut cu băiatul ăla e adevărat?

Am încuviinţat uşor din cap, ştiind că n-aş putea niciodată răspunde cu adevărat la această întrebare.

— A fost un lucru curajos, a zis Beatrice, punându-şi mâna pe spatele meu.

Mi-am şters nasul, căci îmi amintisem de chipul distrus al lui Caleb, crestătura care îi traversa fruntea, rana de pe obraz.

— N-am aceeaşi senzaţie, am spus. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Beatrice a oftat. Degetele ei şi-au făcut de lucru cu aşternutul de pe pat, afundându-se în materialul moale, auriu. Hainele mele încă miroseau a fum de ţigară.

— Faci orice pentru persoana pe care o iubeşti, a spus ea într-un final. Şi apoi, când crezi că nu mai ai nimic de dat, constaţi că, de fapt, ai. Continui să mergi înainte. Deoarece, dacă n-o faci, gândul te-ar omorî.

S-a întors spre mine, cu ochii ei cenuşii, agitaţi. Încăperea s-a umplut de zgomotul instalaţiei de aer condiţionat.

— Şi eu am încheiat un târg cu Regele.

O şuviţă de păr cărunt i-a căzut pe faţă, umbrindu-i ochii.

— Ce vrei să spui? Am întrebat-o.

— Când s-a făcut recensământul, a trebuit să răspundem la nişte întrebări. Vrei să trăieşti în Oraş, vrei să trăieşti dincolo de Oraş, ce abilităţi ai de oferit? Cu ce resurse poţi să contribui? Unii oameni aveau firme, depozite pline de mărfuri. Eu făceam menaj în case înainte ca molima să lovească. Nu prea aveam bani, iar eu şi cu fiica mea n-aveam nimic din ceea ce-şi doreau ei. Am fost încadrate în cea mai joasă categorie, cu cele mai umile slujbe şi case. Urma să locuim la Periferie, împreună cu toţi ceilalţi. După haosul care a urmat după molimă, oamenii nu prea erau siguri ce anume însemna, dacă avea să mai fie la feloameni care se luptau pentru hrană şi apă curată, jafuri mai violente. Dar mi s-a spus că am fost norocoasă. Am fost

aleasă din câteva mii. Mi s-a spus că cererea mea fusese admisă şi mi s-a oferit o slujbă la Palat, însă fiica mea nu putea să vină cu mine. Ea urma să meargă la Şcoli. N-aveam cum să ţinem legătura, dar ea avea să se întoarcă în Oraş după absolvire, dacă aceasta ar fi fost viaţa pe care ar fi ales-o. Acum îmi dau seama că probabil ei voiau mai mulţi copii pentru Şcoli şi pentru lagărele de muncă, pe cât de mulţi puteau căpăta. Şcolile…

Beatrice a scos un hohot de râs scurt, trist. Şi-a frecat obrazul.

— Se presupunea că sunt acele locuri unde înveţi lucruri deosebite, unde fetele puteau căpăta o educaţie aleasă. Mi-au spus c-aveau să-i dea mult mai multe decât i-ar fi oferit un trai în Oraş. Când am auzit despre Generaţia de Aur, am fost asigurată de către toată lumea că nu era obligatoriu, că membrele iniţiativei de creştere a natalităţii se oferiseră voluntare. Au spus că fetelor li se oferise o alternativă. Dar pe urmă ai venit tu aici…

— Câţi ani are? Am întrebat. Ştii în care Şcoală e?

Beatrice a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Eram însărcinată când a început molima. Sarah a împlinit cincisprezece ani luna trecută.

M-a privit cu ochi înroşiţi, umezi, cu buzele strânse, încercând să nu plângă.

— Mai cunoşti pe cineva acolo? Pe cineva cu care ai putea vorbi pentru mine?

Am luat-o de mână, cu degetele tremurătoare. M-am gândit la Directoarea Bums, la faţa ei lăsată, nefericită, la faptul că ştiuse dintotdeauna despre soarta Absolventelor, cum îşi ţinea mâna pe spatele meu când luam acele vitamine, cum mă ducea la doctoriţă în fiecare lună. Nu ştiam ce se întâmplase cu Profesoara Florence, dacă descoperiseră că ea mă ajutase să evadez.

— Nu ştiu, am spus. Dar pot să-ncerc.

Beatrice mi-a strâns degetele atât de tare, încât încheieturile i s-au albit.

— Asta ar fi grozav, a spus ea, cu o voce istovită.

Am îmbrăţişat-o, simţind cât de mică era, cu umerii lăsaţi, cu mâinile împreunate strâns la spatele meu.

— Da, a fost tot ce-am reuşit să spun, în timp ce stătea acolo, în liniştea din încăpere. Voi încerca.

— Ia uită-te la tine, Charles Harris! A strigat doamna Wentworth, înghiontindu-l veselă în piept. Arăţi mai chipeş ca oricând. Trebuie să fie strălucirea draaaaagostei, a tors ea, legănându-şi înainte şi-napoi şoldurile mari.

Mi se spusese că Amelda Wentworth era o văduvă importantă din Oraş, una dintre fondatoarele iniţiale care-i dăduse acces deplin Regelui la averea răposatului ei soţ, inclusiv compania de transport. Ea fusese ca o mătuşă pentru Charles, veghindu-l încă de când era adolescent, când ajunsese pentru prima dată în Oraş.

— Iar dumneavoastră, Alteţă, a adăugat ea, respectând eticheta, ce încântare trebuie să fie pentru dumneavoastră. Ieri eraţi la Şcoală şi azi sunteţi aici, între zidurile Oraşului. Prinţesă Genevieve.

Stătea lângă noi, întorcându-se la fiecare câteva clipe pentru a privi în jur la petrecerea aglomerată.

Ne aflam în apartamentul de lux al lui Gregor Sparks, unul dintre bărbaţii care-şi donase averea după molimă.

Apartamentul pe trei nivele situat în clădirea Cosmopolitan avea o cascadă în mijlocul uneia dintre încăperi, şi pe pereţi picturi restaurate de-ale lui Matisse. Cu toate acestea, era o altă petrecere de logodnă, aceasta cu pesmeţi gratinaţi, şi un porc întreg aşezat pe un platou de argint. Era mai mare decât cei pe care-i aveam la ceremoniile de la Şcoală, cu pulpele desfăcute în timp ce un lucrător tăia carnea fragedă.

— E ca un vis, am spus cu un zâmbet încordat, în timp ce-i studiam buclele, ţepene de la fixativ, şi rujul adunat în colţurile gurii.

Unii invitaţi se întinseseră pe canapeaua lungă, în formă de S, a lui Gregor, sporovăitul lor vesel umplând aerul.

Toate femeile purtau rochii şi şaluri din mătase, în timp ce bărbaţii erau îmbrăcaţi în cămăşi apretate, cu cravate şi veste cu nasturi. Era o lume diferită faţă de cea de dincolo de ziduri, şi în vremuri ca acestea, înconjuraţi de mirosurile de cidru cu mirodenii şi de miel, sălbăticia părea tare departe, o altă planetă dintr-o galaxie îndepărtată.

— Pulpă de mieluţ? A întrebat un chelner, prezentându-mi o tavă de argint.

Am luat o bucată de carne roz şi am dus-o la gură, mirosul pătrunzător de mentă înţepându-mi nările. Aşa cum o ţineam între arătător şi degetul mare, s-a iscat o amintire: Pip şi cu mine pe pajiştea de la Şcoală, aplecându-ne deasupra movilei cenuşii pe care o descoperiserăm în tufişuri. O movilă de blană, coada ascunzând restul trupului. Pip s-a furişat spre ea, hotărâtă să o ridice, să-şi dea seama dacă animalul era bolnav sau mort. A întins mâna şi l-a ciupit de picior, apoi a tras, iar carnea putredă s-a desprins. Am început să urlăm, ne-am năpustit dincolo de tufişuri, dar, pentru o clipă, ea ţinuse în mână osul subţire, însângerat.

Am simţit cum conţinutul stomacului mi se ridică în gât. Încă mai auzeam ţipătul lui Pip. Am dat drumul pulpei de miel pe un platou, şi m-am îndepărtat.

— Ce s-a-ntâmplat? M-a întrebat Charles, ţinându-şi mâna pe talia mea.

— Nu mă simt bine, am spus, îndepărtându-mă de el.

Mi-am tamponat fruntea şi buzele cu un şervet, încercând să mă calmez. Noaptea trecută o visasem. Pip în acele paturi din metal, Ruby lângă ea, şi apoi Arden. O altă fată apăruse, una mai tânără, trăsăturile ei fiind neclare în aburul visului. „Când te-ntorci?” m-a întrebat Pip, cu pântecele şi sânii umflaţi şi cu părul roşu lipit de frunte. „Ai uitat de noi.”

— Vrei ceva? M-a întrebat Charles. Apă?

A făcut semn unui servitor din colţ.

— Doar spaţiu, i-am spus, îndepărtându-mă. Lasă-mă un minut.

Am ridicat un deget. Apoi am ieşit din încăperea aglomerată, neoprindu-mă până când n-am ajuns jos în hol, trecând de bucătărie, şi mi-am lipit spatele de perete.

Am rămas acolo până când am putut respira liniştit. Îi promisesem lui Beatrice. Îi promisesem că aveam s-o ajut să-şi găsească fiica, şi totuşi, în ultimele zile, stătusem prosteşte lângă Charles în timp ce inaugura grădina zoologică din hotelul Grand. Luasem parte la petreceri şi gale şi fusesem gazda unui mic dejun târziu pentru soţiile celor din Elită.

— Prinţesă, vă simţiţi bine? M-a întrebat doamna Lemoyne în drumul ei spre baie. Păreţi bolnavă.

Era o femeie sfioasă cu maniere rigide, reproşându-i întotdeauna cuiva care greşea.

Mi-am tamponat fruntea cu şervetul.

— Da, Grace, mulţumesc. Aveam nevoie să iau o gură de aer.

— Atunci ar trebui să mergeţi la fereastră, m-a îndemnat ea. Acolo.

M-a condus într-o sufragerie protocolară, unde un servitor era aplecat peste masă, pregătindu-se să servească ceaiul. Un altul stătea în genunchi lângă o servantă cu porţelanuri, scoţând ceşti şi farfurioare dintr-un raft. Din fericire, geamul era deschis, aerul răcoros al nopţii fluturând perdelele.

Am păşit în încăpere, murmurele petrecerii încă auzindu-se de pe hol.

— Sper că nu te deranjează, am spus în timp ce treceam pe lângă bărbatul de la masă. Stau doar un minut.

A trecut un moment. N-a răspuns. M-am întors, iar el se uita lung la mine. Nu purta ochelarii. Părul negru îi era netezit, iar corpul rigid, stând drept, arătând altfel decât îl văzusem eu ultima dată. Mi-am dus mâna la gură pentru a nu-i rosti numele cu voce tare.

Curtis legăna tava în mână. I-am aruncat o privire servitorului care era în genunchi la câţiva metri, fredonând uşor în timp ce aranja ceştile pe o tavă din argint. Unul dintre bucătarii-şefi a trecut pe hol cu un platou gol. Doamna Lemoyne a revenit de la toaletă, zâmbindu-mi din mers.

M-am uitat în ochii cenuşii ai lui Curtis, încercând să descifrez sensul tăcerii lui. Voiam să-l întreb dacă mai auziseră ceva despre eliberarea lui Caleb. Voiam să ştiu cât de departe ajunseseră tunelurile, dacă-şi reluaseră lucrul la primul, dacă planurile fuseseră corecte. Dacă ar fi putut să ajungă la mine în Palat, încă mai aveam o şansă – aş fi putut evada.

Dar el m-a privit inexpresiv, rece.

— Un ceai pentru Prinţesă? M-a întrebat el, întinzând tava spre mine.

Am lăsat mâna în jos, cu degetele tremurând, şi am luat o ceaşcă. El a înclinat ceainicul, lăsând apa fierbinte să curgă, aburul ridicându-se în spaţiul dintre noi.

În câteva secunde a dispărut, ducându-se înapoi pe coridorul lung, porţelanul zăngănind pe tava din argint. Nu s-a uitat nici o clipă înapoi. Eu am rămas acolo, cu băutura fierbinte în mână, până când l-am auzit pe Rege strigându-mă din cealaltă încăpere.

— Genevieve! Striga el, cu o voce veselă şi uşoară. Vino acum! E timpul să toastăm.

Priveam în gol pe fereastră, departe în oraş, spre punctul unde Periferia întâlnea zidul. De la înălţimea celor cincizeci de etaje părea foarte mic, un lucru minuscul peste care puteai scăpa o piatră. Toată noaptea derulasem acel moment. Expresia de pe chipul lui Curtis era aceeaşi cu cea din ziua în care ne întâlniserăm în hangar. Mi-l imaginam ducându-se înapoi la ceilalţi şi spunându-le cum mă fâţâiam prin apartament, sporovăind veselă cu Gregor Sparks, sau cum stăteam acolo zâmbind prosteşte, în timp ce Regele dădea din gură despre noul cuplu regal.

Detestam ceea ce gândea el despre mine – ceea ce cu toţii probabil că gândeau. Că odată Caleb plecat, mă întorsesem la Palat şi îmi pusesem în gând să mă mărit cu Charles. N-aveam cum să explic. Orice-aş fi făcut pentru a-mi dovedi loialitatea nu mai conta acum. În ochii lor eram o trădătoare. Mă obişnuiam câte un pic în fiecare zi cu această idee, şi astfel, cu fiecare mic dejun, cu fiecare gală, cu fiecare toast deveneam tot mai însinguratăă.

— Alteţa Voastră Regală, a zis Beatrice, făcând o reverenţă în timp ce intra în apartament. V-au fost livrate hainele în salonul de jos. Vă aşteaptă.

Mi-am studiat imaginea reflectată în geam, întrebându-mă cum putea să creadă cineva că eram fericită. Sub ochi aveam cearcăne. Eram la fel de trasă la faţă ca în primele mele zile aici. Am clipit de câteva ori, vrând să-mi reţin lacrimile.

— Nu trebuie să faci asta, am spus într-un final.

— Aţi prefera în salonul de sus? M-a întrebat ea.

— Nu – prostia cu, Alteţă Regală”, am spus, întorcându-mă spre ea. Nu e necesară aici.

Beatrice a oftat.

— Ei bine, nu pot să merg prin Palat spunându-ţi Genevieve. Regele n-ar accepta asta.

Am tras de tivul rochiei mele albastre, simţindu-mă mulţumită când un fir a cedat, distrugând mătasea. Ştiam că avea dreptate. Totuşi, eram disperată să-mi aud adevăratul nume rostit cu vocea tare – nu Prinţesă Genevieve, nu Prinţesă sau Alteţa Voastră Regală, ci doar Eve.

— M-am tot gândit la fiica ta, am spus. Am nevoie de ceva timp. Trebuie să aflu la ce Şcoală e şi cine e Directoarea. Poate după ce mă mărit, m-am bâlbâit eu. Aş avea o şansă mai acătării să-i negociez eliberarea. Din fericire, avem timp înainte de…

Beatrice a pornit către mine.

— Da, ştiu… a zis ea în şoaptă.

Stăteam acolo în tăcere, şi apoi am luat-o de mână, legănându-i palma într-ale mele. Am strâns-o, încercând să-i opresc tremuratul degetelor şi lacrimile care-i umpleau ochii, gata să se reverse pe obraji.

— Ar trebui să mergem, am spus în cele din urmă, întorcându-mă spre uşă.

Pe hol era linişte. Charles şi Regele erau în Oraş, vizitând una dintre noile ferme industriale de lângă zid. Din altă cameră se auzea un sunet vag de aspirator.

Uşile liftului s-au deschis când am ajuns la etajul inferior, unde, într-un colţ, erau îngrămădite cutii uriaşe, albe. În alt colţ, stăteau Rose şi Clara, mâncând brioşe cu afine şi bând cafea, o băutură pe care încă n-o încercasem. Rose era încă în pijamaua ei din mătase, având părul blond prins în creştet, cu ziarul în mână. Niciuna nu şi-a ridicat privirea când am intrat.

— Deci, acestea sunt rochiile, a zis Beatrice, mergând spre stiva de cutii. Toate sunt de dinainte de molimă, dar au fost tratate şi conservate, astfel încât materialul e încă strălucitor. Veţi vedea că dantela este intactă.

— E de-a dreptul remarcabil, am zis.

A ridicat capacul unei cutii lungi de pe podea, scoţând la iveală o rochie albă, umplută cu hârtie. Corsetul acesteia era plin de mărgeluţe. Ştiam că trebuia să par entuziasmată, dar în timp ce degetele mele atingeau decolteul urmând linia mânecilor bufante, n-am simţit nimic altceva decât groază.

— Chiar trebuie să faci asta acum? A întrebat Rose, lăsând ziarul jos. Noi ne luăm micul dejun.

Şi-a agitat cafeaua în ceaşcă înainte de a lua o altă înghiţitură.

Beatrice a oftat.

— Îmi pare rău, doamnă, dar sunt ordinele Regelui. Acest lucru trebuie făcut în această dimineaţă, şi nu cred că putem muta cutiile acum.

Clara şi-a dat ochii peste cap. A împins farfuria de la marginea mesei şi s-a ridicat, privindu-mă înainte de-a ieşi pe uşă. Mama ei a urmat-o. Chiar şi după ce au cotit pe hol, le-am auzit şoaptele mânioase, Clara murmurând ceva în legătură cu tupeul meu.

Beatrice a scos prima rochie din cutie.

— Fata asta a vrut de ani de zile să fie cu Charles. Camerista ei zice că nu i-a picat bine, să meargă mai departe şi toate alea.

În timp ce Beatrice închidea uşile masive din lemn, m-am dezbrăcat, aerul condiţionat făcându-mi pielea de găină. M-am îmbrăcat cu rochia, iar Beatrice a tras fermoarul şi m-a întors ca să mă pot vedea în oglinda de pe peretele opus. Avea un decolteu adânc în formă de V, materialul delicat brodat cu mărgeluţe îmi cădea pe braţe şi pe piept. Am tras de guler, aproape rupându-l.

— N-am aer, am murmurat.

— Draga mea, mai sunt şi altele, a zis Beatrice.

Mi-a deschis fermoarul şi a scos alta din cutie. Era o chestie pufoasă, cu o trenă uriaşă de circa trei metri. M-am dus spre oglindă, dar nu mi-a plăcut felul în care îmi dezvelea umerii palizi.

— Ce contează? Am spus pe un ton trist în timp ce Beatrice o împacheta. E bună oricare.

Şi totuşi, a fost scoasă alta. Îmbrăcată alta. Gândurile mele pluteau departe de încăpere, de Palat, de rochii şi de zgomotul neîncetat de fermoare care se închideau şi se deschideau. Caleb trebuie că ajunsese până acum la un refugiu de-al Cărării. Curând, avea să comunice din nou cu Moss. N-avea să mai dureze până când putea să le spună oamenilor din interiorul zidurilor ce se întâmplase.

Beatrice a încheiat nasturii altei rochii. Era strâmtă, corsajul îmi strivea pieptul, sufocându-mă.

— Îmi pare rău, Beatrice, am şoptit. Pot, te rog, să iau o pauză?

— Nu-ţi cere scuze.

Beatrice a oftat, descheindu-mi nasturii de la spatele rochiei.

— Sigur că poţi.

A descheiat jumătate dintre ei şi m-a eliberat, întinzându-mi puloverul simplu pe care-l purtam prin apartament. M-am târât spre masă şi m-am prăbuşit pe scaunul eliberat de Clara.

— Am să cer nişte apă cu gheaţă de la bucătărie, a zis ea, dispărând pe uşă.

Soarele de dimineaţă se strecura pe fereastră, şi-l simţeam fierbinte pe piele. Mă imaginam în alaiul de nuntă, maşina strălucitoare care avea să meargă pe străzile din oraş, ovaţiile mulţimii trecând de baricadele din metal, izbindu-se de pasajul de sticlă. Într-o săptămână aveam să fiu soţia lui Charles Harris. Aveam să mă mult din apartamentul meu într-al lui.

Aveam să mă culc lângă el în fiecare noapte, mâinile lui întinzându-se după mine în întuneric, buzele lui căutându-le pe ale mele.

Mă uitam lung la ziar, pe jumătate fiind prezentă în cameră, pe jumătate fiind în altă parte, când titlul scris cu caractere îngroşate mi-a sărit în ochi – UN CEAI PENTRU PRINŢESĂ. Aceleaşi cuvinte pe care le rostise Curtis se aflau acum în faţa mea, tipărite pe una dintre ultimele pagini ale ziarului.

Secţiunea de publicitate era singurul loc unde cetăţenii puteau să-şi trimită mesaje unii către ceilalţi. Acolo existau ofertele pentru schimburi sau vânzări de lucruri pe care ei le făcuseră, le aduseseră sau le câştigaseră în Oraş, cu consimţământul Regelui. Mi-am trecut degetele peste literele îngroşate, dându-mi seama imediat ce era. Cărarea folosea adesea mesaje codificate pentru a comunica. Mi-am amintit de ceea ce spusese Caleb la închisoare, când se aplecase şi-mi şoptise la ureche. „Nu eşti singura care apare în ziar.” M-am gândit la chipul lui Curtis din sufragerie. Ochii lui priviseră pieziş când mi se adresase, cu

vocea încordată. Era ciudat că spusese doar acele patru cuvinte şi nimic mai mult. Acum totul avea o noimă. M-am uitat la literele mici care descriau ceaiulfuseseră recuperate patru cutii dintr-un depozit vechi de la periferie. Reclama menţiona anul, data la care fuseseră obţinute, marca şi oraşul din care proveneau, şi un preţ recomandat. „Perfect pentru a sărbători nunta regală” scria în ultimele rânduri. „Savuraţi-l cu prietenii, după ce urmăriţi procesiunea.” Am continuat să privesc lung, studiind felul în care se aliniau literele, una deasupra celeilalte, încercând să descifrez codul, dacă mergea vertical sau orizontal.

Beatrice s-a întors cu două pahare cu apă şi le-a pus în faţa mea.

— Ai un pix? Am întrebat-o, numărând fiecare a două literă, apoi a treia, încercând să găsesc un model.

A scos unul din vesta ei şi s-a aşezat lângă mine, urmărindu-mă în timp ce număram fiecare a cincea, apoi fiecare a şasea literă, copiindu-le una lângă cealaltă pentru a vedea dacă alcătuiau vreun cuvânt. Niciunul dintre rânduri n-avea sens. În cele din urmă, am găsit codul care mergea drept în jos, de la a doua până la ultima coloană. C, 1, N, C, H, 1, $, le-am copiat pe marginea ziarului. R, M, 1, N, T, 3.

— Caleb e închis, am repetat, rupând reclama din ziar. Regele minte.

— Cine-i Caleb? A întrebat o voce.

M-am întors. Clara stătea pe hol, cu o mână pe tocul uşii. Înainte să pot să gândesc, s-a repezit spre mine, întinzând mâna spre reclamă. Cu o mişcare rapidă, mi-a smuls-o din mână. Am sărit, încercând să o recuperez din mâinile ei, dar n-am putut să o apuc. Apoi a fost prea târziu. Ea s-a năpustit pe hol, spre camera ei, trântind uşa.

Stăteam dincolo de uşă şi am bătut în ea până când au început să mă doară încheieturile.

— Clara, deschide uşa! Am ţipat. Asta nu-i o glumă.

Am aruncat o privire pe hol. Un soldat care staţiona lângă salon mă privea. Beatrice stătea lângă el, şoptind ceva, încercând să-i explice disputa. În cele din urmă, am renunţat şi mi-am lipit fruntea de uşa din lemn. O auzeam mergând de colo-colo prin cameră, lipăind cu picioarele goale pe podea.

S-a oprit de cealaltă parte a uşii. S-a auzit cum apasă tastatura. A deschis uşa câţiva centimetri. În mână nu mai avea bucata de ziar mâzgălită de mine.

— Vai, Prinţesă, a spus ea, abia reuşind să rostească cuvintele fără să râdă. Nu te-aş fi bănuit că eşti subversivă.

Am împins uşa şi am intrat în cameră. Ea îşi freca braţul acolo unde o lovise uşa.

— Unde-ai pus bucăţica de hârtie?

Am deschis sertarul de sus de la biroul ei, căutând printr-un teanc de caiete. Lângă ele era o poză mototolită a unui băieţel şi a unei fetiţe stând pe un balansoar pe o verandă, cu un pisoi cuibărit în poala băiatului. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că fata era Clara. Băiatul părea cu câţiva ani mai mic, cu acelaşi păr blond şi piele de culoarea fildeşului.

— Ţi-ai pierdut minţile? M-a întrebat ea.

A trântit sertarul închizându-l, gata să-mi prindă degetele înăuntru.

— Ieşi din camera mea!

— Nu plec până ce nu-mi dai înapoi hârtia, am spus, cercetând noptierele de lângă pat.

Cuvertura pufoasă, roz, era acoperită cu perne de toate mărimile. Unele erau din dantelă, altele brodate cu crini albi, delicaţi. Pe şifonier nu se găsea nimic. În coşul de gunoi de lângă birou, nimic. Probabil că îl ascunsese pe undeva, aşteptând până când i se ivea ocazia perfectă pentru a mă da în vileag.

— Ce importanţă are? Deja l-am citit.

Clara şi-a încrucişat braţele la piept.

— E băiatul ăla, nu-i aşa? Cel cu care te întâlneai noaptea?

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă, Clara!

— Mă întreb ce părere ar avea Charles despre asta. Cum trimiţi tu mesaje prin intermediul ziarului.

Obrajii îi erau roşii şi plini de pete şi continua să-şi frece punctul dureros de pe braţ.

— Cel puţin de data asta nu poţi să mă faci mincinoasă. Acum am dovezi.

Am respirat sacadat, incapabilă să mă mai abţin.

— Crezi că eu am ales asta? Dacă ar fi fost după mine, din capul locul n-aş fi venit în Oraş. Niciodată n-am vrut să fiu aici.

Clara a ridicat din sprâncene.

— Atunci, de ce te măriţi cu el? Eram acolo când te-a cerut. Nu te-a obligat nimeni să spui „da”.

Priveam la umbra mea de pe podea, gândindu-mă ce să-i spun. Deja ştia destul cât să mă pârască. Adevărul n-avea cum să înrăutăţească lucrurile.

— Deoarece aveau de gând să-l omoare – pe Caleb. Acceptând să mă mărit cu Charles era singura cale prin care puteam opri asta.

Clara a venit spre mine, cu capul lăsat într-o parte.

— Deci, ajută-mă să înţeleg. Dacă ai putea, ai pleca chiar acum din Palat?

— Sigur că da, am spus moale. Dar nu pot nici măcar să plec din camera mea. Oriunde m-aş duce, cineva mă urmăreşte. Când voi ieşi în hol, Beatrice mă va aştepta acolo cu soldatul de lângă salon. Charles mă însoţeşte la fiecare masă.

Am aruncat o privire spre fereastra ei, care era uşor întredeschisă, perdelele fâlfâind uşor în vânt.

— N-ai observat că nu sunt niciodată singură?

Stăteam acolo, în încăperea tăcută, uitându-ne una la cealaltă. Părea mai plină de speranţă decât fusese în ultima vreme. M-am îndreptat de spate, dându-mi seama că, la urma urmelor, aveam ceva să-i ofer.

— Deci dacă vrei să-i spui despre acest mesaj lui Charles, am continuat, sau Regelui, sau mamei tale, bine. Într-o săptămână mă mărit cu Charles şi asta va fi tot. Dar dacă vrei să plec, aceste mesaje sunt singura mea şansă.

Vedeam cum se gândea, cântărind ce avea de câştigat dacă m-ar fi dat de gol prin comparaţie cu ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi evadat. A strâns din buze.

— Tu nu-l iubeşti pe Charles? M-a întrebat.

Privirea ei era limpede atunci când s-a întâlnit cu a mea, nu mai exista nici un resentiment.

— Nu, am spus. Nu-l iubesc.

S-a dus spre o puşculiţă în formă de purcel aflată pe noptiera ei. Vopseaua era ciobită pe alocuri, şi un ochi era şters complet. A ridicat-o cu un zâmbet pe buze.

— O am de când aveam trei ani, a spus, ridicând din umeri. Nu m-aş fi mutat în Oraş fără ea.

A răsturnat-o şi a scos dopul de plută de dedesubt. Bucata ruptă de ziar era înăuntru, cu scrisul meu pe margini. Mi-a dat-o înapoi.

— Ai cuvântul meu. Nu voi spune nimănui.

Am rupt hârtia bucăţele şi le-am îndesat în buzunarul puloverului. Mi-o dăduse înapoi. Spusese că n-avea să mă pârască. Şi n-avea nici un motiv s-o facă – asta ar însemna ca eu să nu părăsesc niciodată Palatul. Mi-a deschis uşa, iar eu am ieşit pe hol, răsucind bucăţelele în buzunar, în sfârşit respirând.

În seara aceea n-am putut mâncA. M-am aşezat la masă, gândindu-mă la caleb aflat în închisoare. Îi vedeam rana de pe frunte, un soldat trăgându-i altă lovitură la spate, răsucindu-i fără milă braţul. Aveau nevoie de nume. Ştiam că aşa era. Era doar o chestiune de timp înainte ca ei să renunţe dându-şi seama că nu vor obţine niciodată informaţiile de care aveau nevoie. Cât timp mai aveam înainte să-l omoare?

— Ce s-a-ntâmplat, draga mea? M-a întrebat Regele, aruncând o privire spre farfuria mea. Vrei altceva? Putem

să-i cerem bucătarului-şef să-ţi prepare orice îţi doreşti.

Şi-a pus mâna pe braţul meu. Întregul corp mi s-a încordat la atingere.

Am respirat adânc, încercând să-mi calmez vocea.

— Nu mi-e foame, am spus.

Îmi era greaţă de puiul prăjit din farfurie.

Masa era plină. Clara şi Rose şedeau alături de Şeful Finanţelor. Clara ciripea veselă cu el, privirea ei fixând-o pe-a mea în timp ce-l bombarda cu întrebări în legătură cu o nouă afacere. Charles stătea lângă mine, vorbindu-i lui Reginald, Şeful Presei, despre o inaugurare viitoare din Oraş.

— Mă bucur că vă înţelegeţi atât de bine.

Regele a dat uşor din cap spre Charles.

— Întotdeauna am considerat că vă veţi înţelege.

Mi-a strâns mâna, apoi s-a întors la farfuria lui.

Am simţit o nevoie imperioasă de a lua paharul cu apă şi de a i-l arunca în faţă. De a-mi înfige furculiţa în mâna lui. Minţise. Crezuse că nu voi afla niciodată, că aveam să merg în alaiul de nuntă cu pas uşor, mulţumită să-mi imaginez că, undeva în sălbăticie, Caleb era viu. Regele s-a ridicat de la masă, dând semnalul că era gata să plece. Am pipăit bucata de hârtie din buzunarul jachetei, trecându-mi degetele peste colţurile îndoite pentru a mă alina. După conversaţia mea cu Clara, mă dusesem înapoi în salon şi-mi alesesem o rochie de mireasă. O alesesem pe prima pe care o încercasem, fără să mă mai deranjez să mă uit în oglindă pentru a vedea cum îmi venea. Am urmat-o pe Beatrice înapoi în apartament, dar m-am oprit în salonul de deasupra pentru a arunca bucăţile de ziar în foc, urmărind cum reclama şi mesajul se răsuceau în flăcări. Apoi m-am aşezat la biroul meu şi am scris.

Am fost atentă la fiecare cuvânt ales, găsind soluţia, astfel încât codul să poată fi aplicat în sens invers, de la sfârşitul textului spre început, folosind fiecare a noua literă. Mi-a luat două ore să rearanjez, să mut cuvintele şi propoziţiile

până când am reuşit ceva. Articolul era o scrisoare formală către poporul Noii Americi, o misivă despre marea onoare de a le fi Prinţesă. Vorbeam despre apropiata nuntă, marea mea bucurie legată de acest eveniment, şi cum îl întâlnisem pe Charles la Palat cu câteva săptămâni înainte. L-am recitit, insistând asupra cuvântului dragoste. Mi s-a făcut rău de la stomac. Mă tot gândeam la Caleb, singur în închisoarea rece, cu pielea plină de cruste însângerate.

Mesajul spunea: ne ptm întini? Nu ma e tmp. Aş fi vrut să am mai multe de oferit – un plan, o promisiune că puteam să-i asigur libertatea lui Caleb. Dar, dacă l-aş fi înfruntat pe Rege în legătură cu minciunile, atunci ar fi ştiut că aveam o legătură în afara Palatului, care-mi spunea unde se află Caleb. Tot ce făceam ar fi devenit din nou suspect, şi tot ce făcusem în ultimele săptămâni pentru a-i câştiga încrederea s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Ai vrea să mergem jos, în piaţă, să mâncăm un desert? M-a întrebat Charles în timp ce mă ajuta să mă ridic de pe scaun.

Fusese mai tăcut în ultimele zile, părând stânjenit de conversaţia noastră. Clara ieşise cu Şeful Finanţelor şi privise spre mine.

Am scos hârtia împăturită din buzunar.

— De fapt, aş vrea să vorbesc cu Reginald.

Acesta s-a întors când şi-a auzit numele.

— Pentru ce? M-a întrebat Regele.

El şi Charles au venit lângă mine, încăperea părând mai mică în prezenţa lor. Şeful Educaţiei îşi făcea de lucru pe lângă uşă pentru a trage cu urechea.

Am respirat adânc.

— Aş dori să mă adresez pentru prima dată poporului Noii Americi. Mă aflu aici, pe vecie, Prinţesa lor. Aş vrea ca măcar să ştie cine sunt.

Nu m-am uitat la Rege. L-am ignorat pe Charles. În schimb, nu mi-am luat ochii de la Reginald în timp ce-i înmânam bucata de hârtie.

— Presupun că e-n regulă, a zis Regele, pe un ton uşor nesigur. Atâta timp cât în text nu există nimic de obiectat, Reginald.

Reginald a apucat hârtia cu degetele şi a început să citească. S-a încruntat la câteva rânduri, şi s-a relaxat la altele. Mi-am înghiţit nodul din gât, cuprinsă de panică. N-are cum să ştie, am gândit eu, n-ar avea cum să-şi dea seama. Şi totuşi, amintirea acelei nopţi în casa lui Marjorie şi Otis a revenit. Am văzut cum îi tremurau mâinile lui Marjorie ţinând radioul, întrebările ei, atât de imperioase, în timp ce Otis arunca farfuriile în plus sub chiuvetă. „Ce cod ai folosit?” am auzit-o întrebându-mă, apoi sunetul acelei prime fatale împuşcături.

Gânditor, Reginald a strâns din buze.

— Eşti sigură că vrei să tipăresc asta?

Ne uitam fix unul la celălalt. Regele s-a apropiat de noi, privind peste umăr pentru a vedea conţinutul. Am expirat, încercând să-mi reduc bătăile inimii.

— Sunt, am zis în cele din urmă.

Reginald a zâmbit şi i-a dat hârtia Regelui.

— E minunat, a spus el.

S-a înclinat uşor, pentru a-şi arăta respectul.

— Poporul va fi încântat să citească asta în ziarul de mâine.

Generaţia de aur era ţinută într-un fort la nord est de drumul principal, o secţiune închisă în interiorul Oraşului, care fusese cândva un club country. Pajiştile acestuia fuseseră transformate în grădini, iar heleşteiele mari erau folosite drept rezervoare. Clădirile masive din piatră adăposteau acum dormitoarele copiilor, sufrageria şi şcoala. Am parcat pe aleea lungă. De jur-împrejur se găseau soldaţi cu puştile în mână.

— Prinţesă Genevieve! A strigat o voce din spatele meu, în timp ce eu pornisem spre uşile din sticlă. Prinţesă, aici, vă rog!

Fotografa lui Reginald ieşise din maşină cu o cameră în mâini. Femeia butona neîntrerupt, pozând fiecare pas pe care îl făceam, Regele aflându-se numai la câţiva metri în spate.

N-am reuşit să zâmbesc. În schimb, m-am uitat fix în obiectiv, gândindu-mă la Pip, la Ruby şi la Arden. Eu sugerasem această vizită. Voiam să văd unde stăteau copiii, să-i întâlnesc, să cunosc condiţiile vieţii lor de zi cu zi. În ziarul din ziua următoare avea să apară un amplu articol despre fosta elevă devenită Prinţesă – fata care îi înţelegea pe voluntari mai bine decât oricine altcineva. Plănuisem să-i mai dau lui Reginald o scrisoare, un alt mesaj pentru disidenţi. Şi acum, că venise ziua, iar în faţa mea se afla clădirea din piatră, era dificil să mai fac fie şi un singur pas.

— Cred că vei fi încântată, mi-a zis Regele când am ajuns la uşă.

Reginald venea după noi, împreună cu trei soldaţi înarmaţi.

— Sacrificiile făcute de acele fete nu au fost în zadar. Copiii sunt crescuţi cum se cuvine.

Am încercat să zâmbesc, dar mă încerca un sentiment de nelinişte. Trecuseră trei zile de când fusese publicată scrisoarea mea în ziar. Oamenii scriseseră lăudându-mi cuvintele şi exprimându-şi entuziasmul pentru apropiata mea căsătorie cu Charles. Cu fiecare scrisoare livrată la Palat, Regele devenea tot mai blând. Râsul lui răsuna mai des pe holuri. Cuvintele lui erau mai amabile, mai pline de entuziasm, în timp ce se relaxa în propria-i minciună. Caleb încă era închis. Eu urma să mă căsătoresc cu Charles. În lumea lui, totul era în regulă.

— Vă aşteptam, Prinţesă, a spus o femeie îmbrăcată într-o uniformă albă.

Era cu numai câţiva ani mai tânără decât profesoarele de la Şcoală, având pielea ca hârtia creponată. Pe guler avea prins un mic blazon al Noii Americi.

— Eu sunt Margaret, şefa centrului.

— Vă mulţumesc că ne-aţi primit, i-am spus. Mi-am petrecut întreaga viaţă la una dintre aceste Şcoli. Simţeam nevoia să vin aici să văd cu ochii mei.

Am păşit în holul de marmură, pereţii acestuia reverberând sunetele copilaşilor. În foaier, pe o masă rotundă, uriaşă, se găsea un buchet înalt de un metru, cu flori aplecate în toate direcţiile, umplând aerul cu miros de crini.

Şi-a împreunat palmele în timp ce mă conducea spre o uşă aflată pe peretele din spate.

— Am muncit din răsputeri în ultimii ani pentru a ne asigura că avem cei mai buni doctori, că sunt foarte bine îngrijiţi copiii. Ne asigurăm că au parte de exerciţii fizice adecvate şi că li se oferă o dietă echilibrată.

Regele şi Reginald mergeau în spatele meu, în timp ce eu priveam holul larg. Reginald şi-a scos carneţelul din buzunarul de la costum şi a notat ceva. Copilaşii erau aşezaţi pe covor, manevrând maşinuţe din plastic şi construind turnuleţe din cuburi. În colţ, şedea o femeie de vârsta lui Margaret, cu o fetiţă a cărei feţişoară era umflată şi brăzdată de lacrimi, pe care o mângâia pe spate în timp ce aceasta plângea.

— Acesta este cel mai mare spaţiu de joacă, ne-a informat Margaret. Cândva era una dintre încăperile în care se ţineau recepţii. În timpul zilei, îi ţinem aici pe copii, sperând că cetăţenii vor veni să arunce o privire. Cu puţin noroc, în următoarele luni, mulţi dintre aceşti copii vor fi adoptaţi.

O fetiţă cu codiţe aurii a venit legănându-se spre noi, cu funduleţul mare din pricina scutecului. S-a uitat la noi cu ochii ei verzi ca marea.

— Ea e Maya, a spus Margaret. Are doi ani şi jumătate.

M-am uitat la feţişoara ei, la năsucul ei dulce şi la obrăjorii bucălaţi şi îmbujoraţi. I-am atins mânuţa, iar degeţelele ei le-au apucat pe ale mele, zâmbetul ei dezvelind doi dinţi.

— E o scumpă, nu-i aşa? A întrebat Margaret.

În spatele nostru, am auzit declicul aparatului de fotografiat.

În timp ce mă uitam fix în ochii ei, nu mă puteam gândi decât la Sophia în încăperea aceea îngrozitoare, privirea ei întâlnind-o pe a mea în timp ce mă uitam prin geamul murdar de noroi. M-am gândit la fata care ţipa, cu încheieturile strâns legate până când a liniştit-o doctoriţa cu o injecţie. Fiecare dintre aceşti copii provenea dintr-o fată asemenea prietenelor mele. Poate că mama Mayei stătuse lângă mine în sala de mese a Şcolii. Poate că fusese una dintre acele fete pe care le admiraserăm eu şi cu Pip, mai înaltă decât celelalte, cu coada ei lucioasă legănându-se înainte şi-napoi în timp ce trecea cu o tavă în mână.

— Nădăjduim că şi cei care nu vor fi adoptaţi vor creşte fericiţi şi sănătoşi, simţind că au fost întotdeauna iubiţi, a continuat Margaret.

S-a dus spre o uşă laterală şi a descuiat-o.

Am pornit pe o cărare pietruită, care străbătea un câmp de porumb, la care lucra un grup de fermieri, spre o clădire aflată dincolo de rezervor.

— Aceşti copii vor deveni cetăţeni responsabili ai Noii Americi. Vor iubi această ţară şi-şi vor cunoaşte locul pe care-l au în asigurarea viitorului acesteia, a adăugat Regele. Cu fiecare copil care se naşte, numărul nostru creşte. Devenim mai puţin vulnerabili. Suntem tot mai aproape de a deveni din nou acea naţiune puternică de altădată.

Am urcat treptele din piatră, iar Margaret a descuiat o a doua uşă, conducându-ne într-o altă încăpere largă. Doicile se învârteau printre zeci de pătuţuri de plastic. Bebeluşii erau bine înfăşaţi. Li se vedeau doar feţişoarele rotunde, roz.

— Aceştia sunt cei mai recent sosiţi, a adăugat Margaret.

Un membru al personalului se plimba în jos şi-n sus printre şirurile de pătuţuri, legănând un bebeluş înfăşat într-un scutec albastru-închis.

— Prinţesă, aţi vrea să ţineţi unul în braţe?

— Da, a răspuns Reginald în locul meu. Ar fi drăguţ să facem o fotografie pentru ziar.

Margaret s-a năpustit în încăpere şi a trecut printre pătuţuri, alegând un bebeluş adormit înfăşat într-un scutec roşu. Era o fetiţă. A ridicat-o şi mi-a pus-o în braţe. Am simţit un nod în gât privind micuţa fiinţă care, fără îndoială, fusese expediată într-un camion, călătorind kilometri întregi spre această încăpere rece, aşteptând ca o familie să o vrea.

Era adevărat că această clădire era altfel decât mi-o imaginasem. Mai curată, mai luminoasă, mai fericită. Fiecare etaj era plin de membri ai personalului care le vorbeau copiilor în şoaptă, care-i mângâiau cu blândeţe pentru a-i împiedica să plângă. Dar eu nu mai puteam să mă uit la nimic – la pătuţurile şi suzetele din plastic şi la păturicile croşetate – fără să mă gândesc la prietenele mele.

— Prinţesă, aici! M-a strigat fotografa lui Reginald. Zâmbiţi!

Am privit în obiectiv şi mi-am amintit mesajul, o adevărată alinare. Disidenţii trimiseseră vorbă în ziar în următoarea zi după ce fusese publicat articolul meu, scriind un răspuns sub numele familiar de Mona Mash. Era o scrisoare lungă, plină de înfloriturі, o istorisire a paradei de un sentimentalism exagerat, văzută prin ochii unei femei. Ea vorbea de bucuria ei legată de căsătoria regală, speculând despre cele mai bune locuri în care să stai pentru a urmări procesiunea, îmi luase o zi întreagă să-mi dau seama de sensul acestuia. Recopiind cu grijă literele în aproape cincizeci de feluri diferite, în cele din urmă am descoperit mesajul criptat: „Avem un om de legătură în închisoare. S-a stabilit un plan care ar trebui să-i asigure eliberarea. Un tunel e gata.”

— Ia te uită cât de drăguţă eşti, a exclamat Regele în timp ce eu ţineam copilul în braţe.

Fotografa continua să facă poze, captând lumina dimineţii care se strecura printre jaluzele. Chipul fetiţei era liniştit. A întredeschis ochii cenuşii, ţuguindu-şi uşor buzele. N-am simţit sentimentul matern şi nici vreo căldură copleşitoare în piept. Nu puteam să mă gândesc decât la viitorul meu, la ce avea să se întâmple săptămâna viitoare. Era doar o chestiune de timp, îmi tot spuneam. Se apropia sfârşitul.

Margaret a luat bebeluşul din braţele mele şi l-a pus înapoi în pătuţ.

— Aş vrea să vă mai arăt ceva, a zis ea, luând-o spre uşă.

Am urmat-o pe scări, Regele ţinându-şi o clipă mâna pe umărul meu.

— Aceştia copii vor duce vieţi adevărate în Oraş. Chiar şi cei care nu sunt adoptaţi se vor descurca mult mai bine decât orice alt copil de dincolo de ziduri. Sunt crescuţi aici, unde li se oferă o educaţie adecvată, a zis el blând. Sunt îngrijiţi. Sacrificiul mamelor lor a fost pe deplin încununat.

— Acum înţeleg, am minţit eu, vorbele rămânându-mi în gât. Totul are un sens.

Margaret străbătea cu paşi mari cel de-al doilea etaj. Reginald, fotografa lui şi cei doi soldaţi o urmau. Pentru o clipă, eu şi Regele am rămas singuri în cadrul uşii.

El s-a întors spre mine, punându-şi iar mâna pe umărul meu.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor, a spus el, lăsându-şi capul în jos pentru a-mi întâlni privirea. Dar îţi mulţumesc pentru efortul pe care-l faci. Consider că te vei bucura cu adevărat de viaţa de aici, alături de Charles. E nevoie de timp pentru a te adapta.

— Devine mai uşor, am spus, fără să-l privesc în ochi.

Era primul lucru pe care-l spusesem şi care conţinea frânturi de adevăr. Lucrurile mi se păreau mai uşoare de când descoperisem mesajul din ziar. Vedeam o ieşire din această lume şi mă îndreptam spre ea, constant, zi după zi. Mai trebuia să postez un singur mesaj în ziar, un răspuns la vizita mea la centru, care avea să conţină schiţa unui plan.

Dacă Harper şi Curtis puteau da o mână de ajutor la eliberarea lui Caleb, l-aş fi întâlnit în dimineaţa nunţii. Cu Oraşul aflat într-o asemenea fierbere, aveam cele mai mari şanse să evadăm.

Beatrice îmi dăduse cuvântul că mă va ajuta. Avea să părăsească apartamentul meu pentru o perioadă îndelungată de timp, descuind uşa spre scara estică pentru a-mi permite accesul. Îmi petrecusem zilele urmărind-o pe Clara, aşteptând ca ea să-mi divulge secretele faţă de Charles sau de Rege. Nevăzând nici un semn de trădare, i-am solicitat ajutorul. Ea avea să creeze o diversiune destinată soldatului postat la uşa mea, astfel încât eu să pot fugi fără să fiu observată. Am încercat să nu mă simt ofensată de cât de fericită era că aveam să părăsesc Oraşul pentru totdeauna.

În timp ce străbăteam holul, Regele continua să-şi ţină mâna pe umărul meu.

— Acestea sunt birourile noastre de adopţie, a spus Margaret.

A bătut la una dintre uşi, şi o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum bleumarin, a răspuns. Au schimbat câteva cuvinte, iar femeia s-a dat înapoi, lăsându-ne să intrăm. În faţa unui birou şedea un cuplu. Erau puţin mai în vârstă decât Beatrice, în părul lor fiind vizibile primele fire cărunte. S-au ridicat amândoi când ne-au văzut pe Rege şi pe mine, bărbatul făcând o plecăciune şi femeia o reverenţă.

— Aceştia sunt domnul şi doamna Sherman, a zis Margaret, arătând spre cuplu. Îşi întemeiază o familie.

— Felicitări, am spus, privindu-le chipurile.

Ochii femeii erau roşii şi umezi. Bărbatul strângea în mâini o şapcă, îndoindu-i cozorocul subţire din bumbac.

— Vor să adopte doi copii, a continuat Margaret. Procedurile au demarat în urmă cu o lună, iar astăzi este ziua în care îi vor lua acasă.

— Două fetiţe – gemene.

Doamna Sherman a zâmbit, dar chipul ei părea îndurerat, fruntea ridată de griji.

— Pentru noi e un adevărat vis.

Soţul ei a cuprins-o pe după umeri şi a strâns-o uşor.

— Când am lansat programul, am avut în vedere cupluri asemănătoare vouă, a spus Regele. Oameni care voiau o a doua şansă în viaţă, după molimă. Acest program a fost destinat creşterii Noii Americi, în timp ce le permitea oamenilor să experimenteze iarăşi bucuria de a avea o familie. Vă dorim noroc.

— Asta înseamnă mult, a spus blând bărbatul, înainte să-şi sărute soţia pe frunte.

Nu purta uniformă, ceea ce m-a făcut să cred că era membru al clasei de mijloc. Unii lucrau în birouri, alţii conduceau afaceri în mallul Palatului sau în clădirea de apartamente de pe bulevard. Hainele lui erau uşor uzate, tivurile fuseseră cârpite, iar cămaşa avea o mică gaură, deasupra cotului.

Margaret a făcut un pas în lateral, conducându-ne spre hol, iar uşa s-a închis cu un declic. Când ne-am îndepărtat câţiva paşi, ea s-a întors spre noi.

— E dificil, a spus ea pe un ton scăzut. Doamna Sherman şi-a pierdut întreaga familie în timpul molimei – soţul şi doi copii, unul având numai un an şi patru luni. Domnul Sherman şi-a pierdut soţia. Acum, că timpul a trecut, iar ei s-au mutat în Oraş, s-au recăsătorit şi vor să-şi întemeieze o familie. Dar ştiţi dumneavoastră, asta redeschide rănile.

Regele era tăcut.

— Desigur, a spus el după o pauză lungă. Cu toţii înţelegem asta.

Am coborât scările în tăcere, sunetul paşilor noştri având ecou în pereţii reci. Când ne-am întors în foaierul principal, i-am spus la revedere lui Margaret, aparatul de fotografiat declanşându-se în timp ce dădeam mâna cu ea. L-am lăsat pe Reginald la intrarea principală, mâzgălind ceva în carneţel. M-am gândit la acel bebeluş, la feţişoara lui, la

felul în care deschisese ochişorii şi mă privise pentru o clipă. După ce plecam din Oraş, n-aveam să mă mai întorc niciodată. Regele avea să mă urmărească, iar Caleb şi cu mine aveam să fim fugari pe vecie. Nu puteam să mă întorc la Şcoli. N-aveam să mă reîntorc niciodată la Pip sau la Arden. Ele aveau să fie închise în continuare în acea clădire, copiii lor expediaţi către acest centru steril. Am văzut din nou chipul lui Ruby, ochii ei sticloşi când s-a aplecat peste gard.

Înainte să plec, trebuia să le trimit vorbă.

Am pornit în jos pe scări, învăluită de căldura zilei. Soarele îmi ardea ochii, părând mai strălucitor, mai aspru chiar, reflectat fiind de clădirea de gresie.

— Tată, am spus, conştientă de cuvântul pe care-l evitasem atât de mult timp.

Regele şi-a ridicat capul. Maşinile trăseseră pe aleea circulară. Soldaţii se aliniaseră pentru a ne însoţi.

— Aş vrea să vizitez fosta mea Şcoală, fie şi măcar să le văd pe fetele mai mici de acolo. Vreau să merg acolo pentru ultima dată.

Reginald şi echipa se urcaseră în cea de-a doua maşină, în timp ce soldaţii stăteau în stradă şi ne aşteptau.

— Nu ştiu dacă e bine să faci asta. Trebuie să te pregăteşti de nuntă şi s-ar putea să-ţi readucă…

— Te rog, am insistat. Vreau să o mai văd pentru ultima dată. Am petrecut doisprezece ani din viaţă acolo. Pentru mine este important. În plus, aş putea să le vorbesc elevilor în calitate de Prinţesa Noii Americi.

Am încercat să menţin tonul vocii neutru. Soldaţii ne priveau cu toţii, aşteptându-ne să coborâm treptele. Pe stradă, câţiva oameni se opriseră să vadă spectacolul: Regele şi fiica lui reluându-şi activitatea în Oraş.

A venit lângă mine şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Presupun că nu e o idee rea, a spus el. Mi s-a adus la cunoştinţă că fetele au fost foarte nedumerite de dispariţia ta bruscă.

Ne-am strecurat în maşina răcoroasă şi-i simţeam greutatea mâinii pe umeri.

— Da, a spus el. Dar va trebui să trimitem soldaţi cu tine. Şi ai s-o iei şi pe Beatrice.

Am zâmbit, primul zâmbet adevărat din acea zi.

— Mulţumesc, i-am spus, în timp ce maşina pornea înapoi spre Palat. Mulţumesc, tată, mulţumesc.

Ploaia se scurgea pe ferestrele jeepului în mici pârâiaşe şerpuitE. Beatrice stătea lângă mine, ţinându-şi mâna peste a mea, în timp ce în faţa noastră se întindea sălbăticia întunecată. Examinam împrejurimile: casele peste care crescuse iedera, drumul stricat care şerpuia kilometri întregi, punctat cu portocaliul conurilor care delimitau zonele de trafic rutier. Pe marginea autostrăzii zăceau abandonate maşini, cu rezervoarele lăsate deschise de către călătorii care încercaseră să extragă combustibilul. Totul îmi părea cunoscut, având sentimentul că mă aflam acasă – mai mult decât m-aş fi simţit la Palat, în apartamentul meu, la Şcoală.

— N-am mai văzut asta de aproape zece ani, a zis Beatrice. E mai rău decât îmi aminteam.

Pe scaunele din faţă şedeau două femei-soldat. Şoferiţa, o fată blondă cu un semn din naştere pe obraz, scruta orizontul, urmărind dacă se vedeau semne ale existenţei vreunei bande.

— Ce-mi place, am rostit în şoaptă, privind ţintă la florile sălbatice de culoare purpurie care se iţeau printre crăpăturile unei vechi parcări.

În depărtare, se profila o fabrică uriaşă, pe faţada căreia, cu litere şterse, scria home depot.

Călătoream de câteva ore, dar timpul trecea repede. Copacii îşi împleteau crengile, înălţându-se spre cer. Printre roţile bicicletelor crescuseră flori, iar ploaia se aduna în hârtoape formând băltoace. Celălalt Jeep se afla imediat în urma noastră, căţărându-se pe aceleaşi movile pe care ne

căţăraserăm şi noi, încetinind când încetineam şi noi, supraveghindu-ne din spate.

Curând aveam să intrăm din nou în pădure. Barăcile şi magazinele abandonate aveau să ne asigure un acoperiş deasupra capetelor când eu şi Caleb aveam să ne-ndreptăm spre est, îndepărtându-ne de Oraş, de Şcoli şi de lagăre. Planul începuse să fie pus în practică. În dimineaţa nunţii mele, în timp ce voi merge pe străzile aglomerate ale Oraşului, amestecându-mă cu mulţimea, disidenţii vor colabora cu persoanele de contact din închisoare pentru a-i asigura eliberarea lui Caleb.

Apoi vom trece prin tunel, părăsind oraşul, şi vom aştepta. Vom trăi în partea estică a ţării, unde pământul nu prea este vizitat de soldaţi. Vom menţine legătura cu Cărarea, până când disidenţii se vor fi mobilizat, până când următoarele etape vor fi fost planificate. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, aveam senzaţia unui scop, cel al controlului. Viitorul nu era doar o înşiruire de dineuri şi cocktailuri şi discursuri publice, de minciuni rostite cu un zâmbet fals, încordat.

— Acolo e, a spus femeia-soldat de pe locul din dreapta, arătând spre zidul înalt din piatră.

Aceasta era mai scundă decât cealaltă, şi îşi ţinea mitraliera în poală. Regele trimisese cele câteva trupe de femei să ne însoţească, ştiind că Directoarea Bums n-ar permite niciodată accesul bărbaţilor în fort.

Beatrice m-a strâns de mână.

— Înainte de molimă, acestea erau centre de detenţie pentru tineri.

A arătat spre sârma ghimpată de pe acoperiş.

— Existau celule pentru copiii care comiseseră diverse infracţiuni.

Ploaia răpăia pe maşină. Când am ajuns la zid, soldaţii au făcut schimb de documente cu femeile-paznic din faţă, ale căror uniforme erau îmbibate de apă. După câteva minute,

ni s-a permis accesul. Jeepul a tras în faţa clădirii din piatră, unde luasem masa timp de doisprezece ani.

Odată aflată în interior, bucuria călătoriei a dispărut. Am privit lung, dincolo de lac, la clădirea fără ferestre, locul unde erau închise împreună Pip, Ruby şi Arden. Stomacul mi se revolta. Am privit spre tufişurile de lângă sala de mese, cele sub care se afla şanţul. Era exact locul unde o găsisem pe Arden în noaptea în care ea evadase. Atunci când mi-a spus adevărul despre Absolvente.

Trecutul mă înconjura – Şcoala, pajiştea, lacul, toate amintindu-mi de viaţa de dinainte. Prin perdeaua de ploaie am reuşit să depistez fereastra bibliotecii de la al patrulea etaj, unde eu şi Pip stătuserăm să citim, oprindu-ne uneori pentru a privi vrăbiuţele de-afară. Mărul încă se afla acolo, dincolo de fort. Obişnuiam să ne întindem sub el în lunile de vară, bucurându-ne de umbră. Din pământ, acolo unde obişnuiam să ne jucăm cu potcoavele, răsărea ţăruşul din metal. Odată m-am împiedicat de el, vârful lui despicându-mi gamba.

— Am un presentiment… a început Beatrice, privind lung prin geamul ud.

Femeile-soldat au ieşit din Jeepuri pentru a vorbi cu paznicii Şcolii.

—… că poate… Cine ştie, nu?

N-a trebuit să continue. În acea dimineaţă, îmi pusese întrebarea, fragmentată, dacă nu cumva fiica ei s-ar fi putut să fie la Şcoală. Era posibil, dar mai degrabă improbabil. Mă îndoiam că Regele i-ar fi permis să mă-nsoţească dacă fiica ei s-ar fi aflat aici, iar eu nu-mi aminteam de nici o fată pe nume Sarah. Îi spusesem toate acestea, dar acum înţelegeam că nu-şi putea lua gândul de la asta, deoarece, pe toată durata călătoriei privise pe geam, răsucindu-şi emoţionată o şuviţă de păr.

— Întotdeauna există o şansă, i-am spus eu, strângându-i mâna. Putem spera.

Am privit pe geamul lateral, la silueta care venea spre noi. Stătea sub o umbrelă neagră, imensă, haina de ploaie trecându-i de genunchi. Chiar şi de la zece metri aş fi recunoscut-o, paşii ei uşor inegali, maxilarul pătrăţos, părul pe care şi-l purta întotdeauna într-un coc împletit.

Directoarea Bums.

S-a apropiat de portiera Jeepului, privindu-mă lung prin ploaie. O femeie-soldat a deschis portiera şi m-a ajutat să cobor.

— Prinţesă Genevieve, a spus Directoarea, cu vocea lentă şi fermă, insistând asupra noului meu titlu. Cât de drăguţ din partea dumneavoastră să ne onoraţi cu prezenţa.

A scos o altă umbrelă şi a deschis-o încet.

— Bună ziua, doamnă Directoare, am spus, în timp ce femeia-paznic o ajuta pe Beatrice să coboare. E o încântare să mă aflu aici.

Îmi ţineam capul sus, umerii drepţi, fiind atentă să nu arăt groaza pe care o simţeam. Uram faptul că ea avea acest efect asupra mea, chiar şi-acum, când nu mă mai aflam sub supravegherea ei.

Beatrice a luat umbrela şi a ţinut-o deasupra noastră. Prezenţa ei lângă mine mă alina.

— Ea e Beatrice, am spus, şi am pornit spre sala de mese. Va rămâne peste noapte cu mine.

— Aşa mi s-a spus, a zis Directoarea Bums, privind drept înainte. Au pregătit un dormitor la etaj pentru dumneavoastră două, precum şi unul pentru însoţitoarele dumneavoastră înarmate. Nu e nimic elegant, ci doar aceleaşi paturi în care aţi dormit când aţi fost aici. Sper că paturile noastre nu vă vor face să vă simţiţi prea ofensată.

Fiecare cuvânt era încărcat de răutate. N-aveam ce să-i răspund.

A deschis uşa clădirii şi, cu un gest, ne-a invitat să intrăm. În hol era linişte, cu excepţia bâzâitului generatoarelor. Mi-am scuturat apa de pe picioare în timp ce ne atârnam hainele în vestiar.

— Fetele vă aşteaptă în sala de mese principală, a continuat Directoarea. Cred că vă imaginaţi cât de dezorientate s-au simţit când aţi dispărut în seara de dinaintea absolvirii. Mai întâi Arden, apoi dumneavoastră. Au pus multe întrebări, mai alese cele mai tinere.

— Înţeleg.

— Tatăl dumneavoastră m-a contactat în legătură cu această vizită. Mi s-a spus că în seara aceasta le veţi vorbi despre valorile educaţiei dumneavoastră şi despre îndatoririle regale din Noua Americă. Şi că le veţi da asigurări acestor tinere femei despre darul care li s-a făcut fiind primite aici.

— Corect, am spus, simţind cum mă înroşeam la faţă. Acestea sunt toate fetele din Şcoală?

I-am aruncat o privire lui Beatrice.

— Da, a spus Directoarea, răsucindu-se pe călcâie. Deci, putem începe? Nu mai e decât o oră până ce se dă stingerea.

Ne-am deplasat pe acelaşi coridor cu dale de gresie pe care-l străbătusem de sute de ori înainte, braţ la braţ cu Pip şi cu Ruby atunci când mergeam la micul dejun, la prânz şi la cină. Într-o seară, târziu, ne-am strecurat înapoi, încercând să furăm nişte budinci de la bucătărie, când Ruby a ţipat, jurând că peste picioare îi trecuse un şobolan. Am alergat cu toatele înapoi spre dormitor şi nu ne-am oprit până când nu ne-am căţărat grămadă în patul meu şi ne-am tras pătura peste cap.

Beatrice îşi frământa mâinile. Mi-am pus mâna pe spatele ei pentru a o linişti, dar n-a fost de folos. Pe sub pulover i se simţea fiecare respiraţie scurtă şi precipitată. În cele din urmă, am ajuns în sala principală, o încăpere uriaşă, cu mese din metal fixate în podea. Peste o sută de fete erau aşezate, toate în vârstă de peste doisprezece ani. Cele mai mici probabil că fuseseră aduse de către părinţii lor, care acum locuiau în Oraş – părinţi ca Beatrice, care crezuseră

că fetele lor vor avea parte de un trai mai bun. Cele mai mari erau orfane ca şi mine.

Când m-au văzut, s-au îndreptat de spate, tăcând brusc.

— Toate o cunoaşteţi pe Prinţesa Genevieve, a rostit Directoarea Bums, vocea ei fiind lipsită şi de cel mai vag entuziasm. Vă rog să vă ridicaţi şi să-i prezentaţi respectele voastre.

Fetele s-au ridicat şi au făcut o reverenţă în acelaşi timp. Purtau aceleaşi pulovere pe care le purtaserăm şi noi zilnic când locuiam aici, cu blazonul Noii Americi ţesut pe partea din faţă.

— Bună seara, Alteţa Voastră Regală, au spus ele la unison.

În faţă, am recunoscut o fată cu părul negru din clasa a unsprezecea. Cântase în formaţie în seara de dinaintea absolvirii, muzica plutind în aerul de deasupra lacului.

Le-am făcut semn să se aşeze.

— Bună seara, am spus, iar vocea mi-a răsunat în încăpere.

Am privit mulţimea, recunoscând chipurile câtorva dintre elevele care fuseseră în ani mai mici. Seema, o fată cu ochi negri şi cu un ten de culoarea migdalei, mi-a făcut un semn discret cu mâna. Ea obişnuia să o ajute pe Profesoara Fran la bibliotecă, verificând învechitele cărţi de istoria artei pe care eu le iubeam. Întotdeauna îşi cerea scuze pentru volumele lipsă.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat. Vă recunosc pe multe dintre voi. Pentru mulţi ani, acest loc a fost casa mea. Aici m-am simţit în siguranţă şi iubită.

Directoarea Bums şi-a încrucişat braţele la piept, urmărindu-mă din cealaltă parte a încăperii. Lângă ea stătea Beatrice, făcându-şi de lucru cu nasturii de la rochie, cercetând mulţimea, studiind chipul fiecărei fete, uitându-se cu atenţie la fiecare faţă.

— Ştiu că plecarea mea de la Şcoală a produs o confuzie printre voi. Dar acum aţi auzit veştile din Oraş – tatăl meu

este Regele, iar eu sunt Prinţesa Noii Americi.

Auzind asta, fetele au izbucnit în urale. Stăteam acolo, încercând să zâmbesc, dar îmi simţeam faţa împietrită. Stomacul mi se revolta, cina servită fiind în pericol.

— Am vrut să mă adresez direct vouă şi să vă spun că în interiorul Oraşului de Nisip nu va exista nici un alt reprezentant mai bun. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a pleda pentru nevoile voastre.

Era adevărat. Era destul de vag pentru a se preta la comentarii. Nu puteam să le mint, chipurile lor emoţionate amintindu-mi de propriul meu chip, cu atâţia ani în urmă.

— Mi s-a acordat suficient timp pentru studii. Printre altele am devenit artist, pianist, cititor, scriitor, printre multe altele. Profitaţi de asta.

Undeva în mulţime s-a ridicat o mână, apoi alta, apoi o a treia, până când un sfert dintre fete îşi ridicaseră mâinile, aşteptând ca eu să le permit să vorbească.

— Cred că putem trece la întrebări, am spus.

E doar o chestiune de timp, îmi tot repetam, privindu-le chipurile. Tunelurile aveau să fie terminate, şi restul armelor de contrabandă trecute prin ele. Curând, disidenţii urmau să se organizeze. Trebuia doar să aşteptăm.

Am nominalizat o fată scundă din spate, cu părul negru împletit.

— Care vă sunt îndatoririle în calitate de Prinţesă? A întrebat ea.

Mi-am frecat degetele. Aş fi vrut să-i spun că mi se luase toată puterea încă din clipa în care păşisem în Palat, că Regele mă lăsa să vorbesc numai dacă era în favoarea regimului.

— Am vizitat o mulţime de oameni din Oraş, în diferite locuri, pentru a le spune despre viziunea Regelui pentru Noua Americă.

— Cine vă sunt prietenii? A întrebat o altă fată.

M-am întors spre Beatrice, care stătea lângă Directoarea Bums. Îşi muşca degetul în timp ce privea primul rând de

fete, căutând-o pe Sarah. Nu reuşeam să vorbesc, de-abia înregistrând vorbele fetei, „Vă rog, Prinţesă?” Când Beatrice a ajuns la capătul şirului, mâinile au început să-i tremure, faţa schimonosindu-i-se de durere. Apoi a început să plângă, lacrimile curgându-i atât de repede, încât n-a reuşit să le oprească. În loc de asta, s-a întors şi a ieşit în fugă, ştergându-şi ochii cu mâneca.

N-am mai stat pe gânduri. Pur şi simplu m-am năpustit pe hol, trecând de cele două femei-soldat care stăteau de-o parte şi de cealaltă a uşii.

— Beatrice? Am strigat, pornind pe coridorul pavat cu gresie. Beatrice?

Dar nu se auzea decât sunetul propriei mele voci reverberând, repetând numele ei.

— Veţi sta la etajul al treilea, a spus profesoara Agnes în timp ce urcam pe scări.

Din când în când, îi arunca câte o privire lui Beatrice, a cărei faţă era în continuare roşie şi umflată.

— Mă bucur să te revăd, a adăugat ea.

Privirile ni s-au întâlnit.

Umerii Profesoarei Agnes se aplecau mereu în faţă cu fiecare treaptă, deplasându-se încet pe lângă mine, iar degetele ei noduroase strângeau balustrada. Ea fusese o prezenţă constantă în viaţa mea, chiar şi după ce părăsisem Şcoala. Uneori, când Caleb mă mângâia şi îi simţeam degetele pe piele, îi auzeam vocea. O urâsem, furia revenindu-mi pe măsură ce-mi aminteam tot ce spusese în timpul acelor ore, despre cum ne vorbise în legătură cu caracterul manipulativ al tuturor bărbaţilor, despre faptul că iubirea nu era decât o minciună, cea mai grozavă unealtă menită să le facă pe femei vulnerabile.

Dar acum părea atât de mică lângă mine. Era adusă de spate, făcând-o să pară că priveşte mereu în pământ. Respira greu şi lent. Mă întrebam dacă ea chiar îmbătrânise, sau dacă era din cauza timpului care trecuse,

a lunilor petrecute în sălbăticie, care îmi permiteau să o văd cu alţi ochi.

— Da, a trecut ceva timp, am spus eu.

M-am întins şi am luat-o pe Beatrice de mână în timp ce urcam spre al treilea etaj. O găsisem ascunzându-se în dreptul uşii de la bucătărie, cu puloverul lipit de faţă, încercând să-şi potolească suspinul. Sarah nu era acolo. N-aveam ce să-i spun, nu puteam face nimic, ci doar s-o strâng în braţe, să-i lipesc obrazul de pieptul meu în timp ce ea plângea. După câteva minute, m-am reîntors la fete şi la Directoarea Bums, le-am răspuns la întrebări şi le-am asigurat că prietena mea era bine şi că se simţea puţin rău din cauza orelor lungi petrecute în Jeepul înăbuşitor.

— Paznicii v-au adus bagajele.

Profesoara Agnes a intrat într-o încăpere din dreapta, străbătând-o şi aprinzând felinarele de pe noptiere. Zgomotul cunoscut al elevelor umplea coridorul. Fetele se îngrămădeau spre baie pentru a se spăla pe dinţi, râsul lor având ecou în pereţi. Din baie a ieşit o Profesoară care s-a întors când m-a zărit. Ne-am privit lung, înainte ca pe faţa ei să apară un zâmbet, care a dispărut atât de rapid, încât mă întrebam dacă nu cumva fusese doar în închipuirea mea. Era Profesoara Florence.

— Durează doar un minut, am spus, ridicând un deget spre Beatrice, care se aşezase pe pat.

Profesoara Florence era îmbrăcată la fel, cu bluza ei roşie şi cu pantalonii albaştri, cu părul grizonant, cârlionţat de la umezeală.

— Chiar mă întrebam dacă aveam să vă văd.

Am aruncat o privire rapidă pe hol şi pe casa scării, să mă asigur că Directoarea Bums nu era prin preajmă.

— Sunteţi bine?

Stăteam în hol, acolo unde stătusem de-atâtea ori, în acele seri când Ruby şi cu mine aşteptam la uşa băii să se elibereze o chiuvetă. Profesoara Florence a arătat cu mâna spre o uşă de la capătul coridorului, fosta mea cameră, şi

ne-am strecurat înăuntru. Era goală. N-a vorbit până când n-am fost singure şi am închis uşa de metal în urma noastră.

— Sunt bine, a zis ea. Şi tu la fel, sper.

Ochii ei îmi cercetau chipul.

N-am răspuns. Nu mă puteam abţine să nu privesc prin cameră. Mutaseră paturile, astfel încât acestea erau înşirate de-a lungul unui perete. Toate trei erau nefăcute, pline de cărţi uzate şi de uniforme şifonate. Pe una dintre noptiere erau un carneţel plin cu mâzgălituri. Pe peretele de deasupra biroului era prinsă cu piuneze o hârtie pe care se vedeau desenate cu creion negru două fete, iar sub desen era scris cu litere mari şi dezlânate annika & bess: prietene pentru totdeauna. Dispăruseră toate urmele lui Pip, Ruby şi ale mele.

— Sunt. Viaţa e foarte diferită în Oraş, am spus, ignorând nodul din gât.

— N-am ştiut că erai fiica Regelui, a început Profesoara Florence. Numai Directoarea Bums ştia.

S-a aşezat pe un pat îngust, degetele ei făcându-şi de lucru cu pătura cenuşie, aspră.

Mă întrebam dacă asta ar fi schimbat lucrurile – dacă ea m-ar fi ajutat să evadez în seara aceea, scoţându-mă pe uşa secretă din zid.

— Îmi închipui, am spus.

— Am auzit că Arden a fost adusă înapoi, că acum e de cealaltă parte a lacului. Ştiai? M-a întrebat ea.

M-am aşezat lângă ea.

— Da.

Amândouă ne uitam în gol, neîndrăznind să ne privim în ochi.

— Am văzut-o când am fost în sălbăticie. Ea m-a salvat.

M-am uitat la plăcuţa de gresie desprinsă, cea pe care Pip şi cu mine o foloseam pentru a ascunde sub ea bileţelele. Acum lipsea, lăsând la vedere cimentul cenuşiu de dedesubt.

Ea s-a ridicat, zornăind cheile din buzunar.

— Eu am fost cea care le-a condus pe fete la ceremonia de absolvire. Pip n-a vrut să meargă. S-a pus pe plâns. Jura că ceva ţi se întâmplase – că n-ai fi plecat niciodată. Îi tot cerea Directoarei Bums să pună să se caute dincolo de zid. M-a făcut să mă-ntreb dacă ceea ce-ţi spusesem…

S-a oprit, mâna ei mişcându-se în buzunar, rupând tăcerea cu zornăitul cheilor.

—… poate că ar fi putut fi altfel.

Derulasem de-atâtea ori în minte acel moment, reamintindu-mi cuvintele Profesoarei Florence, ordinele ei că trebuia să plec singură. Îmi imaginasem toate lucrurile diferite pe care le-aş fi putut face, mă închipuisem trezindu-le pe Pip şi pe Ruby sau ascunzându-mă undeva dincolo de zid. Îmi imaginasem cum m-aş fi întors a doua zi când s-ar fi adunat pe pajişte, strigând adevărul despre Absolvente şi despre planurile Regelui.

Profesoara Florence s-a ridicat şi s-a dus spre colţul opus, unde se găsea un singur scaun rezemat de perete. L-a împins în faţă.

— Am descoperit asta de-abia după ce fetele au trecut podul. Mă întorsesem să fac ordine în cameră.

Am îngenuncheat lângă scaun împreună cu ea, trecându-mi degetele peste literele scobite. Acolo scria: eve+pip+ ruby au fost aici. Uitasem cu totul despre asta. Într-o dimineaţă, după micul dejun, Pip venise în cameră, încântată că Violet, o altă fată din anul nostru, scrisese pe peretele vestiarului, sub haine, acolo unde n-avea să fie descoperit de nimeni. Trăsese patul în dreptul uşii, în timp ce noi stăteam acolo, cu un cuţit furat, scrijelindu-ne numele. Acum priveam lung, cu ochii înceţoşaţi, amintindu-mi felul în care zâmbise în acea zi, atât de mulţumită, în timp ce ne terminaserăm capodopera.

Înainte să pot spune ceva, mâna Profesoarei Florence se afla în mâna mea, apăsându-mi un obiect rece în palmă. A dat din cap a încuviinţare, ca şi când întărea ceea ce făcuse. Apoi mi-a împins pumnul în jos, gesticulând spre mine să o

ascund. Am îndesat-o în buzunar, simţind imediat că era o cheie. Cheia.

Uşa s-a deschis brusc, metalul izbindu-se de peretele de beton.

— Ai fost prea speriată să o întrebi!

Vocea unei fete a rupt tăcerea dintre noi.

— Uneori eşti atât de laşă.

Intraseră două fete de cincisprezece ani, ale căror cămăşi de noapte erau ude în partea din faţă, deoarece se spălaseră pe faţă. Când ne-au văzut, au înlemnit. Una dintre fete s-a făcut roşie ca focul.

— Voiaţi să mă întrebaţi ceva? Am spus, zâmbind în timp ce ieşeam de după scaun.

Fetele nu mi-au răspuns.

— Aceasta a fost camera mea când eram la Şcoală. Sper că nu vă deranjează; Profesoara Florence mi-a arătat-o din nou.

Fata care vorbise avea un breton negru, des, care-i intra în ochi.

— Nu, a murmurat ea, clătinând din cap. Sigur că nu.

Am luat-o de mână pe Profesoara Florence, vrând să-i mulţumesc – pentru înţelegere, pentru că mă ajutase, pentru că nu-mi ceruse să explic nimic – dar chiar atunci a apărut Directoarea Bums în uşă, cu gura strânsă pungă.

— Prinţesă, vă căutam, a spus ea, privindu-mă pe mine şi apoi pe Profesoara Florence. Aş dori să vă vorbesc în biroul meu. Singură.

S-a întors spre Profesoara Florence.

— Te rog, ai grijă ca aceste fete să se culce la timp.

Apoi a ieşit pe hol, fără să se deranjeze să vadă dacă o urmam. Când am ieşit, n-am îndrăznit să o privesc pe Profesoara Florence. În schimb, simţeam cheia din buzunar, o răsuceam între degete, greutatea ei dându-mi un sentiment de linişte. Chiar înainte să trec pragul să ies pe hol, am scos-o şi mi-am vârât-o în sân.

Pe hol, luminile s-au stins. Directoarea Bums ţinea un felinar în timp ce noi coboram spre biroul ei. Obrajii îmi luaseră foc la gândul că trebuia să stau în acea încăpere. Nimeni nu se ducea acolo decât dacă era pedepsit. Mă simţeam ca un copil, emoţionată şi speriată, vrând să mărturisesc tot ce făcusem vreodată şi o supărase.

Când am ajuns la biroul ei a pus felinarul pe masă, şi mi-a făcut semn să mă aşez. Uşa s-a trântit, făcând ca lumina din interiorul sticlei să pâlpâie. Nu mi-am luat privirea de la ea, ţinându-mi spatele drept, refuzând să cedez.

— Doamnă Directoare, vă pot ajuta cu ceva? Am întrebat. Călătoria m-a cam obosit. Abia aştept să mă culc.

A chicotit uşor.

— Da, Prinţesă, a spus ea, cu o nuanţă de sarcasm în voce. Cu siguranţă că puteţi.

S-a aşezat în faţa mea, fundul ei mare revărsându-se peste colţul biroului. Îşi legăna piciorul înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, un metronom care măsura timpul.

Mi-au transpirat palmele. Continuam să mă uit în ochii ei. Putea să mă acuze de orice voia. Acum nu mai conta. Nu mă gândeam decât la Pip, Arden şi Ruby şi la cheia lipită de pieptul meu – unica lor şansă.

— Probabil că ai crezut că ai fost mai deşteaptă decât noi toţi, a spus ea pe un ton rece. Că nu eram decât nişte mincinoase, că te dezamăgiserăm. Dar iată-te acum aici, fiica tatălui tău, perorând despre educaţia pe care-ai primit-o.

— Ce vreţi să spuneţi? Am întrebat. M-aţi chemat aici numai ca să-mi faceţi reproşuri?

Directoarea s-a aplecat, ajungând cu faţa la acelaşi nivel cu a mea.

— Te-am chemat aici pentru că vreau să ştiu cine te-a ajutat. Spune-mi cine-a fost.

— Nu m-a ajutat nimeni, am murmurat. Eu nu…

— Mă minţi în faţă! A râs ea. Vrei să cred c-ai trecut singură peste zidul ăla?

Deci ea a crezut că-l escaladasem. Asta era imposibil – avea peste zece metri înălţime – şi totuşi, n-am contrazis-o, am văzut scăparea şi am continuat aşa.

— Am găsit o funie în vestiarul Profesoarelor. Câţiva metri. Când am ajuns deasupra, m-am tăiat la mână.

I-am arătat locul unde uşa de la depozit îmi strivise mâna, atunci când încercasem să scap de Locotenent. Cicatricea era încă roz.

Şi-a înclinat capul, ca şi când se gândea la cele spuse.

— De unde-ai ştiut despre Absolvente? M-a întrebat ea.

— Am bănuit dintotdeauna, am spus eu pe un ton rece.

Redeveneam stăpână pe mine, vocea fiindu-mi tot mai calmă pe măsură ce-i răspundeam la întrebări, spre satisfacţia ei.

— Dar nu contează că am evadat. Tot ceea ce contează e că sunt aici. Şi că m-am adresat fetelor. Le-am explicat plecarea mea şi am vorbit în termeni elogioşi despre Şcoala dumneavoastră. Mâine-dimineaţă aş vrea să-mi văd prietenele.

— Asta nu se poate rezolva, a spus ea imediat.

S-a ridicat şi s-a dus spre fereastră, cu braţele încrucişate la piept. Afară, întunericul învăluise fortul. Pe zid erau aprinse câteva lămpi, sârma ghimpată strălucind în bătaia luminii.

— Asta ar ridica tot felul de întrebări. Le-ar încurca pe eleve.

— Dar nu le-ar încurca şi mai tare dacă ar şti că aş pleca în Oraş şi nu m-aş mai întoarce niciodată, că nici măcar n-am vrut să-mi văd prietenele, să aflu cum se descurcă ele la şcoala de meserii de dincolo de lac?

Directoarea Bums s-a întors cu faţa spre mine. A oftat adânc, masându-şi o venă proeminentă de pe mână cu degetul mare. Am privit lung figurinele aliniate de pe poliţa ei – copii strălucitori şi de prost gust care păreau ameninţători acum, cu trăsăturile contorsionate într-un extaz ciudat, nefiresc. Mult timp n-a scos nici o vorbă.

— E nevoie să vă amintesc că într-o zi voi fi Regină?

Am rostit aceste cuvinte pe un ton mult mai dur.

S-a schimbat la faţă. A înaintat câţiva paşi, strâmbând din nas ca şi când i-ar fi mirosit a ceva putred.

— Prea bine. Îţi vei vedea prietenele mâine.

S-a întors spre uşă şi a deschis-o, indicând că ar trebui să plec.

M-am ridicat şi mi-am netezit rochia.

— Mulţumesc, doamnă Directoare, am spus, încercând să nu zâmbesc.

Am ieşit pe uşă şi am pornit pe coridorul întunecat, pipăind pereţii pentru a-mi găsi drumul, aşa cum mai făcusem de-atâtea ori.

— Dar, Eve, nu uita, m-a strigat ea când aproape ajunsesem la scări.

Stătea în cadrul uşii, şi felinarul arunca umbre pe chipul ei.

— Încă nu eşti Regină.

În dimineaţa următoare, furtuna încetasE. Mergeam pas cu pas pe pod, simţind cum scândurile subţiri de lemn se mişcă uşor sub picioarele mele. Era puţin mai lat decât umerii mei, cu funii legate de fiecare parte; o construcţie improvizată întinsă peste suprafaţa liniştită a lacului. Joby, una dintre femeile-paznic ale Şcolii, mă urma. Din când în când, priveam înapoi la fetele care studiau pe pajişte. Beatrice stătea lângă clădirea cu sălile de mese, vorbind cu Profesoara Agnes.

Îmi închipuiam cum trebuie să fi fost în acea zi, cu scaunele aşezate pe iarbă, cu podiumul ridicat în faţa lacului. Probabil că Profesoarele se aliniaseră de-a lungul malului, foarte aproape de apă, aşa cum făcuseră şi anul precedent. Şi-atunci, cine ţinuse discursul, spunându-le fetelor despre viitorul măreţ care le aştepta? Cine la condusese pe partea cealaltă? Mi-o închipuiam pe Pip întorcându-se, aşteptându-mă, sigură că voi apărea în ultimul moment.

Când am ajuns pe malul celălalt, pământul era încă ud. Joby a luat-o înainte şi a înconjurat clădirea, făcându-mi semn să o urmez. Cele două femei-paznic de pe mal au tras funia pentru a ridica podul spre partea cealaltă. Am dat colţul şi am văzut ferestrele înalte, cele prin care privisem în noaptea în care evadasem. Găleata pe care mă urcasem atunci nu mai era.

— Trebuie să fie ciudat să te afli din nou aici, a spus.

Ava părul negru, îndesat sub cascheta de paznic.

M-a privit în ochi, ca pentru a conştientiza ultima zi în care o văzusem, în acelaşi loc, când Arden fusese scoasă din Jeep şi eu fusesem dusă de Stark în Oraşul de Nisip.

Am dat din cap, nevrând să risc vreun răspuns. Înainte ca Joby să mă percheziţioneze de cealaltă parte a podului, îmi strecurasem cheia sub limbă. Acum se afla acolo, aşteptând să-i fie livrată lui Arden, umplându-mi gura de un gust puternic, metalic.

S-a apropiat de secţiunea delimitată de gardul înalt, unde o duseseră pe Arden. Joby a deschis prima uşă şi m-a condus pe aleea cu prundiş. Am continuat să mergem, trecând dincolo de următoarea uşă şi ajungând în curtea cu iarbă, unde o văzusem pe Ruby. Existau două mese de piatră, dar nu se zărea nici o Absolventă.

— Aşteaptă aici, a spus ea, iese într-o clipă.

Apoi a dispărut în interiorul clădirii.

M-am plimbat de-a lungul curţii, încercând să-mi liniştesc emoţiile. De după gard, de lângă poarta închisă, mă priveau încă două femei-paznic, cu puştile atârnate pe umăr. Am răsucit cheia în gură. Nu dormisem. În schimb, mi-o imaginasem pe Pip, aşa cum o văzusem ultima dată, învârtindu-se pe pajişte, torţele aruncând o strălucire caldă pe pielea ei. Mi-o aminteam necăjindu-mă când stătea lângă mine la chiuvetă sau urlând sălbatic, cu braţele ridicate, după ce câştigase un joc de-a aruncatul potcoavei.

Uşa s-a deschis şi a ieşit Arden, Joby urmând-o îndeaproape. Avea ochii limpezi în timp ce mă privea din

cap până-n picioare, studiindu-mi rochia scurtă, albastră, şi cerceii din aur. Aveam părul negru prins la spate într-un coc.

— Sper că nu te-ai gătit ca o păpuşă numai ca să mă vezi pe mine, a zis ea, buzele ei crăpate schiţând un zâmbet vag.

Halatul verde îi venea până la genunchi.

Mi-am privit rochia, dorindu-mi să fi avut permisiunea să port ceva mai normal în public. N-am răspuns nimic, dar m-am dus spre ea, luând-o în braţe şi sărutând-o pe obraz. În tot acest timp, nu mi-am luat ochii de la Joby şi de la cele două femei-paznic care stăteau lângă poarta închisă, conştientă fiind că ne urmăreau întruna.

I-am luat mâna şi am ţinut-o întinsă în faţa mea. Am închis ochii în timp ce-i sărutam palma, dând drumul cheiţei în ea. Apoi i-am strâns pumnul la pieptul meu.

— Ba bine că nu, am chicotit eu.

Arden s-a aşezat pe bancă. Îi crescuse părul şi nu i se mai vedea pielea capului. Braţele ei palide erau pline cu vânătăi circulare datorate injecţiilor. Ţinea pumnul pe masă cu palma în jos, strângând cheia.

— Mă bucur că te văd, a zis ea. Nu ţi-a făcut nimic rău, nu-i aşa?

În spatele ei, Joby şi-a schimbat poziţia pentru a ne vedea mai bine.

Am clătinat din cap.

— Şi eu am fost îngrijorată în ceea ce te priveşte. Am studiat brăţara de plastic pe care o purta la încheietura mâinii, acoperită cu cifre.

— Eşti…?

N-am încheiat propoziţia.

— Nu încă, a zis ea. Nu cred.

Am tăcut pentru o clipă. Continuam să dau din cap, cu ochii în lacrimi, recunoscătoare că nu era însărcinată.

Joby s-a uitat la ceas. Am atins-o pe Arden pe mână cu degetele.

— Îţi aminteşti când obişnuiam să ne jucăm sub mărul din grădină? Am întrebat-o, ştiind bine că Arden n-avea cum să-şi amintească aşa ceva.

Când am fost împreună aici ne uram şi în ultimii ani ne-am străduit să ne evităm reciproc. Dar, în primele nopţi din buncăr, îi spusesem cum mă ajutase Profesoara Florence, cum ieşisem pe uşa secretă. Mă întrebam dacă îşi amintea sau dacă îi fusese mult prea rău pentru a procesa amănuntele.

— Obişnuiam să ne jucăm chiar aici, lângă zid. Îmi plăcea când ne lăsau să ne jucăm pe pajişte.

Arden a zâmbit, lăsând să-i scape un chicotit uşor. S-a uitat în jos la mâinile noastre, mulţumindu-mi pentru cheia de sub ele.

— Da, îmi amintesc asta, a zis ea.

Am privit-o în ochi, căutând semne de recunoaştere. Ea a dat din cap.

— Nu ştiu când va fi următoarea mea vizită aici, am adăugat, fără să-mi iau privirea. Am o mulţime de obligaţii la Palat, îndatoriri faţă de Rege. Am vrut să vin acum, fiindcă s-ar putea să nu mă întorc o vreme.

Vocea îmi tremura în timp ce vorbeam.

— Am vrut ca tu să ai grijă de Ruby şi de Pip pentru mine.

— Înţeleg.

Arden avea ochii roşii şi umezi. Şi-a pus mâna peste a mea, iar masa de piatră se simţea fierbinte sub pielea noastră.

— E minunat că te-am văzut, a zis ea, scuturând din cap. N-am ştiut dacă aveam să ne mai vedem vreodată.

Şi-a şters faţa cu mâneca.

Am rămas aşa timp de un minut. Deasupra noastră, pe cer, se rotea un stol de păsări, micuţele lor trupuri împrăştiindu-se, apoi reunindu-se, apoi împrăştiindu-se iar.

— Mi-a fost dor de tine, am spus.

Îmi tot spuneam că Arden va putea să iasă. Mai ieşise dincolo de zidurile Şcolii. Reuşise să ajungă în Califia. Dacă era cineva care să poată să iasă din acea clădire de

cărămidă, dacă putea cineva să le ajute pe Ruby şi pe Pip să fugă, aceea era ea.

Joby a făcut un pas în faţă, gesticulând spre Arden să se ridice.

— Le aduc şi pe celelalte, a zis ea.

Arden m-a îmbrăţişat. Trupul ei părea mult mai mic. Cu spatele la Joby, şi-a dus degetele la gură şi a strecurat cheia înăuntru, ca şi când ar fi vârât o bomboană. Apoi a zâmbit, strângându-mi mâna înainte să plece.

Am rămas acolo, privind-o cum se întoarce la acea clădire, cu mâinile la spate, astfel încât Joby să le poată vedea. M-am gândit la zâmbetul ei subtil în timp ce a ascuns cheia în palmă, în timp ce m-a ascultat vorbind despre măr şi despre zidul de lângă el. Înţelesese, ştiam că înţelesese. Dar privind în jur la curtea îngrădită, la puştile paznicilor, m-am întrebat cât avea să dureze până ce va evada, dacă zilele vor trece prea repede. Dacă avea să fie ţinută aici pentru un timp nedefinit.

Uşa s-a deschis, balamalele ruginite scoţând un scârţâit îngrozitor. Prima a apărut Ruby. Păşea egal, cu părul ei lung legat într-o coadă de cal.

— Te-ai întors, a zis ea.

M-a strâns în braţe de m-a lăsat fără aer. Cu abdomenul lipit de al meu, cu proeminenţa încă greu de sesizat sub halatul ei larg. Când ne-am despărţit, avea ochii uşor trişti.

— Ştiam că eşti în viaţă, ştiam că nu dispăruseşi. Aveam această amintire cu tine. Stăteai chiar acolo, lângă poartă.

A arătat spre locul unde o văzusem ultima dată, unde se agăţase de gard, privind în gol dincolo de mine.

— Aşa este, am spus, strângând-o de braţ.

Orice pilule îi dăduseră, nu mai aveau efect asupra ei.

— Te-am văzut în acea zi. În ziua în care au adus-o pe Arden aici.

— Şi eu i-am tot spus lui Pip că te-am văzut, a zis Ruby, scuturând din cap. I-am tot spus, dar ea nu m-a crezut.

Pip ieşea din clădire, cu capul plecat. Îşi ţinea mâinile la spate. Uşa s-a închis izbindu-se cu un zgomot atât de puternic încât am tresărit. Se juca cu părul ei roşu şi cârlionţat, care îi crescuse şi mai mult în lunile care trecuseră.

— Pip, aici sunt, am spus eu.

Nu mi-a răspuns.

— Am venit să vă văd.

S-a apropiat. Am îmbrăţişat-o, dar trupul ei se simţea de parcă-ar fi fost de piatră. În schimb, s-a tras înapoi, eliberându-se din strânsoarea mea.

Şi-a frecat braţul acolo unde o atinsesem.

— Asta doare, a zis ea încet. Totul doare.

— Aşază-te pe bancă, a zis Joby, ţinând-o pe Pip de cot.

— De ce eşti îmbrăcată aşa? M-a întrebat Ruby, arătând spre rochia mea. Unde-ai fost?

Gura mi se uscase. Nu voiam să le spun adevărul – că locuiam în Oraşul de Nisip. Că eram fiica aceleiaşi persoane care le închisese acolo, în acea clădire. Bărbatul care le minţise – ne minţise pe toate – atâţia ani. Nu aşa aş fi vrut să se desfăşoare lucrurile, această scurtă întâlnire a noastră.

— Am fost dusă în Oraşul de Nisip, am spus. Am descoperit că sunt fiica Regelui.

Pip şi-a ridicat capul.

— Te-ai dus în Oraşul de Nisip fără mine.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— În tot acest timp ai fost în Oraşul de Nisip.

— Ştiu cum trebuie să ţi se pară asta, am spus, încercând s-o iau de mână.

Ea s-a tras înainte să reuşesc să o ating.

— Dar nu e aşa.

M-am oprit, conştientă că nu trebuia să dezvălui prea mult în faţa lui Joby.

— Acum sunt aici, am continuat.

Dar părea atât de neimportant, de patetic, chiar şi pentru mine.

Ruby se uita lung la mine. Îşi muşca unghiile.

— De ce eşti aici? M-a întrebat.

Ca să vă ajut să ieşiţi, am gândit în sinea mea, cuvintele fiind periculos de aproape de a-mi ieşi de pe buze. Deoarece nu ştiu când voi mai putea să vă văd. Deoarece, de când am plecat, m-am gândit zilnic la voi. În loc de asta, am spus:

— A trebuit să vin. Trebuia să ştiu că sunteţi bine.

— Nu suntem, a murmurat Pip.

S-a uitat lung la masă, desenând cercuri cu degetele. Cuticulele ei erau însângerate şi umflate. Pântecele ei care purta un copil era vizibil când se aşeza, halatul verde căscându-se la mijloc.

— Ajungem să stăm aici doar o singură dată pe zi, timp de o oră. Asta-i tot.

Şi-a coborât tonul, urmărind-o din priviri pe Joby.

— O dată pe zi, fetele care sunt la pat, sunt legate. Uneori ne dau pilule care îţi înceţoşează mintea.

— Spun că nu mai durează mult, a continuat Ruby. Spun că vom fi eliberate curând.

Am încercat să rămân calmă, simţind cum paznicii mă priveau. Regele nu se hotărâse încă ce avea să se întâmple cu prima generaţie de fete din cadrul iniţiativei de creştere a natalităţii, dar auzisem că vor mai trece ani până când vor fi eliberate. M-am gândit la cheia pe care i-o dădusem lui Arden. La disidenţii aflaţi undeva sub Oraş, lucrând la tuneluri. La restul Cărării care conducea de la Şcoli, prin sălbăticie, spre Califia. Arden avea să le scoată. Iar dacă ea n-o făcea, dacă nu putea, aveam să găsesc eu o modalitate.

— Da, va fi bine.

— Da, aşa spun, a continuat Pip. Asta tot spun şi fetele. Maxine, şi Violet, şi Doctoriţele. Toată lumea crede că va fi bine.

A râs trist.

— Dar nu e.

Am privit-o trecându-şi degetele peste masa din piatră, genunchiul legănându-i-se în sus şi-n jos. Nu mai era aceeaşi persoană care dormise în patul de lângă al meu în toţi acei ani, care stătuse în mâini pe pajişte, pe care uneori o surprindeam fredonând în timp ce se îmbrăca, făcând paşi în lateral, apoi înapoi, într-un dans secret singuratic.

— Pip, trebuie să crezi asta, am încercat eu. Va fi.

— Hai să vă ducem înapoi înăuntru pe voi două, a zis Joby, păşind în faţă.

Pip continua să privească lung la masă.

— Pip? Am întrebat, aşteptând până când, în cele din urmă, privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

Tenul îi era palid, până şi pistruii pălindu-i de la atâtea ore petrecute înăuntru.

— Îţi promit că totul va fi bine.

Voiam să continui, dar ele deja se ridicau, ţinându-şi mâinile încrucişate la spate, gata să intre.

— Ai să te-ntorci? M-a întrebat Ruby, privind spre mine.

— Am să fac tot ce-mi stă în puteri.

Pip s-a strecurat în clădire fără să-şi ia rămas-bun. Ruby a urmat-o, privind peste umăr încă o dată. Apoi duse au fost, uşa închizându-se în urma lor, declicul straniu al încuietorii făcând să-mi înţepenească şira spinării.

Când m-am întors în oraş, i-am acordat lui reginald mai multe interviurI. Am vorbit despre marea mea bucurie legată de nuntă, de devotamentul lui Charles faţă de Noua Americă, şi de vizita mea la Şcoală, în tot acest timp fiind liniştită la gândul întrebărilor ce aveau să urmeze de-ndată ce aş fi dispărut. Oamenii aveau să se întrebe ce mi se întâmplase mie, Prinţesa lor, de ce dispărusem într-una dintre cele mai importante zile din istoria recentă. Regele n-avea cum să poată să explice cu uşurinţă, după cum explica orice altceva. Fiecare zi în care-aş fi fost în sălbăticie, fugară, însemna o zi în plus în care Oraşul să se gândească unde puteam fi, să se întrebe ce spusesem, să-şi

amintească toate zvonurile care circulaseră după prinderea lui Caleb. Destui oameni îi văzuseră pe soldaţi înşfăcându-mă, urmăriseră cum îmi fuseseră legate mâinile şi cum fusesem adusă înăuntru.

Harper mă mai contactase numai o dată prin intermediul ziarului, pentru a confirma că planul era în desfăşurare. Acum stăteam în apartament, privind lung pe fereastră pentru ultima dată, la Oraşul aglomerat de dedesubt. Soarele dimineţii se reflecta în baricadele de metal aliniate de-a lungul trotuarelor, marcând traseul lung care înconjura centrul Oraşului. Oamenii se adunau deja pe strada principală. Străzile erau pline până la Periferie.

În spatele meu s-a deschis uşa. Beatrice era îmbrăcată într-o rochie albastră-azurie, frământându-şi emoţionată mâinile. I-am ieşit în întâmpinare şi am luat-o de mâini.

— Ţi-am spus, nu eşti obligată să faci asta. Nu trebuie să mă ajuţi. Ar putea fi periculos.

— Vreau să te ajut, a spus ea. Astăzi trebuie să pleci. Nici nu începe vorbă. Tocmai am ascuns inelul.

Am strâns-o în braţe, nevrând să-i mai dau drumul. În mai puţin de o oră, Regele avea să vină în apartamentul meu, gata să mă însoţească jos, la maşina cu motorul pornit, aşteptând să-nceapă lunga procesiune. Avea să găsească încăperea goală, şi acea caraghioasă rochie albă întinsă pe pat. Avea să meargă prin Palat, căutând în sufragerie, în salon, în biroul lui. La unul dintre etaje avea să o găsească pe Beatrice, care la rândul ei va căuta ceva, şi anume inelul, înainte ca procesiunea să înceapă. Îi va spune că tocmai mă lăsase în cameră, că eu insistasem ca ea să caute bijuteria pierdută, temându-mă că îmi căzuse de pe mână undeva în afara apartamentului.

— Îţi mulţumesc, am şoptit, cuvintele părând insuficiente. Pentru tot.

Am privit în jur, amintindu-mi cum îmi spălase rănile când ajunsesem aici, cum se aşezase pe pat cu mine, ţinându-şi mâna pe spatele meu în timp ce eu adormeam.

— De îndată ce ajung la Cărare, o voi căuta pe Sarah. O s-o scoatem la timp.

— Aşa sper, a spus ea, întunecându-se la faţă la menţionarea numelui fiicei ei.

— Ea se va întoarce la tine, am insistat eu. Îţi promit.

Beatrice a zâmbit, apoi şi-a apăsat degetele pe ochi.

— Clara e pe hol – aşteaptă semnalul ei înainte să pleci. Eu mai rămân aici patruzeci de minute, a spus ea. Toate intrările ar trebui să fie libere. N-am să las pe nimeni să intre.

S-a repezit înapoi în cameră, făcându-mi semn să plec.

M-am furişat spre uşă. Încuietoarea fusese blocată, la fel cum fusese şi data trecută, un ghemotoc de hârtie fiind vârât în interior, pentru a o împiedica să se închidă. Am ascultat să aud unde se afla soldatul. Stătea chiar lângă uşă, respiraţia lui greoaie umplând aerul. Ţineam mâna pe mâner, aşteptând să aud vocea Clarei.

După câteva minute, s-a auzit ecoul unor paşi pe podeaua din lemn.

— Am nevoie de ajutor! A strigat Clara pe coridor. Hei, tu de colo – cineva a pătruns în apartamentul meu!

Am auzit răspunsul înăbuşit al soldatului şi schimbul de replici care a urmat, Clara insistând să meargă cu ea chiar atunci, căci viaţa ei era în pericol. Când au pornit pe hol, am întredeschis uşa. Clara mergea repede, ţinându-şi ridicate poalele rochiei, turuind despre încuietoarea spartă de la seiful ei, despre faptul că cineva trebuie să fi pătruns în apartamentul ei în timpul micului dejun. Soldatul asculta cu atenţie, frecându-şi fruntea cu mâna. Înainte să cotească, Clara s-a uitat peste umăr şi privirile ni s-au întâlnit.

M-am năpustit spre scara estică. Eram îmbrăcată cu puloverul şi cu jeanşii pe care-i purtasem în prima noapte când ieşisem din Palat, cu părul prins la spate într-un coc. Îmi pierdusem şapca pe care mi-o trăgeam peste ochi, acum simţindu-mă mai expusă, mai uşor de recunoscut în timp ce coboram scările.

Îmi ţineam privirea în pământ, având grijă să mă aplec pe sub micuţele ferestre aflate la fiecare nivel.

Mult mai jos, mallul Palatului era plin de oameni. Lucrătorii închideau magazinele în cinstea evenimentului, trăgând în jos grilajele de metal menite a proteja vitrinele. Cumpărătorii ieşeau pe străzi. Soldaţii îi direcţionau pe toţi spre diferitele ieşiri, eliberând nivelul principal pentru procesiune. Cu capul plecat, m-am îndreptat spre aceeaşi uşă pe care ieşisem în acea primă seara, simţind cum soldatul îşi aţintise ochii asupra mea.

— Continuă să mergi! A strigat unul, cuvintele lui făcându-mă să mă încordez toată. Ia-o la dreapta când dai de strada principală.

Am urmat mulţimea, strecurându-mă în spaţiul dintre fântâna Palatului şi baricadele din metal. Bărbatul de lângă mine era cu fiul său, ţinându-l cu braţul pe după umeri în timp ce făcea paşi mici. Mi-am dus mâna la faţă, încercând să evit să fiu remarcată de două femei mai în vârstă din stânga mea, cu eşarfe roşii şi albastre legate festiv la gât.

— De pe Paradise Road se va vedea cel mai bine, a zis una dintre ele. Dacă vom fi pe partea dreaptă, vizavi de Turnul Wynn, putem evita aglomeraţia. N-am de gând să rămân blocată în urma mulţimii, aşa cum s-a-ntâmplat la paradă.

Într-un final, coboram treptele de marmură ale Palatului, mergând mai repede în timp ce ne înşiram de-a lungul bulevardului şi peste pasaj. Am respirat uşurată când m-am îndepărtat de cele două femei, pierdută în mulţimea de oameni aflată în mişcare. Avea să dureze până ajungeam la Periferie. Anticipasem asta, dar acum devenea şi mai evident, cu toată lumea îngrămădită în interiorul baricadelor, târându-se de-a lungul trotuarelor. Unele străzi erau închise. Traseul procesiunii era punctat de soldaţi, mulţi stând pe strada îngustă, scrutând acoperişurile clădirilor, cu puştile în mână.

Mă strecuram printre oameni, aplecându-mă după un bărbat care se oprise să-şi lege şiretul. Când am trecut de

un restaurant, am verificat ora privind ceasul din interior. Era nouă şi un sfert. Caleb fusese scos din închisoare de către omul de contact al lui Harper. Disidenţii deja trebuiau să se fi întâlnit cu el la Periferie. Probabil că deja erau la hangar. Cu toţi soldaţii concentraţi în centrul Oraşului, avea să fie mai puţină securitate în preajma zidurilor. Nimeni n-avea să se apropie de şantierele de construcţii. Avea să treacă o oră sau mai mult înainte ca soldaţii de la închisoare să-şi dea seama că lipsea Caleb şi să dea de ştire patrulei turnului.

Era îngrozitor de cald. Am tras de gulerul puloverului, dorindu-mi să scap de soare. În jurul meu, oamenii vorbeau animaţi despre procesiunea de nuntă şi despre rochia Prinţesei, şi despre faptul că ceremonia avea să fie transmisă pe panourile din tot Oraşul. Vocile lor păreau îndepărtate, un cor care pălea în fundal, în timp ce gândurile mele reveneau la Caleb. Harper îmi spusese că nu fusese rănit. Îmi spusese că aveau să-l elibereze. Îmi promisese că Jo avea să ne asigure refugii în Cărare, că aveau să mă aştepte în hangar când ajungeam. În timp ce mă furişam spre Periferie, minutele treceau mai repede. Mi-am îngăduit să-mi închipui că-l văd pe el acolo, în interior. Degetele noastre înlănţuite în timp ce porneam prin tunelul întunecat, lăsând Oraşul în urma noastră.

Mi-am grăbit paşii, ieşind şi intrând în mulţime pe măsură ce mă apropiam de vechiul aeroport. Nu mă uitam la nimeni, în schimb, îmi fixasem privirea pe acel punct din sud, dincolo de strada principală, unde clădirile dădeau spre pavajul crăpat.

La Periferie era linişte. Pe prundiş, doi bărbaţi şedeau pe nişte găleţi răsturnate, trecând de la unul la celălalt o ţigară. Cineva înşira cearşafuri ude la o fereastră de deasupra. Am pornit spre parcarea aeroportului, incapabilă să-mi stăpânesc zâmbetul. Regele probabil era în apartamentul meu. Tocmai îşi dăduse seama că dispărusem. Era prea târziu acum. Iată-mă, la câteva minute distanţă de

hangar, atât de aproape de Caleb. El era dincolo de acea uşă, cu bagajele făcute, aşteptându-mă.

M-am strecurat în vechiul hangar, cu avioanele înălţându-se deasupra mea. Când am ajuns în încăperea din spate, cutiile fuseseră date în lături, tunelul expus, dar Jo nu era de găsit. Am cercetat spre celălalt capăt al hangarului, dar nici urmă de Harper sau Caleb. Pe masă nu erau întinse hărţi. Pe podea nu erau împrăştiate felinare. Lumina se strecura printr-o fereastră spartă, desenând modele ciudate pe beton.

Era atâta linişte, încât mi se făcuse pielea de găină. Pe pământ, la picioarele mele, se găseau două rucsacuri, cu fermoarele trase şi conţinutul răvăşit. Mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Am ieşit din încăpere. Am cercetat hangarul – scările ruginite care erau împrăştiate în colţuri, avioanele care se înălţau deasupra. În avionul din stânga mea se zărea o umbră. Ceva – sau cineva – se mişca înăuntru. M-am întors şi am luat-o spre uşă, ţinându-mi capul plecat.

Eram aproape de ieşire, când o voce cunoscută m-a strigat, răsunând în pereţi.

— Genevieve, stai pe loc!

Am ridicat privirea. Din avion ieşeau primii soldaţi, cu puştile aţintite asupra mea. Feţele le erau acoperite cu măşti din plastic dur.

— Ţine-ţi mâinile la vedere!

Stark era în faţa lor, înconjurându-mă de la distanţă.

Au mai apărut doi de după o scară din colţ, în timp ce un altul ieşea din tunel. S-au împrăştiat prin hangar, deplasându-se de-a lungul pereţilor din beton spre ambele părţi ale intrării.

Stark mă prinsese, răsucindu-mi încheieturile la spate şi legându-mi-le. Am îngenuncheat, de teamă ca nu cumva picioarele să-mi cedeze. M-am gândit la Caleb, sperând ca unul dintre disidenţi să-l fi avertizat în legătură cu raidul.

În timp ce Stark mă ducea spre încăperea din spate, am auzit zgomote de paşi care se apropiau de uşa hangarului.

Venea cineva. Soldaţii s-au ghemuit lângă intrare, cu puştile în mână, aşteptând. Înainte să pot face o mişcare, uşa s-a deschis. A intrat Harper. L-am văzut procesând scena, cu numai o secundă prea târziu. El a căzut primul. S-a întâmplat atât de repede, încât nu mi-am dat seama că fusese împuşcat. L-am văzut doar sprijinindu-se de tocul uşii, cu rana deschisă din piept, unde fusese lovit de primul glonţ.

M-am ridicat de la podea.

— Caleb! Ăştia sunt aici! Am strigat cu o voce ciudată, întoarce-te!

Stark mi-a pus mâna la gură. Caleb tocmai dădea colţul, chipul său de-abia fiind vizibil. Privirea lui s-a întâlnit cu a mea, şi apoi am auzit arma, împuşcătura care l-a pătruns. A răsunat mai puternic în spaţiul uriaş din beton, ricoşând din pereţi. L-am văzut împleticindu-se îndărăt. S-a lăsat la pământ, căzând pe mână, cu faţa contorsionată şi ciudată. Am îngenuncheat acolo, refuzând să-mi iau privirea în timp ce el se zvârcolea, închizând ochii de durere. Apoi soldaţii s-au ridicat, adunându-se în jurul lui.

Jeepul mergea cu viteză pe străzile pregătite pentru paradĂ. Mii de oameni se aplecau peste baricade, aclamând-o în continuare pe Prinţesa lor, uitându-se pe stradă să o vadă. Eu eram ghemuită pe locul din spate, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase. Mâinile îmi erau zgâriate de când mă scoseseră din hangar. Mă luptasem să mă smulg din strânsoarea soldatului, încercând să mă apuc din orice, dar ei m-au târât înainte să pot ajunge la Caleb.

Caleb a fost împuşcat, mi-am spus. I-am văzut din nou faţa, atunci când glonţul a pătruns. Era singur acolo, pe acea podea rece din beton, cu sângele împrăştiindu-se în jurul lui. Am accelerat spre aleea lungă de intrare în Palat. M-au condus înăuntru, dincolo de fântânile din marmură. Etajul principal fusese golit pentru nuntă, paşii noştri răsunând în

spaţiul pustiu. Acolo se afla numai Reginald. El ieşea din lift, cu acel carneţel stupid în mână. Muşca din capătul creionului.

— Nu te-apropia de mine! Am spus, deja imaginându-mi povestea care avea să apară ziua următoare – cum fuseseră prinşi duşmanii Noii Americi exact în dimineaţa nunţii. Cum erau cetăţenii deja mult mai în siguranţă acum. Nici măcar să nu-ncerci!

— Pot să rămân o clipă singur cu Prinţesa? I-a întrebat Reginald pe soldaţi, ignorându-mi comentariul. Trebuie să fie interogată înainte de a merge sus.

Soldaţii mi-au tăiat legăturile şi s-au îndepărtat, urmărindu-ne din priviri.

— Ce vrei? l-am întrebat când am rămas singuri. Mi-am frecat încheieturile. Vrei să mă citezi când îţi spun ce zi frumoasă am avut azi?

Şi-a pus mâna pe umărul meu. I-a privit pe soldaţi, care staţionau acum de-a lungul pereţilor holului circular.

— Ascultă-mă, a zis el în şoaptă. Chipul lui era calm. Nu avem prea mult timp.

— Ce faci?

Am încercat să-l împing, dar el a venit şi mai aproape, apucându-mă şi mai strâns de umăr.

— S-a terminat, a spus el blând. În ceea ce te priveşte, nu există Cărarea, nu mai sunt tuneluri. Nu i-ai cunoscut niciodată pe Harper, sau pe Curtis, sau pe oricare alt disident. Din câte ştii tu, Caleb lucra de unul singur.

— Ce ştii tu despre Caleb?

Reginald a privit în jos.

— Multe. Harper şi Caleb au murit astăzi, luptând împotriva acestui regim.

Am clătinat din cap.

— Habar n-ai ce spui acolo.

— Uită-te la mine, a zis el, strângându-mă de umăr. Nu s-a oprit până ce privirile nu ni s-au întâlnit. Tu mă cunoşti drept Reginald – dar ceilalţi mă ştiu drept Moss.

S-a dat un pas înapoi, lăsându-mă să pătrund sensul cuvintelor. M-am uitat lung la faţa lui, văzându-l pentru prima dată, bărbatul care întotdeauna mâzgălea în acel carneţel, care publica povestiri în ziar, folosind citate pe măsura nevoilor lui. Acesta era unul şi acelaşi bărbat cu cel care-l ajutase pe Caleb să fugă din lagărele de muncă, care-l ajutase să construiască buncărul. Era cel care organizase Cărarea.

— Caleb a murit, am repetat eu.

Am simţit o amorţeală în piept.

— Tu trebuie să mergi înainte ca şi când nimic nu s-a întâmplat, a continuat el. Trebuie să te măriţi cu Charles.

— Ba nu trebuie să fac nimic.

M-am luptat să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Ce-o să realizez cu asta?

De dincolo de intrarea principală răzbăteau ovaţiile.

— Tu trebuie să fii aici, în calitate de Prinţesă, a şoptit el, ţinându-şi gura la un centimetru de urechea mea. Astfel încât să-l poţi omorî pe tatăl tău.

M-a privit cu atenţie. N-a mai spus nimic altceva, dar în schimb şi-a frunzărit carneţelul, prefăcându-se că notează conversaţia noastră. Apoi le-a făcut semn soldaţilor să se înapoieze, urmându-ne în lift într-o tăcere deplină.

Când m-am întors în apartamentul meu, regele mă aşteptA. Se uita lung la rochia de mireasă întinsă pe pat, ţinând strâns în mână un teanc de hârtii.

— Ai spus c-ai să-i dai drumul. Mi-ai arătat poze, m-ai dus în celula lui, am spus, incapabilă să-mi mai reţin furia. M-ai minţit!

Regele făcea paşi prin cameră.

— Nu trebuie să mă justific, şi cu siguranţă nu în faţa ta. Tu nu înţelegi această ţară. Ai ştiut despre oamenii care construiau tunelul şi nu mi-ai spus.

S-a întors, admonestându-mă cu degetul.

— Ai măcar habar de pericolul în care s-ar fi aflat civilii? Să existe o trecere deschisă spre sălbăticie?

— Soldaţii i-au împuşcat, am spus, cu vocea tremurândă.

Regele a mototolit hârtiile pe care le ţinea în mână.

— Acei bărbaţi i-au organizat luni în şir pe disidenţi, plănuind să aducă arme şi cine mai ştie ce în acest Oraş. Au trebuit să fie opriţi.

— Omorâţi, i-am trântit-o eu, cu ochii plini de lacrimi fierbinţi. Vrei să spui omorâţi – nu „opriţi”. Zi-i pe nume.

— Tu să nu-mi vorbeşti mie în felul ăsta!

Era roşu la faţă de nervi.

— Ajunge! Am venit aici în această dimineaţă, devreme, pentru a-ţi aduce asta, a zis el, aruncând spre mine teancul de hârtii.

Acestea au aterizat pe podea.

— Am venit să-ţi spun cât de mândru sunt de tine şi de femeia care ai devenit.

A râs trist.

Dar eu de-abia îl ascultam, gândurile mele îndreptându-se spre evenimentele dimineţii. El ordonase ca Harper şi Caleb să fie omorâţi. Dar cine-i spusese despre tunelul de sub zid? Cum de ajunsese Stark înaintea mea acolo? Întrebările mi se învârteau la nesfârşit în minte. Caleb e mort, îmi tot repetam, dar nimic nu părea să mă facă să cred că-i adevărat.

— Jos există aproape o jumătate de milion de oameni, a continuat el, care aşteaptă ca Prinţesa lor să coboare în stradă, cu tatăl ei, pentru a-i face urări înainte ca ea să se mărite. Nu-i voi lăsa să aştepte.

S-a îndreptat spre uşă, apăsând cu degetele tastatura.

— Beatrice! Vino s-o ajuţi pe Prinţesă să se pregătească! A strigat el, înainte să dispară pe hol.

Uşa s-a trântit în urma lui. Am respirat adânc, având senzaţia că, în absenţa lui, încăperea se mărise. Mi-am privit mâinile, care acum mă usturau, cu încheieturile roşii din cauza legăturilor. Îl tot vedeam pe Caleb, faţa lui înainte de a cădea, felul în care braţul îi fusese strivit sub el. Am închis ochii. Era prea mult. Ştiam că n-ar fi putut să

supravieţuiască, dar ideea că el nu mai era, că n-avea să-mi mai prindă niciodată faţa cu mâinile lui, că nu-mi va mai zâmbi niciodată, că nu mă va mai necăji nicicând pentru că mă luam atât de în serios…

Am auzit-o pe Beatrice intrând, dar n-am putut să-mi iau privirea de la pielea rănită a încheieturilor mele, singura dovadă că ceea ce se întâmplase în ultimele ore fusese adevărat. Când mi-am ridicat privirea, ea stătea în picioare acolo, privind fix la un punct de pe covor.

— Clara a fost, nu-i aşa? Am spus eu încet. Ce le-a spus? Cât de mult ştiu?

Dar Beatrice tăcea. Când s-a uitat în sus, avea ochii umflaţi. Clătina întruna din cap, mişcând buzele ca pentru a rosti cuvintele.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea în cele din urmă cu voce tare. A trebuit.

Ceva în expresia ei m-a speriat. Avea gura schimonosită şi tremura.

— Ce a trebuit?

— Mi-a spus că o va omorî, a zis ea, apropiindu-se de mine şi prinzându-mă în braţe. A venit devreme, imediat după ce-ai plecat. Tu nu erai aici. Descoperiseră celula goală a lui Caleb. A zis că avea să o omoare dacă nu-i spuneam unde erai. I-am spus despre tunel.

Cu mâinile tremurânde, m-am tras înapoi.

— Eve, îmi pare atât de rău, a spus ea, întinzându-şi mâinile spre mine, încercând să mă mângâie pe faţă. A trebuit, n-am vrut să…

— Nu, am spus. Te rog, du-te.

A venit din nou spre mine, punându-şi mâna pe braţul meu, dar eu m-am tras înapoi. Nu era vina ei. Ştiam asta. Dar nici n-aveam nevoie de mângâierea ei, a acestei persoane care avusese un rol în moartea lui Caleb. M-am întors spre fereastră, ascultând suspinele ei înăbuşite, până când s-a liniştit. În cele din urmă, am auzit uşa închizându-

se. Când am fost sigură că plecase, m-am întors, cercetând hârtiile mototolite de pe podea.

Am ridicat-o pe prima, liniştită datorită scrisului de mână cunoscut. Era acelaşi tip de hârtie îngălbenită ca aceea pe care o avusesem cu mine încă de la Şcoală. Vechea scrisoare, cea pe care o citisem de mii de ori, se afla acum într-un rucsac de pe şoseaua 80, în afara acelui depozit. N-aveam s-o mai văd vreodată.

Hârtia era ruptă pe margini. Deasupra, cu litere tremurate, scria Ziua nunţii. M-am aşezat pe pat ţinând strâns hârtia între degete, încercând s-o netezesc acolo unde mâna lui o mototolise.

Scumpa mea fetiţă, E imposibil să ştiu dacă şi când vei citi aceasta, unde vei fi sau ce vârstă vei avea. În zilele acestea care au trecut, mi-am imaginat-o de multe ori. Lumea este întotdeauna cum a fost cândva. Uneori, uşile bisericii se deschid spre o stradă aglomerată, iar tu păşeşti dincolo, cu soţul tău lângă tine. Cineva te ajută să urci într-o maşină care vă aşteaptă. Alteori sunteţi doar tu şi el şi o mică adunare de prieteni. Văd paharele ridicate în cinstea voastră. Iar odată mi-am închipuit că n-a fost nici o nuntă – nici o ceremonie, nici o rochie albă, nimic tradiţional – doar tu şi el stând culcaţi unul lângă celălalt într-o seară şi hotărându-vă că asta a fost tot. De acum înainte veţi fi întotdeauna împreună.

Indiferent de împrejurări, oriunde-ai fi ştiu că eşti fericită. Speranţa mea e că ai parte de o fericire nemărginită care îţi cuprinde toată viaţa. Află că sunt cu tine acum, aşa cum am fost întotdeauna.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc, Mama.

Am împăturit scrisoarea. Nu m-am mişcat. Am stat pe pat, cu faţa roşie şi umflată, până când am auzit vocea Regelui, ca şi cum m-ar fi trezit dintr-un vis.

— Genevieve, a spus el pe un ton ferm. E timpul.

Mă aflam la intrarea catedralei palatului, voalul fin ferindu-mă de miile de ochi curioşi care mă priveau fix. Regele era lângă mine, pe chip având arborat un zâmbet grotesc. Mi-a oferit braţul. Când a început să cânte muzica, mi-am petrecut braţul sub al lui şi am făcut primul pas spre altar, unde mă aştepta Charles, cu verigheta pregătită, ţinută strâns între degetele lui subţiri.

Cvartetul de coarde cânta trist, în timp ce eu făceam un pas, apoi altul. Stranele erau pline de oameni îmbrăcaţi elegant, cu cele mai fine haine din mătase, pălării împodobite şi bijuterii. Zâmbetele lor false erau mult prea greu de suportat. Clara şi Rose se aflau şi ele într-o stranã, cu părul coafat şi tapat. Clara era albă la faţă. Nu s-a uitat deloc la mine când am trecut, în schimb strângându-şi degetele pe eşarfa de mătase până ce i s-au albit. Am scrutat mulţimea de oameni, căutându-l pe Moss, zărindu-l în cele din urmă în mijlocul primului rând. Privirile ni s-au încrucişat o clipă, înainte ca el să se întoarcă.

Eram prinsă aici. Sentimentul îngrozitor, înăbuşitor, revenise. Am închis ochii pentru o clipă şi am auzit din nou vocea lui Caleb, simţind mirosul fumului ce părea la fel de real cum fusese cu câteva ore în urmă. Se presupunea că deja ieşiserăm din tunel, mergând prin cartierele părăsite cu rucsacurile pline de provizii. Am mai făcut un pas, apoi încă unul, toate aceste presupuneri prezentându-se în faţa mea una după alta. Se presupunea că vom părăsi Oraşul, îndepărtându-ne de ziduri şi soldaţi şi de Palat, mergând spre est în timp ce soarele îşi descria lent drumul arcuit pe cer, încălzindu-ne în cele din urmă spatele. Se presupunea că deja soseam la prima oprire de pe Cărare.

Se presupunea că suntem împreună.

Dar în schimb eram aici, mai singură decât fusesem vreodată, cu diadema de diamant grea pe cap. Regele s-a oprit în faţa altarului şi, pentru o clipă, mi-a ridicat voalul. M-a privit, jucând rolul tatălui iubitor, aparatul de fotografiat imortalizându-ne în acest joc îngrozitor. Şi-a lipit

buzele de obrazul meu şi a lăsat din nou voalul să-mi cadă peste faţă.

Apoi – în sfârşit – a plecat. Am urcat cele trei trepte şi mi-am ocupat locul lângă Charles. Muzica s-a oprit. Oamenii au tăcut. M-am concentrat asupra propriei mele respiraţii, singurul lucru care-mi amintea că încă eram vie. Amintindu-mi de cuvintele lui Moss, mâinile mi s-au oprit din tremurat.

Ceremonia era pe cale să înceapă.

SFÂRŞIT